

A man with dark hair and a goatee is playing a semi-hollow body electric guitar. He is wearing a white shirt and a dark vest. The guitar is a light brown color with a dark pickguard. The background is dark and textured.

baretta

NUMMER 5 • AUGUSTI 2019

magazine

**Bruce
Springsteen**

Lasse Linds

Frank Nielsen

Åmåls Bluesfest

Anmäl dig som volontär!

Jag har under sommaren slagits av vilket härligt utbud vi har i våra kommuner. Rally i Säffle, Stadslopp i samma stad. I Åmål har vi vår Bluesfest, Bokdagar Dalsland – som ju nu även fått filial Säffle, samt Åmåls hamnkalas. Det kräver sin man att få alla dessa evenemang att fungera och det är många frivilliga som hjälper till för att vi ska få det så trevligt som möjligt.

Men uppskattar vi det?

Jag är lite tveksam till detta. Om man tittar på sociala medier så ser jag alldeles för mycket gnäll på många av dessa evenemang. Det saknas dansgolv i trä och det finns inte tillräckligt med parkeringsplatser på evenemangen. Jag kan fortsätta hur länge som helst med att räkna upp klagomål som jag har läst.

Min fundering är om vi blivit lite blasé, och tar saker för givet. Och min följdfråga är även – är du själv beredd att hjälpa till för att vi ska få det bättre? Jag är inte så säker på det. Om jag vore en av alla dessa frivilliga, så skulle jag bli ledsen över att min insats inte uppskattas så som det förtjänas.

Min nästa fundering är också, varför skriva om detta på sociala medier, där det faktiskt inte gör någon nytta förutom att man startar "drev". Gör något istället. Skriv motioner till kommunerna med förbättringsförslag, eller anmäl dig som volontär till någon av dessa verksamheter. Vi behövs!

Nog med gnäll. I detta nummer kan du självklart läsa om Årets Bluesfest och vi har träffat fotografen Frank Nielsen. Vi har även pratat med Medis i Säffle, som har haft ett antal kändisar på besök. Vad sägs om ett flertal besök av Håkan Hellström bara för att nämna något?

Maria Olsen
Ansvarig utgivare

baretta
magazine

Nr 5 AUGUSTI 2019

Ansvarig utgivare

Maria Olsen
maria.olsen4@gmail.com

Webbansvarig

Maria Olsen

Redaktör

Terje Olsen
grappa59@gmail.com

Layout

Tony Berg
tony@tonyberg.com

Hemsida

barettamagazine.com

Instagram

barettamagazine

Maria Olsen

Har fotografin som hobby. Arbetar med hemsidor och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det.

På fritiden används kameran flitigt. Har varit medarbetare i två böcker, varav den ena fick Åmåls kommuns kulturpris. Hon har även placerat sig på en andraplats i Kamera- och bilds fototävling. Gick en högskoleutbildning våren 2019 i källkritik bland viraler, alternativa fakta och fejkade nyheter. Nästa projekt? Förutom denna tidning och en fotografikurs på Mitt-universitetet även att slutföra arbetet med sin egna bok!

Instagram: **mariasklick**

Terje Olsen

Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder. Första systemkameran köptes på Cypern 1979 där han gjorde FN-tjänst, men det var när den första digitala kameran köptes som intresset tog fart. Är medlem i Tilt Photogroup, en grupp på nio personer. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i två utgivna fotoböcker.

Instagram: **grappa59**

Tony Berg

Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska och har genom åren hunnit med att ge ut fem böcker och medverka i ytterligare en handfull. Är grundare av Åmåls Fotofest och är även media- och bokningsansvarig på Åmåls Bluesfest. Tony har även haft ett flertal fotoutställningar och var under ett antal år med på Blues at Sea och ställde ut bluesbilder. Tony arbetar för närvarande med tre olika bokprojekt.

Instagram: **tonyberg64**

Fotografer i detta nummer

Maria Olsen, Terje Olsen, Tony Berg, Pamela Springsteen, Danny Clinch, Nick Wall, Bob Blackam, Martin Ridne, Henry Stake, Frank Nielsen, Göran Karlsson

4

24

38

48

58

80

NUMMER 5

baretta
AUGUSTI 2019

4 Bruce Springsteen

En av de riktigt stora är tillbaka med ett nytt album, "Western stars", vi tittar närmare på en av rockens stora genom tiderna

22 Laurence Jones på turné i Västsverige

Blues i Väst arrangerar i höst sin första gemensamma turné med åtta konserter med brittiske bluesartisten Laurence Jones

24 Lasse Linds – Bandet med hjärtat

Under nästan 30 år förgyllde Lasse Linds tillvaron för dansälskare i Västsverige och på Gran Canaria

31 Maria tipsar

Instagramkonton du måste (bör) följa. Filmtips och lite info om Mediepodden som är väl värd att följa

32 Ut på öppna vägar

Dalsland och sydvästra Värmland bjuder på många fantastiska motorcykelvägar för såväl korta som långa turer på tv hjul

36 Närmare än du tror

Susanne Almgren Magnusson berättar om hur hon hamnat där hon är idag, om en process som tagit tid

38 Sexy Slim & The Tight Pants

Killarna i Sexy Slim startade ett band i början av 1970-talet men de började inte riktigt i samma ände som de flesta andra band

48 Frank Nielsen – Dansk dynamit

En extraordinär fotograf som har förmågan att fånga artister i fantastiskt vackra porträtt, vi tog ett snack med honom

58 28e upplagan av Åmåls Bluesfest, den sista?

Åmåls Bluesfest arrangerades i somras för 28e gången, men det dåliga ekonomiska resultatet hotar festivalens fortlevnad

80 Medis – träffpunkten i Säffle

Under en lång rad av år svarade Medis för att tillhandahålla Säffle- och Åmålspubliken med en rad kända artister inför fulla hus

94 Upp i det blå med Terje Olsen

Fotografen Terje Olsen kommer från och med detta nummer av Baretta att bjuda på bilder från ovan som skildrar vårt vackra land

96 Amelia Andersson – nästa svenska stjärna?

Amelia Andersson, från Mellerud, släppte tidigare i år en singel som fick ett bra mottagande, men vad har hon för planer nu?

100 Batteristen – Måns Tingberg

En ny fast avdelning i magasinet är Batteristen, ett kort porträtt på trummisar i området, först ut är Måns Tingberg från Säffle

106 Lag vi minns

Idrottsbilder från vårt område, ofta lagbilder. I denna första upplaga är det IFK Åmåls handbolldamer och IF Vikens A-lag

Working on a dream

Genom åren har han sålt över 60 miljoner album, både han och The E Street Band är invalda i Rock & Roll Hall of Fame (1999 respektive 2014). Han har vunnit 18 Grammys, 1 Oscar, 2 Golden Globes, 2 Emmys, Polarpriset 1997. I Continental Airlines Arena, New Jersey hänger 15 flaggor i taket som var och en hedrar Bruce Springsteen 15 utsålda konserter 1999. I Philadelphia Flyers hemma-arena Wachovia Center hänger 41 flaggor som hedrar var och en av hans 41 utsålda konserter i arenan. Listan kan göras mycket längre. Ändå har framgångarna inte stigit honom åt huvudet. Inga skandaler bara idogt arbete, så förblir man The Boss.

Bruce Springsteen

Bruce Springsteen hade en inte helt lätt uppväxt. Hans far, Douglas Springsteen, hade svårt att få ett fast jobb och fick istället kуска runt på allehanda ströjobb. Arbeten som ofta var dåligt avlönade.

Douglas kände hela tiden pressen att jaga fram pengar till räkningar och se till att familjen hade mat på bordet. Relationerna mellan far och son blev ganska ansträngda när Bruce blev tonåring. Douglas insåg vikten av god utbildning och ville att Bruce skulle satsa hårt på skolan, men där var de inte överens.

Bruce Springsteen var milt uttryckt skoltrött. Han drömde om att få komma bort från sin hemstad, där det ändå bara fanns förlorare. För att ta sig bort behövde man en bil, och

vägen till frihet gick alltid via de amerikanska motorvägarna.

Det är något som märks i många av hans texter. Bilen är i många fall symbolen för friheten och möjligheten att själv styra över sitt öde. Låten "Thunder road" handlar just om viljan att lämna sin hemstad och med hjälp av bilen ta sig ut i världen och skapa sig ett bra liv.

Det var precis vad Bruce Springsteen gjorde, med hjälp av musiken. Idag behöver han inte bekymra sig över jakten på pengar till räkningar och mat. Han skulle egentligen inte behöva göra en enda timmes arbete till under resten av sitt liv, han har så han klarar sig många gånger om.

Det finns många orsaker till att Bruce Springsteen blev

en så stor artist som han är idag. Musiken och texterna är givetvis en av de viktigaste grundstenarna. Utan bra låtar spelar det ingen roll hur bra artist, eller hur god människa man är – någon stor karriär blir det inte.

Bruce Springsteen har bildat skola med sitt sätt att skriva texter. Förr var det ofta långa och detaljrika strofer som inte lämnade särskilt mycket arbete kvar till lyssnaren. Bruce skriver mer avhuggna strofer där lyssnaren själv får fylla i de självklara delarna. Lägg därtill att musiken han skriver också är svår att motstå så har du grunden till en framgångsrik karriär, men det finns fler anledningar till hans storhet. Hans liveshower blev tidigt beryktade och skaran av följare växte snabbt hemma i New Jersey med omnejd,

det bidrog givetvis också till att han till slut fick sitt stora genombrott. Väl på toppen gäller det att kunna stanna kvar, och det är inte många band eller artister som klarat av att finnas med under någon längre tid. Många av de riktigt stora genom åren har kanske haft fem till tio år på toppen och sedan fortsatt att leva på gamla meriter, eller haft ett antal mindre framgångsrika år för att sedan få en andra chans.

Bruce Springsteen däremot har hållit sig kvar sedan genombrottet 1975, i snart 45 år. Låt vara att han inte släppt skivor eller turnerat varje år, men inte ens när han lämnade The E Street Band hemma och släppte sina två svagaste plattor "Human Touch" och "Lucky Town" övergavs han av sin publik.

"Jag såg rockens framtid... och dess namn är Bruce Springsteen"

Det är nog ett av de mest kända, och återgivna, citaten inom rockhistorien. Mannen som satte det på pränt, Jon Landau, jobbade som journalist på tidningen The Real Paper i Boston. Det var i slutet på en av sina spalter i maj 1974 han skrev de magiska orden. Klockan var fyra på morgonen och Landau började så smått känna sig lite gammal och sliten – 27 år! Han satt och funderade på de senaste tio åren som han i mångt och mycket tillbringat inom musikbranschen, började han känna sig mätt, hade han tröttnat? Medan han funderade i de banorna skrev han (fritt översatt) "Förra torsdagen på Harvard Square Theatre såg jag mitt förflutna inom rocken passera revy. Och jag såg någonting annat. Jag såg rockens framtid och dess namn är Bruce Springsteen Och en natt när jag behövde känna mig ung fick han mig att känna som om jag hörde musik för första gången!" Vilket CV, sedan dess har Jon Landau jobbat för – just det Bruce Springsteen

Men det finns fler förklaringar till framgångarna, utöver texterna, musiken, konserterna och The E Street Band som gör honom så stor – och det är arbetargrabben Bruce Springsteen.

Trots alla miljoner som idag finns på kontot så har han aldrig glömt sina rötter. Människorna han berättar om i många av sina texter är kanske inte hans vänner, många har han aldrig träffat – men de finns, och Bruce Springsteen ser till att vi andra också blir medvetna om deras situation.

Bakom de flesta av hans texter finns det många gånger ett människoöde, en händelse eller annat att berätta. Saker som hänt i verkligheten och som Bruce skriver om på ett sätt som får oss, hans publik, att känna med personen i texten och förstå varför det gick som det gick. Det handlar inte om att förlåta utan att förstå.

Många som skildrar ett idag sönderfallande USA där det är arbetarklassen som får ta smällen gör det lite snett ovanifrån och tappar därmed också i trovärdighet och lyckas heller inte måla upp en berättelse som känns äkta och trovärdig.

Men för Bruce Springsteen är infallsvinkeln en annan. Han tittar inte på uppifrån, han befinner sig mitt ibland de vanliga arbetarna. Låt vara att han idag inte har samma bekymmer som många av dem, men han vet hur det är att vara arbetslös och ständigt ha en malande oro i maggropen för hur man ska kunna betala räkningarna i slutet av månaden, och om banken kommer att ta huset när du inte klarar amorteringarna, om det finns mat i kylskåpet, och det... Ja, frågorna hopar sig och oron som sprider sig.

Det är inte lätt att skildra, men Springsteen klarar det, och har alltid gjort det, oavsett om det handlat om arbetslösa bilarbetare som hamnar på fel sida om lagen som i "Johnny 99" eller om fattiga mexikaner som illegalt försöker ta sig över gränsen till USA – drömmarnas och möjligheternas land som i "Matamoros banks" eller "American skin (41 shots)". Den låten skrev Bruce Springsteen efter att

New York-polisen utan anledning skjutit ned den obehäpnade Amadou Diallo med 41 skott. Låten är skarpt kritisk till dödsjutningen och New Yorks poliskår var lika kritisk mot Bruce Springsteen när började spela låten på sina konserter. Polisledningen uppmanade sina anställda, och även allmänheten, att bojkotta Springsteens konserter, men det hade de inte mycket för. Folk fortsatte att komma till konserterna och polisen fick kritik från fler håll, så uppmaningen om att bojkotta konserterna försvann relativt fort.

Nu är det inte bara i sina texter han visar att han kommer ihåg sina rötter. Bruce Springsteen ställer ofta upp för välgörande ändamål, finns bara tiden och möjligheten så finns han där. I andra fall har han lånat ut låtar till andra artister som gjort skivor där hela avkastningen går till välgörenhet.

När vi sedan länge lämnat denna planet, eller åtminstone ytan på den, är jag övertygad om att historiker kommer att se Bruce Springsteens texter som historiska dokument över det som en gång var frihetens och drömmarnas land, men som idag är en tickande bomb, där de rika bildar en elitklass som inte vill dela med sig av kakan till dem som inte har någonting.

I låttexterna kommer historikerna att kunna följa den vanliga människans liv i USA, förhoppningsvis inte fram till slutet, utan fram till vändningen. Under alla år har Bruce Springsteen gett sin syn på Amerika i sina texter, under många år var det också den enda kanalen där han ventilerade sina åsikter om de styrande i sitt land. Men när Ronald Reagan missuppfattade budskapet i "Born in the USA" och först började hänvisa till den patriotiska låten i sina tal, och därefter använde låten som signaturmeli vid möten tröttnade Bruce Springsteen. Han skickade sina advokater på Reagan som direkt plockade bort låten från sin valturné.

Nu var det kanske inte så konstigt att Reagan missuppfattade budskapet i "Born in the USA", han var långt

ifrån ensam om att göra det. De allra flesta ser än idag låten som en proamerikansk kampsång när det egentligen är en mycket kritisk text om hur illa USA har tagit hand om sina Vietnamveteraner.

De skickades ut för att strida för Amerika långt hemifrån i ett krig ingen ville ha och som de inte ville strida i. Många kom hem i kista, en del kom inte hem alls och de som gjorde det möttes i de flesta fall av förakt från det folk som många av deras kamrater offrat sina liv för.

Nu har det visat sig att historien gärna upprepar sig. USA har flera gånger de senaste 20 åren varit inblandade i regelrätta krig på icke amerikansk mark, och en lång rad unga amerikaner har på nytt fått offra livet i idiotiska krig som ingen vill ha.

George Bush var först in i Irak på 1990-talet, och efter åtta års mer normala internationella förhållanden under Bill Clintons presidentskap blev George W. Bush, son till George Bush, president i USA, och samma visa började om igen med amerikanska trupper både i Irak och Afghanistan. Mycket av krigsinsatserna i båda länderna var rena vedergällningar för de samordnade terrorattacker som USA utsattes för den 11 september 2001. Attacker som Bush och hans regering hade fått varningar om. Varningar som inte tagits på allvar. Istället gick USA in i Irak och Afghanistan några år senare för att "städa" upp.

I tragedin 11 september hittade Bruce Springsteen kraft till att göra ett av sina bästa album på många år, "The Rising", med levande skildringar om livet efter attacken, saknaden, minnena, hoppet och kärleken.

När det var dags för presidentvalet 2004 hade Bruce Springsteen, och många andra fått nog av George W Bush politik och krig. Han offentliggjorde att han tillsammans med The E Street Band skulle delta i turnén "Vote for change" tillsammans med artister som Dixie Chicks, John Fogerty, R.E.M. med flera. Turnén siktade främst in sig på stater där utgången ansågs osäker. Han ställde upp bakom Bush motkandidat John Kerry och Springsteens låt "No Surrender" blev signaturmelodi för kampanjen, men trots att det var nära, räckte John Kerry inte ända fram.

Han ställde också upp och kämpade för Barack Obama när han ställde upp i presidentvalet 2009 och sedermera blev USA:s 44:e president. Alternativet i presidentvalet, John McCain, hade blivit en fortsättning på den politik far och son Bush drivit och som sakta men säkert kört USA i botten. Nu fick USA åtta år av mer normala förhållanden. Men det fanns mycket att ta tag i för Obama och hans stab. Han ärvde ett land som inte alls mådde bra.

Samtidigt som han fortsatt att skapa ny musik och turnera har Bruce Springsteen också fortsatt att jobba för de svaga i samhället genom ett antal olika välgörenhetsprojekt och vid förra presidentvalet försökte han också nå ut till sin publik med budskapet att inte rösta på Donald Trump, tyvärr hjälpte det inte. Trump blev stor hos den amerikanska arbetarklassen som han sedan bara vänt ryggen.

Det fanns en tid från slutet av 1980-talet till slutet av 1990-talet när The E Street Band var entledigade från sin tjänst som Springsteens band, men efter återkomsten har förblivit vid hans sida, bortsett från några soloprojekt som "Springsteen on Broadway" för något år sedan. Men det är inte riktigt samma band som fanns med honom under de stora genombrottsåren. I april 2008 gick keyboardisten Danny Federici bort efter att ha kämpat med cancer i tre års tid. 2011 gick sedan Clarence Clemons bort. Dessa båda har inte officiellt ersatts i The E Street Band, men under turnéerna har Charles Giordano (som spelade med Springsteen i The Seeger Sessions Band) tagit över som keyboardist och Jake Clemons, brorson till Clarence Clemons, spelar saxofon.

I oktober 2017 var det premiär för "Springsteen on Broadway" och showen visades sedan fram till december 2018, något som resulterade i ett album med samma namn. Men sedan dess har han inte vilat allt för mycket. I juni släpptes hans senaste album "Western Star" som du hittar en recension av längre fram.

Tony Berg

Officiella medlemmar i The E Street band idag är förutom Bruce Springsteen: Stevie van Zandt, Patti Scialfa, Gary Tallent, Max Weinberg, Roy Bittan och Nils Lofgren.

Därutöver finns ett gäng musiker som finns med på turnéerna och/eller skivor. Det är: Soozie Tyrell, Charles Giordano, Everett Bradley, Jake Clemmons, Barry Danielian, Clark Geyton, Curtis King, Eddie Manion, Cindy Mizelle, Michelle Moore, Tom Morello, Curt Ramm. Max Weinbergs son, Jay Weinberg, har varit med på turné och spelat trummor när Max hade förhinder.

One two, three, four...

Den svenska sommaren log sitt allra finaste leende. Det var en vanlig onsdagskväll i slutet av juni 1999, jag och Patrik vandrade som tusentals andra genom Stockholms gator. Likt ett långt lämmeltåg slingrade sig köerna bort mot Stockholms Stadion. Målet var det samma för alla förväntansfulla vandrare. The Boss var tillbaka med sitt E Street Band. Efter en lång väntan, så när som på ett par veckor, hade det gått elva år sedan Bruce Springsteen och hans E Street Band senast var i Sverige tillsammans. Då gjorde de två bejublade konserter på samma stadion, tio år senare var det nu dags igen.

För egen del var det första gången jag fick uppleva en konsert med Bruce Springsteen. Jag var visserligen i Göteborg 1985, men några biljetter till Ullevi-konserterna fick vi inte utan vi fick stå utanför Ullevi och lyssna så gott det gick. Men bara känslan av att vara i Göteborg de dagarna var överväldigande i sig.

Men 1999 var jag på plats och då fick jag uppleva en fest jag alltid kommer att bära med mig. Även denna gång var det snart sagt hopplöst att få tag på biljetter, men när det verkade helt kört så lyckades Eije Pettersson på Eijes Bil hjälpa mig att fixa två biljetter eftersom Mitsubishi var med och sponsrade konserterna.

När den stora dagen väl infann sig lämnade vi Åmål på morgonen och efter några timmars bilresa var vi framme i Södertälje, som var vårt basläger för expeditionen. Att det blev just Södertälje berodde på att Patriks tidigare arbetsgivare, Lantchips, flyttat till Södertälje, där hade han fixat boende. Vi fick gärna övernatta i några kontorsrum som inte användes.

Väl framme vid chipsfabriken lastade vi in våra väskor och tog en snabb eftermiddagsfika (kaffe och chips!), pratade med några av Patriks gamla arbetskamrater innan vi gav oss iväg in till Stockholm i god tid för att hitta parkering och kunna ta det lugnt och bara njuta av att vara på plats. Men vad hjälpte det.

Trots att vi hade gott om tid drogs vi ändå med av suget bort mot Stadion. Vi hade bestämt oss för att inte ställa oss i kö för tidigt, utan passa på att bara insupa atmosfären i Stockholm denna sommarkväll. Men när vi väl kom fram till stadion och såg hur många som redan köade insåg vi att det nog var lika bra att ta sin plats i kön.

Det gick riktigt att ta på spänningen som låg i luften samtidigt som köerna sakta masade sig framåt. Det var fortfarande mycket folk kvar utanför när det närmade sig avspark, många var vi som oroligt stod och stampade i kön samtidigt som klockan kollades frekvent, men det fanns egentligen ingen anledning till oro.

Arrangörerna sköt lite på konsertstarten så att alla vi 34 000 i publiken hann in. När vi väl var inne på stadion och

stod där och väntade blev man lätt lite otålig, varför skjuta på konserten för att folk inte kom i tid?

Lite frustrerad minns jag att jag var, men jag hade säkert varit glad för den senare konsertstarten om jag fortfarande stått i någon av köerna i väntan på att komma in. Men den som väntar på något gott... När Max Weinberg drog upp tempot på öppningslåten, "My love will not let you down", var all väntan förlåten och bortglömd.

Samtidigt som Weinbergs trummor smattrade klev han upp på scenen, chefen själv, Bruce Springsteen. Närvaron, självklarheten och karisman. Allt fanns där från starten. Det behövdes inte många takter innan den klart stela publiken (mycket företagsrepresentation med kostymprydda herrar denna första kväll av två på Stockholms Stadion) började släppa på hämningarna.

Drygt tre timmar senare vandrade vi ut i Stockholmsnatten fyllda av en salig känsla. Vi hängde kvar ytterligare några timmar inne i stan bland smått euforiska människor. Det låter kanske som klyschigt, men den konserten blev ett minne för livet. Jag har sett ett otal konserter genom åren, men det är få som jag minns lika bra som Bruce Springsteen & The E Street Band på Stockholms Stadion 23 juni 1999.

När jag blir riktigt nostalgisk är det bara att sätta på dubbel-cd:n "Live in New York city". Albumet spelades in på Madison Square Garden 29 juni och 1 juli 2000, ett år efter konserterna på Stadion i Stockholm, men magin finns fortfarande kvar. De tre inledande spåren på albumen är desamma som Springsteen och hans band öppnade med på Stadion. Mäktiga "My love will not let you down" pumpar igång, det är inte utan att jag får lite gåshud. Den följs sedan upp av "Prove it all night" och "Two hearts".

Det händer med jämna mellanrum att jag lägger mig i soffan, tar på hörlurarna, skruvar upp volymen, blundar och drömmer mig bort. Det tar inte många sekunder förrän känslan finns där. Stadion i Stockholm eller Madison Square Garden i New York, det spelar ingen roll känslan är densamma, överväldigande och medryckande.

Det finns också ett annat tydligt minne från besöket i Stockholm och på chipsfabriken i Södertälje. När vi packat bilen för hemfärd dagen efter konserten gick vi upp till ägarna för att säga hejdå. Det tog inte många minuter att packa, vi hade bara var sin väska. Men när vi kom ner till bilen och skulle åka var bagage och baksäte fyllda till bredden med chipspåsar, så vi hade så det räckte ett tag, folk som såg oss efter vägen undrade säkert vad det var för fel på oss.

Efter det lysande albumet "The rising" gav sig Bruce Springsteen ut på turné med sitt E Street Band igen, denna gång till Ullevi i Göteborg, klassisk Springsteen-mark i Sverige efter konserterna 1985 då Bruce Springsteen och hans band fick det att svänga så att hela arenan sprack.

Som vanligt inleddes det hela med en jakt på biljetter, och började inte bra, om man väl kom fram till någon telefonist så var svaret detsamma, det är tyvärr slutsålt. Det fick bara inte vara sant, skulle jag missa en Ullevi-konsert igen?

När de vanliga vägarna för biljetter inte fungerade frågade jag Dan Magnusson om han hade några kontakter. Han lovade att försöka och ringde tillbaka en halvtimme

senare, då hade han fixat två biljetter, gissa om han låg på pluslistan efter det.

Att hitta köpare till den andra biljetten var inte svårt. Patrik ville givetvis med igen. Sedan hade en annan kompis, Claes, fått tag på biljett, så vi tre skulle åka ner tillsammans. Precis som 1985 gjorde Bruce Springsteen och hans band två konserter på Ullevi. När vi på midsommardagen 2004 skulle åka ned till Göteborg för konserten låg Patrik hemma och var sjuk. Nu hade vi en biljett över. Visst kunde vi enkelt sälja den och tjäna en hacka i Göteborg, men vi såg det istället som en chans att låta någon tidigare oinvigd få chansen till frälsning.

Vi kom först att tänka på Carolina så vi åkte hem till henne och frågade om hon ville åka med på konserten. Hon var intresserad, men hade bestämt att hon skulle vara tillsammans med sin pojkvän under dagen, så hon tackade nej. Inte mycket att göra, så vi åkte ned till en av Åmåls restauranger Rose-Marie och Lotta jobbade. Vi frågade om någon av dem ville åka med. Jodå, Rose-Marie ville och Lotta lovade att hon klarade sig själv resten av dagen. Precis när Rose-Marie svarat ja ringde telefonen, det var Carolina som undrade om biljetten fanns kvar. När jag förklarade att så inte var fallet suckade hon lite besviken och berättade att hon ringt sin kille och talat om att vi frågat om hon ville åka med på Springsteen-konserten, och att hon svarat nej.

Han hade sagt till henne att hon givetvis skulle åka med, men då var biljetten redan borta.

Vi kom ner till Göteborg ganska tidigt på eftermiddagen och gav oss ut på stan för att få lite mat och bara känna av atmosfären. Vi kom till Ullevi i god tid före konserten, och kunde därför ta det ganska lugnt in. Andra hade mer bråttom, det gällde ju att komma längst fram. När vi kom in visade det sig att det inte var någon större trängsel i början, det var bara att vandra på framåt.

När vi var ett par rader från kravallstaketet träffade vi lite Åmålsfolk, däribland Kalle och hans son Bobby. Kalle var kanske inte den mest vältränade mannen vid denna tidpunkt och trots att han stått framme vid staketet i en halvtimme var han fortfarande andfådd. Bobby berättade att hans Kalle i sin iver att få en bra plats tillryggalagt planens drygt hundra meter på rekordtid, och att han fortfarande höll på att hämta sig. Det var tillsagt att inget springande då skulle vakterna plocka ut den som sprungit, men Kalle sprang. Löpsteget hade gett vakterna ett riktigt gott skratt, så han fick vara kvar.

När konserten sedan drog igång var det som vanligt. Bruce Springsteen & The E Street Band hade inga som helst problem med att få fart på publiken. Få om ens någon aktiv artist kan matcha Springsteen och hans band när de är som bäst. Bruce Springsteens storhet som liveartist ligger inte bara i att han har en repertoar utöver det vanliga, eller att han har världens bästa kompband och en förmåga att hålla en hel stad i sin hand.

Bruce Springsteen har något som tilltalar alla, nästan i alla fall. Det är inte ofta man ser ett så brett spektra i publiken på en och samma konsert. Här fanns unga killar och tjejer som upptäckt Springsteen via "The rising", och betydligt äldre fans varav en del säkert hängt sedan mitten av 1970-talet samt de som anslöt till skaran av fans under

Bruce Springsteen & The E Street Band.

Foto: Danny Clinch

1980-talet då Bruce Springsteen ägde världens stora arenor.

Några år senare, 2008, var det dags igen. På nytt gick det inte att få biljetter via de normala kanalerna, vilket inte är en skräll. Nu fanns det ingen anledning att hetsa upp sig, biljetter går ju att fixa, men det kanske kostar lite mer. Denna gång åkte jag till Göteborg med kompisen Carina. Hon lyckades få biljetter till konserterna från 1985. Då var hon där med sin yngre bror och lyckades med konststycket att hamna på Göteborgstidningens förstasida dagen efter konserten då hon och hennes bror hade badat i fontänen vid Poseidon, något de inte hade en aning om. När hon ringde hem dagen efter uppmanades hon av sin mamma att köpa tidningen.

Några tidningsbilder blev det inte 2008 men en fantastisk konsert där vi fick känslan av att Ullevi var på väg att ge sig igen, men denna gång höll arenan. Något som kanske var tur för kommande rockstjärnebesök i Göteborg.

2012 var det dags igen "The Wrecking Ball tour" kom till Sverige och Ullevi i slutet av juli. Jag fick tag på tre biljetter. En ville kompisen Thord ha, men det fanns en biljett över, då slog det mig att det kanske var dags att fråga Carolina igen, och nu var det ingen tvekan, hon ville absolut med. Någon dag före konserten fick Thords son Martin för sig att han ville med, så då var vi en biljett kort, men Thord är i grunden en positiv människa så han menade att det är klart han fixar en biljett på plats. Men när vi väl skulle åka ned till Göteborg var han lite stressad. Jag fick inte ledigt eftersom det var semestertider, så vi fick åka efter att dagens jobb var avslutat. Jag har aldrig sett Thord så stressad som när

han körde till Göteborg. Fort gick det och väl på plats i Göteborg började jakten på biljett. Det tog nog inte ens tio minuter innan han hittat en biljett, sedan var det bara att softa och invänta magin. När vi satte oss i bilen efter konserten var det fyra personer med ett lätt fånigt leende på läpparna som åkte hem samtidigt som vi kunde se gryningsljuset framför oss när vi närmade oss Åmål. Jag tror Carolina var rätt nöjd med att hon åkte med.

Senaste gången jag såg Bruce Springsteen & The E Street Band var i juni 2016, också det på Ullevi i Göteborg Återigen var Thord och Martin med när vi satte oss i bilen. Denna gång hade vi mer tid. Vi åkte ned till Göteborgsbon Benitha som också skulle med på konserten. Efter att vi slängt in väskorna i hennes lägenhet gick vi bort mot Ullevi. Denna kväll fick vi uppleva en riktig långkörare, det blev en konsert som var några minuter kort om fyra timmar om jag minns rätt. Som vanligt magiskt men samtidigt insåg jag att jag börjat tröttna på arenaspelningar. Två timmars väntan efter insläpp, fyra timmars konsert, sex timmar stående på innerplan, delvis i regn, man var onekligen nöjd men sliten när man gick därifrån.

Det är bara att inse att arenaspelningar inte är särskilt roliga, musikupplevelsen blir inte lika bra som på en klubb, men vill man se artister som Bruce Springsteen idag finns det inte mycket att välja på. Då sade jag att det var sista gången, men nu är jag ändå ganska övertygad om att kommer Bruce Springsteen och hans band igen, jag då börjar jag jaga biljetter.

Tony Berg

Bruce Springsteen i Sverige

De har hunnit bli 35 till antalet, Bruce Springsteens konserter i Sverige. Från den första, mytomspunna, konserten på Konserthuset i Stockholm 21 november 1975 fram till förra konserterna på Ullevi i Göteborg 2016.

Av konserterna genom åren finns det några som det talas mer om än andra. Första konserten, på Konserthuset, har sin givna plats bland höjdpunkterna. Konserten var Springsteens andra utanför USA, den första hade han då precis avverkat på Hammersmith Odeon i London, en konsert som numer finns både som dvd (i jubileumsboxen för "Born to run") samt på en dubbel-cd.

Många är de som genom åren påstått

sig ha varit på plats denna magiska afton, långt fler än de 1 600 som faktiskt fanns på plats. Däremot var det betydligt fler som såg de två magiska konserterna på Nya Ullevi (som det hette då) i juni 1985. Då hade Bruce Springsteen erövrat världen tillsammans med The E Street Band och fyllde arena efter arena på sin världsturné, men frågan är om det någonsans svängde lika bra som på Nya Ullevi. Springsteen och hans band rockade så hårt på arenan att den sprack, och sedan var det färdigspelat för ett antal år framåt på Nya Ullevi, åtminstone när det gällde musik. Ullevi fick egentligen inte riktig upprättelse som rockarena förrän 2003 då Bruce

Springsteen och hans band gjorde sitt bästa för att testa den förstärkta arenan, och svängde gjorde det. Det var rent magiska att känna hela Ullevi stå och gunga i takt med musiken. Nu var det inte så farligt. Visst kände vi av att det gungade, men denna gång klarade Ullevi svänget under den två dagar långa testkörningen utan några problem.

Senast var det "The River Tour" 2016 på Ullevi, men nästa år kan vi kanske hoppas på nya konserter. Bruce Springsteen har meddelat att han har skrivit låtar till ett nytt album med The E Street Band, så nu får de gärna gå in i studion å det snaraste.

Tony Berg

Bruce Springsteens konserter i Sverige

Born to run Tour

Konserthuset, Stockholm, 21 november 1975

The River Tour

Scandinavium, Göteborg, 3 maj 1981

Johanneshov, Stockholm, 7 maj 1981

Johanneshov, Stockholm, 8 maj 1981

Born in the USA Tour

Ullevi, Göteborg, 8 juni 1985

Ullevi, Göteborg, 9 juni 1985

Tunnel of Love Express Tour

Stadion, Stockholm, 2 juli 1988

Stadion, Stockholm, 3 juli 1988

World Tour

Globen, Stockholm, 15 juni 1992

Globen, Stockholm, 17 juni 1992

Stadion, Stockholm, 28 maj 1993

Solo Acoustic Tour

Cirkus, Stockholm, 13 mars 1996

Reunion Tour

Stadion, Stockholm, 23 juni 1999

Stadion, Stockholm, 24 juni 1999

The Rising Tour

Globen, Stockholm, 24 oktober 2002

Ullevi, Göteborg, 21 juni 2003

Ullevi, Göteborg, 22 juni 2003

Devil's & Dust Tour

Scandinavium, Göteborg, 23 juni 2005

Hovet, Stockholm, 25 juni 2005

The Seeger Session Band Tour

Hovet, Stockholm, 21 maj 2006

Globen, Stockholm, 30 oktober 2006

The Magic Tour

Globen, Stockholm, 10 december 2007

Ullevi, Göteborg, 4 juli 2008

Ullevi, Göteborg, 5 juli 2008

The Working on a Dream Tour

Stadion, Stockholm, 4 juni 2009

Stadion, Stockholm, 5 juni 2009

Stadion, Stockholm, 7 juni 2009w

Wrecking Ball Tour

Ullevi, Göteborg, 27 juli 2012

Ullevi, Göteborg, 28 juli 2012

Friends Arena, Stockholm, 3 maj 2013

Friends Arena, Stockholm, 4 maj 2013

Friends Arena, Stockholm, 11 maj 2013

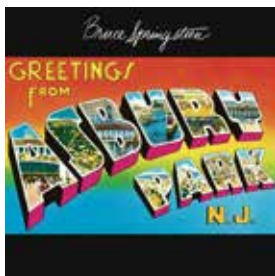
The River Tour

Ullevi, Göteborg, 25 juni 2016

Ullevi, Göteborg, 27 juni 2016

Ullevi, Göteborg, 23 juli 2016

Bruce Springsteen, diskografi sammanfattad av Tony Berg

Greetings from Asbury Park N.J.

(1973)

Springsteens debut placerade honom i samma elektrifierade folkrockgenre som Bob Dylan befann sig i. Även när det gällde texterna hade de mycket gemensamt. Båda kunde med små medel fånga och skildra olika människooften på ett gripande sätt.

The Wild, the innocent & the E street shuffle

(1973)

Rötterna fanns fortfarande kvar i samma folkrock som på debutalbumet, men denna gång med ett något jazzigare och fylligare sound. Ett av Springsteens allra bästa album med en härlig produktion som känns lika fräsch idag.

Born to run

(1975)

Ett av rockens stora album. Från de inledande takterna av "Thunder road" via en av tidernas bästa rocklåtar, "Born to run", till avslutningen med "Jungleland", rakt igenom ett klassiskt album. "Born to run" innebar också det stora genombrottet för Bruce Springsteen.

Darkness on the edge of town

(1978)

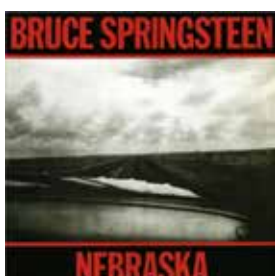
Texterna handlar allt mer om den amerikanska arbetarklassens tuffa kamp för att överleva (Factory), frustrerad kärlek (Candy's room) samt verklighetsflykten med hjälp av den den amerikanska frihetssymbolen bilen (Prove it all night).

The River

(1980)

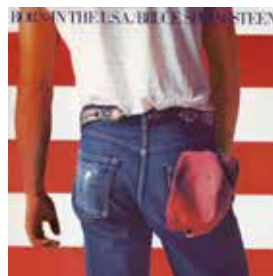
Albumet etablerade Springsteen som stadiumrockare världen över samtidigt som det var första gången han tog förstaplatsen på Billboards albumlista. Singeln "Hungry heart" gav honom hans första etta på Billboards singellista. Ett av Bruce Springsteens klart bästa album.

Nebraska

(1982)

Mörkt, dystert – och underbart. "Nebraska" är också en bra medicin vid livets mörka stunder, något att luta sig mot och söka tröst i. "Nebraska" kan också fungera som en mätare för hur det var ställt med det amerikanska folkhemmet i början av 1980-talet.

Born in the USA

(1984)

Texterna om arbetarklassen hade på detta album förändrats till att bli mer arbetarklassromantik. Springsteens personer hade nu kommit en bit i livet och även lyckats uppnå ett och annat även om grundtonen i många av texterna fortfarande var mörk.

Live 1975-1985

(1986)

På scen är Bruce Springsteen & The E Street Band en urkraft, inte minst i den form de är i på denna box. Här finns självklara konserttoppar som "Thunder road", "Two hearts" och "The river" tillsammans med ytterligare 37 av Springsteens bästa låtar, det kan inte gå fel.

Tunnel of love

(1987)

Äktenskapet med Julianne Phillips knakade betänkligt i fogarna. Men det är inte bara smärta i form av "Brilliant disguise" och "Tunnel of love", det bjöds också på nya spirande känslor och sökande efter något nytt i form av "Tougher than the rest", som är en fantastisk kärlekslåt.

Human touch

(1992)

Springsteen med ett nytt band. Bra, men inte mer. Lite för polerat och putsat samtidigt som texterna handlade om det glättiga livet i Beverly Hills och inte om de arbetarklassmiljöer Bruce Springsteen skrivit om tidigare under sin karriär. Inte riktigt rätt melodi för Springsteen även om det fanns några guldorn.

Lucky town

(1992)

Lite av samma sjuka som "Human touch", men tuffare sound samtidigt som det finns några riktiga kanonlåtar som "Leap of faith", "Living proof" och "If I should fall behind". I övrigt var albumet ganska blekt och inte alls på den höga nivå som Bruce Springsteen skämt bort oss med genom åren.

In concert/MTV Plugged

(1993)

Liveplatta mestadels bestående av låtar från tvillingplattorna "Lucky town" och "Human touch". Visst fungerar materialet bättre live än på de överproducerade studioalbumen, men magiskt blir det inte. Det är ett ok dagsverke – vare sig mer eller mindre.

Greatest hits

(1995)

Att samla alla Bruce Springsteens största hits på en skiva ter sig som en omöjlig uppgift. Och visst saknas det låtar, men för den nyfrälste Springsteen-lyssnaren är det en utmärkt inkörsport med många klassiker samt en handfull nya låtar, som glädjande nog höll hög klass.

The Rising

(2002)

Driven av terrorattackerna den 11 september 2001 levererade Bruce Springsteen ett av sina starkaste album. Hans berättelser om saknad, vanmakt, kärlek och framtidstro har en inreboende styrka som präglar hela albumet och blev en hyllning till livet.

The ghost of Tom Joad

(1995)

1990-talets "Nebraska". Inte lika avskalad och dystert, men lika stark. Nu är det åter gammal bekant Springsteen-mark som trampas. Texterna handlar återigen om arbetarklassens liv och öden med allt från arbetslöshet, kriminalitet och illegala flyktingar till kärlek.

Essential 1973-2003

(2003)

Ett dubbelalbum som kan fungera som en bra inkörsport till Bruce Springsteen och dennes karriär. De stora hitsen och listklättrarna finns givetvis med på plattan tillsammans med en hel del udda goingar som är väl värda att lyssna ordentligt på, en riktig liten låtskatt av b-sidor och annat.

Tracks

(1999)

Bruce Springsteen har många gånger valt bort låtar från sina album som är starkare än de flesta artisters förstaval. Diamanten i den här samlingen är den karga, mörka och samhällskritiska originalversionen av "Born in the USA", en klart mäktigare version än den som blev titelspår på albumet "Born in the USA" 1984. Men det är bara en av många bra låtar i denna box. Till de personliga favoriterna hör "My love will not let you down", "Where the bands are" och "Loose ends", men det är egentligen omöjligt att bara plocka ut några stycken låtar från denna skatt.

Devil's & dust

(2005)

Lite ojämn, men det finns flera magiska ögonblick på albumet som växer för varje lyssning. Hans berättelser om hur utsatta de illegala invandrarna från Mexiko är, eller hur maktlös en amerikansk soldat i Irak känner sig går direkt till hjärtat, här finns material till många filmmanus.

Hammersmith Odeon London '75

(2006)

Nu kan jag nästan säga att "jag var där". Jag kan inte förstå hur ljudteknikerna kan få en 30 år gammal konsertinspelning att låta så bra. Det är nästan kusligt hur mycket närvaro och puls det finns i detta album. En platta som kräver sin volym för att göras rättvisa.

18 Tracks

(1999)

Tracks 66 spår reducerade till 15 plus låtarna "The fever", "The promise" och "Trouble river" som inte fanns med på boxen. Med tanke på att skivan kom ett halvår efter boxen var det bara de nya låtarna som bjöd på spänning, och det räcker inte hela vägen.

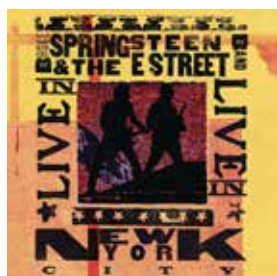

We shall overcome

- The Seeger sessions

(2006)

Bruce Springsteen har många gånger påtalat sina rötter inom musiken och hyllat sina gamla hjältar. På albumet "We shall overcome: The Seeger Sessions" blir det mer tydligt än någonsin tidigare. Springsteen tolkar folksångaren Pete Seegers katalog på ett lysande sätt.

Live in New York City

(2001)

Lika magiskt som att själv se Bruce Springsteen & The E Street Band live är det inte, men med lite god fantasi kan man komma ganska nära. Det är emellertid en mycket bra liveplatta, med ett par nya mycket starka låtar som krydda i hela anrättningen.

Live in Dublin

(2007)

Till en början var jag lite tveksam, en liveplatta på i stort sett samma material som på albumet som släpptes ett år tidigare, men faktum är att det här är musik som ska upplevas live och då gör detta album musiken mer rättvisa.

Magic

(2007)

Ett ganska mörkt album där merparten av låtarna handlar om människor som tappat tron på framtiden, små städer som tynar bort, krigsveteraner, mindre smickrande sanningar om USA och liknande, mörka texter kryddas med smäktande vacker musik, som gör budskapet tveeggat.

Working on a dream

(2009)

Bruce Springsteen tillåter sig själv att bryta lite ny mark. Romantiska texter med fantastiska scenerier och som en extra krydda bjuder han och bandet på härlig stämsång på några låtar, det är inte helt vanligt med Springsteen och hans band. Bonus är filmlåten "The Wrestler".

Greatest hits

(2009)

Har du albumen behöver du inte fundera på denna samling. Det som skiljer den mot tidigare samlingar är att det här finns med några av de senare låtarna. Men det har skett på bekostnad av låtar som är bättre vilket gör att denna samling inte håller samma klass som föregångarna.

The collection 1973- 1984

(2010)

En box med samtliga album mellan 1973-1984 Springsteens sju första album, snyggt paketerat och designat och musiken vet vi är bra, men enda anledningen att köpa denna box är om du är Springsteenälskare och inte redan har dem, du får inget nytt i musikväg.

The Promise

(2010)

"Darknes on the edge of town" i remastrad version samt två skivor med totalt 21 tidigare utgivna låtar samt en dvd om arbetet med Darknessalbumet och två dvd-skivor med två hela konserter och lite andra klipp från perioden 1976-1978, måste ha!

Wrecking ball

(2012)

Här ger sig Springsteen på makten i USA. Han ogillar hur hans land styrs och hur giriga banker och storföretag skor sig på arbetarklassen. Bilden av USA som drömmarnas land där allt är möjligt stämmer inte längre. Springsteen visar tydligt att han ogillar dagens USA och gör det med ett knippe starka låtar.

High hopes

(2014)

Här blandas gamla uppfräschade låtar med nya och några covers. Kanske lite för mycket återbruk samtidigt som Tom Morello blandar och ger med sitt gitarrspel. Men det finns några riktigt bra, nya, låtar. "Hunter of the invisible game" och "The Wall" är två av de låtar som verkligen fastnar.

American Beauty

(2014)

En 12-tums mini lp med fyra låtar speciellt framtagen för Record Store Day 2014. Inledande titellåten är riktigt märktig som om den vore skriven för att rocka en hel arena. De övriga tre låtarna är också säkra hantverk av Springsteen. Kanske inte helt lätt att få tag på men den bör väl finnas att alla Springsteensamlingar.

The Ties That Bind: The River Collection

(2015)

En box med en massa gott från "The River"-eran. Originalalbumet är med samt elva tidigare utgivna låtar. Större delarna av den legendariska spelningen i Tempe, Arizona 1980, dokumentärfilmen "The ties that bind" samt en bok med 200 bilder. Här finns mycket att förlusta sig i.

Chapter and verse

(2016)

Släpptes som en komplement till självbiografin "Born to run". Fem tidigare utgivna låtar, inspelade före debutalbumet är kanske inte jättespännande och albumet behöver verkligen boken för att växa. Om det är något spännande att ta med sig är det låten "Ballad of Jesse James".

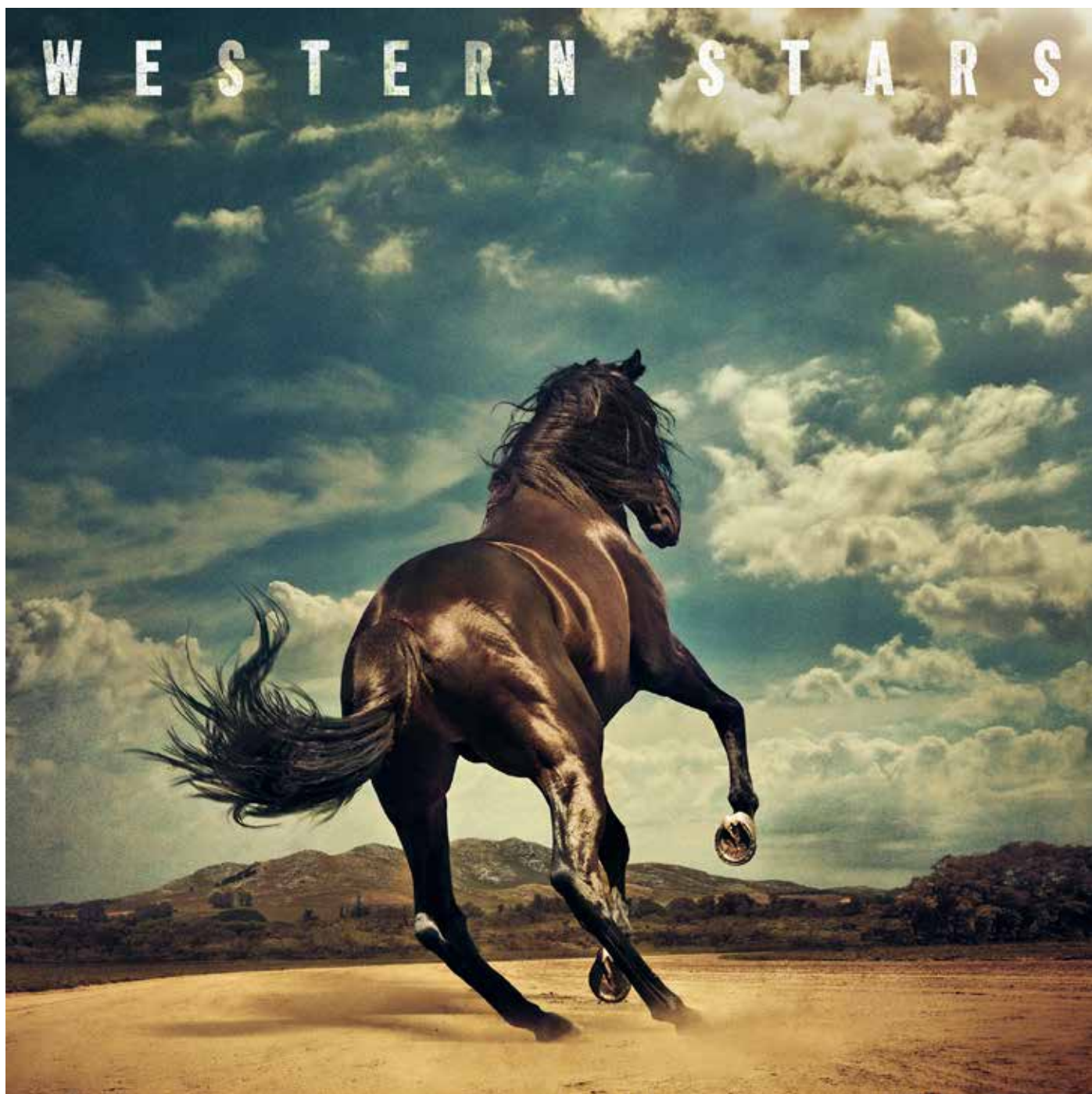

Springsteen on Broadway

(2018)

Det spelar egentligen ingen roll om han står på en arenascen med The E Street Band eller är helt ensam i en mindre lokal. Bruce Springsteen har förmågan att skapa magi oavsett de yttre förutsättningar. Här finns det spännande versioner av flera av hans starkaste låtar genom åren.

Förutom de album och boxar som redovisats här finns det givetvis en stor mängd bootlegs av riktigt hög kvalitet inte minst från Bruce Springsteens spelningar i Sverige. Den enda jag inte hittat är väl egentligen första spelningen i Konserthuset 1975. De andra tidiga spelningar kan kvaliteten variera en aning på. För den som redan samlat på sig alla officiella album av Bruce Springsteen kan jag varmt rekommendera att kolla upp de bootleg som finns att tillgå. Det finns många fantastiska spelningar inspelade med både annorlunda versioner av hans största låtar, men det går också att hitta låtar som inte finns utgivna bland det officiella materialet. Sökl Du kommer inte bli besviken.

Western stars

(2019)

Detta är Bruce Springsteen från en poppigare sida än vad man är van vid. Något The E Street Band blev det inte denna gång, men stundtals är musiken ordentligt orkestrerad. Här finns det en del låtar där berättaren Bruce Springsteen tar ut svängarna på det sätt han gör när han är som bäst.

Det finns säkert en och annan hängiven fan som inte känner sig tillfreds med detta album, det är inte den vanliga arenarocken och det är just det som gör albumet spännande.

Det finns en handfull låtar här som en bra manusförfattare och filmskapare skulle kunna göra en strålande film av. Men det är kanske det som samtidigt är problemet. Berättelserna är så väl berättade att en film kanske inte tillför något.

Inledande "Hitch hikin" är en perfekt öppning på albumet. Väl berättad med sparsmakat komp inledningsvis som sedan växer. "Tucson train" känns som om den lika gärna skulle kunnat vara med på "Tunnel of Love", snyggt rakt och lätt att älska.

På "Drive fast (The Stuntman)" berättar han återigen om en man med ett

jobb som sakta bryter ned honom fysiskt och psykiskt men som fortfarande håller lågan vid liv med hjälp av kärleken, men hur länge? "Sundown" är ännu en filmistisk låt. Man kan lätt drömma sig bort till öppningsscenen där huvudpersonen kör söderut på Pacific Highway på den amerikanska västkusten med en fantastisk solnedgång som bakgrund. Åter tillbaka i det klassiska med bilen som frihetssymbol i USA.

"There goes my miracle" var första låten jag hörde från albumet och det är fortfarande en av mina absoluta favoriter, det går helt enkelt inte att motstå låten, jag kan det inte i alla fall. Som helhet är det inte ett av Bruce Springsteens allra bästa album, men det håller ändå hög klass. Problemet ligger i att han vant oss med en väldigt hög normalnivå. Det sagt, jag gillar verkligen albumet, visst jag är ett fan av Bruce Springsteen, men detta är ett bra album som förtjänar mycket lyssnande.

Tony Berg

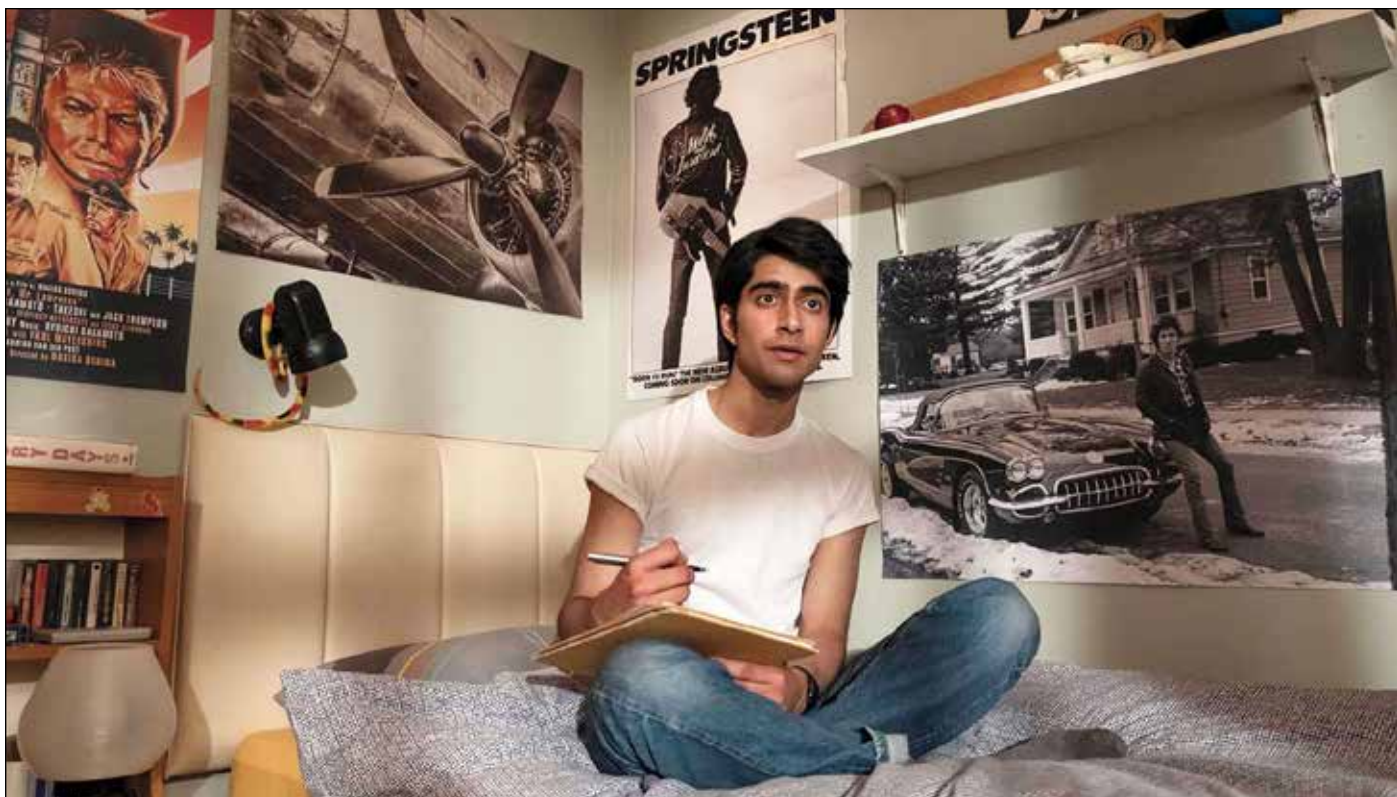

Foto: Nick Wall/Warner Bros

Blinded by the light – Springsteen på bio

Bruce Springsteen är inte bara aktuell med sitt nya album. Nyligen hade filmen "Blinded by the light" premiär. Filmen är regisserad av Gurinder Chadha som kanske är mest känd för filmen "Skruva den som Beckham".

Jag vet att jag skrev i recensionen av Springsteens senaste album "Western stars" att han musik lämpar sig som soundtrack till filmer. Då menade jag främst att en låt har en hel berättelse för en film. Att hans låtar haft centrala roller i filmer och tv-serier tidigare är ingen nyhet. Han fick en Oscar för sin låt "Streets of Philadelphia" till Tom Hanks film "Philadelphia". "Secret garden" är med i "Jerry Maguire",

"Adam raised a cain" är med i tv-serien "Sons of Anarchy" och han fick en Oscars-nominering 1996 för låten "Dead man walking" till filmen med samma namn.

Det finns en uppsjö filmer som har en eller annan Springsteen-låt i sitt soundtrack, men det finns också en film som är baserad på en av hans låtar. Det är filmen "The Indian runner" från 1991 som är regisserad av Sean Penn och vars handling bygger på låten "Highway patrolman", en klart sevärd film med skådespelare som David Morse, Viggo Mortensen, Patricia Arquette, Charles Bronson, Dennis Hopper och Benicio del Toro.

"Blinded by the light" handlar om en ung pakistansk man, Javed, som känner att han inte riktigt passar in i England. Filmen utspelar sig på 1980-talet med de värderingar och förutsättningar som fanns då.

Han får inte livet att fungera riktigt, trivs inte riktigt i skolan. Hans familj och anser att man ska göra som man alltid gjort och föra familjetraditioner vidare. Javed vill bli författare, men hans far har andra planer, så konflikten är oundviklig.

När det är som jobbigast och ingenting fungerar får han två kassetter av en kompis. Det är Bruce Springsteens

"Darkness on the edge of town" och "Born in the USA". Han börjar lyssna på musiken och det blir en vändpunkt för honom. Javed kan identifiera sig med många av de personer Springsteen beskriver i sina texter.

– Do you really think this man is singing for people like us, frågar hans far upprört.

– But he talks to me, blir Javeds svar.

För Javed är Springsteens musik som att bli frälst, något som också slutar med att han gör sin pilgrimsresa till Bruce Springsteens hemstad New Jersey. När Javed kommer till passkontrollen frågar tulltjänstemannen:

– Purpose of your visit?

– I'm going to see Bruce Springsteens hometown, svarar Javed.

– I can't think of a better reason to visit the United States than to see the home of the Boss, svarar tulltjänstemannen

Filmen innehåller tolv av Springsteens låtar. De flesta är gamla klassiker som "Born to run", "Dancing in the dark", "Hungry heart", "Prove it all night", "Cover me" och "Because the night", men det finns också en tidigare utgiven studioinspelning av låten "I'll stand by you".

För oss som var unga på 1980-talet finns det också en handfull andra låtar vi känner igen. Pet Shop Boys "It's a sin" och A-ha's "The Sun always shines on T.V." finns med på soundtracket, men det dyker upp fler bekanta låtar från 1980-talet i filmen, om än i korta versioner.

"Blinded by the light" är den typ av film som engelsmännen är mästare på. En feel-good-film helt enkelt. Det blir en stunds verklighetsflykt, eller igenkännelse, som lockar fram till skratt och leenden, film när den är som bäst. En rolig och välberättad story med fantastisk musik. Se den.

Tony Berg

LAURENCE JONES

En av Englands mest spännande unga bluesartister just nu är Laurence Jones. Han har trots att han bara är 27 år hunnit med att släppa fem album, vunnit fyra British Blues Awards och blivit framröstad till Best European Guitarist vid European Music Awards.

Laurence Jones började tidigt. Pappas vinylsamling innehöll mycket spännande och som sjuåring började han spela gitarr. Det föll sig ganska naturligt att de tidiga favoriterna blev de som fanns i pappas samling, något som än idag påverkar hans musik och sound.

Som så många andra blev det några källarband innan det började ta form när han bildade sin första trio runt 2009. Han påbörjade sina universitetsstudier men de lades snabbt på hyllan när han fick chansen att åka på turné med Johnny Winter och Walter Trout. Sedan rullade det på. 2012 släpptes debutalbumet "Thunder in the sky".

2013 träffade han producenten Mike Vernon som tidigare spelat in bland andra Eric Clapton och Peter Green på 1960-talet. Redan då pratade de om att göra något ihop, men båda två hade allt för mycket inbokat för att få till ett samarbete.

– Det var en fantastisk känsla att få veta att Mike Vernon ville göra en skiva med mig, säger Laurence Jones.

2015 såg Mike Vernon Laurence och hans band spela på Great British Rhythm & Blues Festival hörde han av sig till Laurence och sade att nu var tiden mogen, och så blev det.

I förarbetet till inspelningarna kom de båda överens om att albumet skulle flöda på samma sätt som en bok gör. Man ska lyssna på det från början till slut och lyssnaren ska lockas kvar med en spännande följd av låtar. Samtidigt ville de försöka få med energin och känslan från live-showerna, ingen lätt uppgift, men med de premisserna startade inspelningarna.

I januari 2016 gick de in i Headline Music Studios i Cambridge. Med sig hade Laurence Roger Inniss på bas, Bob Fridzema, keyboards, och Phil Wilson på trummor.

– Vi gjorde det enligt den gamla skolan och spelade in live i studion.

På dagarna spelade de in, på kvällarna drog de sig till

baka till en stuga utanför Cambridge där Mike Vernon berättade historier om sina samarbeten med artister som David Bowie, John Mayall, Peter Green och Eric Clapton bland många andra, säkerligen spännande kvällar för Laurence Jones.

Under inspelningarna fick de fint sällskap i studion. En vecka före inspelningarna spelade Laurence Jones på Paul Jones välgörenhetsgala för Cranleigh Arts Center.

– Jag bjöd upp Paul på scenen och spela lite och efter spelningen berättade jag att jag skulle börja spela in ett nytt album med Mike Vernon veckan efter, säger Laurence Jones.

– Åh coolt, jag skulle gärna komma, svarade Paul Jones och så blev det.

Albumet "Take me high" togs emot mycket bra av publik och recensenter.

Därefter har det blivit ytterligare ett album och i samband med hans västsvenska turné i månadsskiftet september-oktober släpper han sitt nya och självbetitlade album, prata om bra tajming.

Bakom turnén står nätverket Blues i Väst som består av bluesföreningarna i Åmål, Tidaholm, Vänersborg, Uddevalla, Borås, Göteborg, Halmstad och Kungsbacka samt Kultur i Väst och Musik Hallandia.

– Genom att gå samman har vi möjlighet att kunna erbjuda vår publik riktigt bra artister på hemmaplan. I och med att vi kan erbjuda artisterna en turné med åtta konserter går det att förhandla fram ett ganska bra pris, säger Thord Gårdebratt som sitter med i Blues i Västs arbetsgrupp och är vice ordförande i Åmåls Bluesförening.

Tony Berg

Laurence Jones höstturné i Västsverige

Vänersborg, Folkets Hus, 26 september
Halmstad, Kulturhuset Najaden, 27 september
Borås, Orangeriet Stadsparken, 28 september
Tidaholm, Julius Bageri & kök, 1 oktober
Göteborg, SS Marieholm, 2 oktober
Kungsbacka, Restaurang Ester, 3 oktober
Åmål, Kulturmagasinet, 4 oktober
Uddevalla, Muddy's, Bastionen, 5 oktober

*Lasse Linds som bandet var
sammansatt 1985. Från vänster
Joacim Oscarsson, Thomas Pettersson,
Sven Öhrbom och Niklas Ideskär.*

Foto: Privat

Lasse Linds

Med Gran Canaria som bas år efter år

Lasse Linds var ett av flera dansband från Åmål som spelade en hel del runt om i Norden och på Gran Canaria under en lång rad av år.

Det fanns en tid när det var ganska gott om dansband i Åmåls-trakten. Saints, Carols, Rooy Wills, Matz-Silvers och en handfull till. Ett av dem var Lasse Linds. De spelade kanske inte lika mycket i hemtrakterna som en del av de andra Åmålsbanden, men runt om i landet, i Norge och framför allt på Kanarieöarna hade Lasse Linds stadiga spelningar.

Medlemmarna skiftade en del genom åren. Den röda tråden genom bandets historia var kapellmästaren Sven Öhrbom. Han var hela tiden varit den drivande kraften bakom Lasse Linds med sitt brinnande intresse för dansbandsmusik.

Detta intresse resulterade också i en enorm samling skivor och band med dansbandsmusik. Sven Öhrbom har bland annat katalogiserat alla sina och körde även radio-programmet "I afton dans" under många år. Han kunde med hjälp av sitt program söka efter titel, tempo eller karaktär, för att snabbt få fram den låt han han ville ha tag på.

Av bilden att dömma gissar vi på sent 1980-tal. Från vänster, Lasse Eriksson (gäst), Joacim Oscarsson, Stefan Jacobson, Conny Karlsson, Kenneth Stålhandske, Sven Öhrbom och den svenske kocken på Playa del Sol.

Foto: Privat

Han började med musik ganska sent och spelade till en början med Gemans Orkester från Vänersborg. Bandet hann med att ge ut två singlar. Därefter var han medlem i Åmåls-bandet Gamblers under en period innan han startade Lasse Linds.

Det bandet tog sin början när Sven Öhrbom, Harry Bergholm och Bo-Matti Gustafsson slutade i Gamblers. Med Öhrbom på bas och sång, Bergholm på gitarr och Gustafsson på klaviatur fattades en trummis. Valet föll till slut på Robert Modén som då bara var 15 år gammal. Sven Öhrbom arbetade vid den här tiden som lärare och Robert Modén var en av hans elever.

– På den tiden arbetade jag som lärare och fick reda på att Robert, som då var en av mina elever, spelade trummor. Så jag frågade helt enkelt om han ville vara med och spela trummor i ett dansband, och det ville han. För att musiken inte skulle inkräkta för mycket på Roberts studier brukade vi gå igenom hans läxor på vägen till spelningarna, berättar Sven Öhrbom.

Lasse Linds hade ovanstående sättning fram till och med 1983 då allting lades på is. Under de tre åren han bandet med att ge ut en kassett som blev långlivad, "Bandet med hjärtat". Den gavs ut första gången 1981. När första upplagan sålts slut, kom kassetten ut i en ny skepnad och när även denna sålts slut, bestämde de att det var dags att göra en lp.

"Bandet med hjärtat" var en varierad historia där dansbandslåtar som "Hallå Västindien" blandades med låtar som "Help me make it through the night" och "Amazing grace". Med på skivan fanns också "Vals i onödan", skriven av Hotell Dalias dåvarande hovmästare, Olle Norman.

Efter att ha legat nere under ett par år, ombildades Lasse Linds 1985. Då hade Sven Öhrbom fått ihop en ny sättning på bandet. Det var Joacim Oscarsson på gitarr, munspel och sång, Thomas Pettersson, keyboards (som idag driver Hotell Royal i Säffle) och Niklas Ideskär på trummor.

Året därefter var det dags för första spelningarna på Gran Canaria, på Playa del Inglés. Detta skulle bli något även tradition för Lasse Linds, som därefter spelade på Gran Canaria under en lång rad av år, antingen på hotellet Playa del Sol i Playa del Inglés eller på Folias i San Augustin.

Lasse Linds hade ovan nämnda sättning fram till 1988 då det möblerades om igen. Stefan Jacobson kom med på keyboard och sång, Kenneth Stålhandske på gitarr, saxofon och sång och Conny Carlsson på trummor.

Kvar från sedan tidigare var då Sven Öhrbom och Joacim Oscarsson.

1989 spelades kassetten "Godingar" in under ett par långa nätter i Agne Björks studio i Åmål.

– Egentligen hade vi inga planer på att göra en kassett till, utan det var på begäran från chefen på Playa del Sol som ville ha en kassett som de kunde använda som trailer på

Stefan Jacobson, Sven Öhrbom, Conny Karlsson, Joacim Oscarsson och Kenneth Stålhandske.

Foto: Privat

lokalradion på dagarna. Det tog oss två nätter att spela in samtliga låtar till kassetten.

Bandmedlemmarna själva hade inte så stora förväntningar på kassetten, den var ju ämnad som marknadsföringsmaterial för Gran Canaria, men släpptes givetvis även på hemmaplan. Mottagandet blev riktigt bra och framför allt när det gäller låten "Perfect" som låg tvåa på Värmlandslistan i tre veckor.

Samma år bar det åter iväg till Gran Canaria där de spelade på hotellet Playa del Sol under två veckor. Strax efter att de kommit hem till Åmål igen, ringde telefonen hemma hos Sven Öhrbom.

– Det var chefen på Playa del Sol som ringde och undrade om vi kunde komma ner och kompa en känd svensk artist. Jag frågade vem det var som vi skulle spela med, men det ville hon inte säga, så jag sade nej.

Några dagar senare ringde det igen och hotellchefen berättade då att det var Lill-Babs som skulle komma ner till Gran Canaria för att göra några shower. Sven Öhrbom bad att han skulle få skicka till sig noter så att de kunde börja repetera in materialet direkt. Men det behövdes inte, tyckte hotellchefen:

– Det är det vanliga Lill-Babs-köret, det är inga problem, svarade chefen för hotellet.

– Så vi åkte ner till Gran Canaria igen. Vi kom dit på en torsdag och den första showen skulle vara på lördags-

kvällen. Vi träffade Lill-Babs och hon gav oss en bunt noter för lördagens show. Då kom det fram att hon skulle köra ett Lars Forssell-program och inte några vanliga schlagers, berättar Sven Öhrbom.

Till råga på allt så var materialet arrangerat för storband.

– Stefan Jacobson fick ett par svettiga nätter. Han satt uppe hela nätterna och arrangerade om det så att vi skulle kunna spela det.

När det var dags för premiären på lördagskvällen så var allting klart och spelningen genomfördes. Engagemanget tillsammans med Lill-Babs varade i två veckor och det var en svettig period.

– Vi spelade fyra kvällar i veckan och innan Lill-Babs gick upp på scenen, spelade vi ett set på två timmar med Lasse Linds. Så det blev ganska långa kvällar, tillägger Sven Öhrbom.

I programmet ingick också att Sven och Lill-Babs gjorde ett nummer tillsammans.

– Ja, vi sjöng "Leva livet" tillsammans, berättar Sven.

Efter ännu en sejour på Gran Canaria 1990, slutade Conny Karlsson och började spela med Wizex, Kenneth Stålhandske slutade också blev medlem i dansbandet Leif Hultgrens. In kom i stället Dan Magnusson, med förflutet i ett flertal olika musikaliska konstellationer, på trummor. Det bar åter iväg till Gran Canaria för nya spelningar de följande två vintrarna innan Lasse Linds lade ner verksamheten.

Lill-Babs och Sven hade en fantastisk utstrålning på scen och kompletterade varandra riktigt bra under de sånger de sjöng tillsammans.

Foto: Privat

– Vi var lite trötta på musiken och ville vila, menar Sven. Det som Sven såg som det definitiva slutet för Lasse Linds, varade dock bara några år. I början av 2000-talet var det åter dags för en nystart. Med sig själv kvar på platsen som kapellmästare fick Öhrbom med sig Åmålsborna Denny Jansson på gitarr och sång, Anders Nilsson på gitarr och sång och trummisen Conny Carlsson och Stefan Hansson.

Orsaken till att bandet startade upp på nytt var att folk började fråga efter bandet, bokare hörde av sig och när även hotellen på Gran Canaria hörde av sig kände Sven Öhrbom att energin var tillbaka.

I och med att Denny och Anders kom med i bandet förändrades också repertoaren en aning. När de började repa i gamla betongfabriken i Åmål lade de till stämsång inspirerade av bland andra The Eagles och några av amerikanernas låtar letade sig in på repertoaren.

– Men grunden var som tidigare dansbandsmusiken, men de nya låtarna fungerade bra i ett sådant arrangemang.

I samband med omstarten ändrades även typen av spelningar bandet tog. Lasse Linds spelade sällan i hemtrakterna. Det var inte ett medvetet val, det hade bara blivit så. Men efter omstarten i början av 2000-talet satsade man på att få till mer spelningar i närområdet.

– Man blev ju lite äldre och bekvämare. Det är ju trots allt ganska skönt att kunna krypa ned i sin egen säng efter att ha varit och spelat.

Sättningen ovan blev emellertid inte särskilt långlivad, faktum var att den upplagan av Lasse Linds aldrig gjorde någon spelning. Det visade sig att flera av medlemmarna hade svårt att hinna med spelandet på grund av arbete och andra uppdrag, men Sven Öhrbom gav inte upp.

I början av 2003 stod han åter på scenen på Playa del Sol på Gran Canaria. Men då var det återigen med en helt ny sättning på bandet. Jarmo Björkman från Lidköping på trummor, Gitarristen Rolf Wennberg från Vänersborg samt Bengt Bygren från Göteborg på piano och dragspel. Veckorna före resan hade bandet repat ihop repertoaren på 64 låtar.

– Men det var ju rutinerade musiker så det handlade mest om lite finslipning, ler Sven Öhrbom.

Året efter var det dags igen, samma personal men med Janne Lext från dansbandet Robins på saxofon. Det blev sedan ytterligare en vända till Gran Canaria 2005, men sedan var det slut.

– 2001 började jag även spela med Värmlandsgänget Svantes. Lasse Linds hade mycket spelningar i Östergötland

Bästa försäljarleendet är påkopplat. Joacim Oscarsson, Stefan Jacobson, Sven Öhrbom och Dan Magnusson. Foto: Privat

och på Gran Canaria. Svantes spelade mest i Värmland, något jag tyckte var skönare. Så det kändes naturligt att lägga ned Lasse Linds.

Sista spelningen gjordes i Norrköping i början av 2006. De andra i bandet fortsatte sedan under namnet Robins. Sven Öhrbom fortsatte att spela med Svantes fram till 2010 då han ställde undan basen.

Tony Berg

Skivtitel: Lasse Linds – Godingar

Skivtyp: kassett

Inspelad: 1981

Studio: Agne Björk Studio, Åmål

Skivnummer: LL 6601

Skivbolag: Cess Musik

Låtar: 1. Sheriffens sång, 2. Amazine grace, 3. Hallå Västindien, 4. Ave Maria no moro, 5. El bimbo, 6. Help me make it through the night, 7. Let it be me, 8. Vals i onödan, 9. One way ticket, 10. Blå löften, 11. Rise and fall of Flingelbunt, 12. Lilla Ann

Skivtitel: Lasse Linds – bandet med hjärtat

Skivtyp: lp

Inspelad: 1981

Studio: Agne Björk Studio, Åmål

Skivnummer: LL 6601

Skivbolag: Cess Musik

Låtar: 1. Sheriffens sång, 2. Amazine grace, 3. Hallå Västindien, 4. Ave Maria no moro, 5. El bimbo, 6. Help me make it through the night, 7. Let it be me,

8. Vals i onödan, 9. One way ticket, 10. Blå löften, 11. Rise and fall of Flingelbunt, 12. Lilla Ann

Skivtitel: Lasse Linds – Godingar

Skivtyp: kassett

Inspelad: 1989

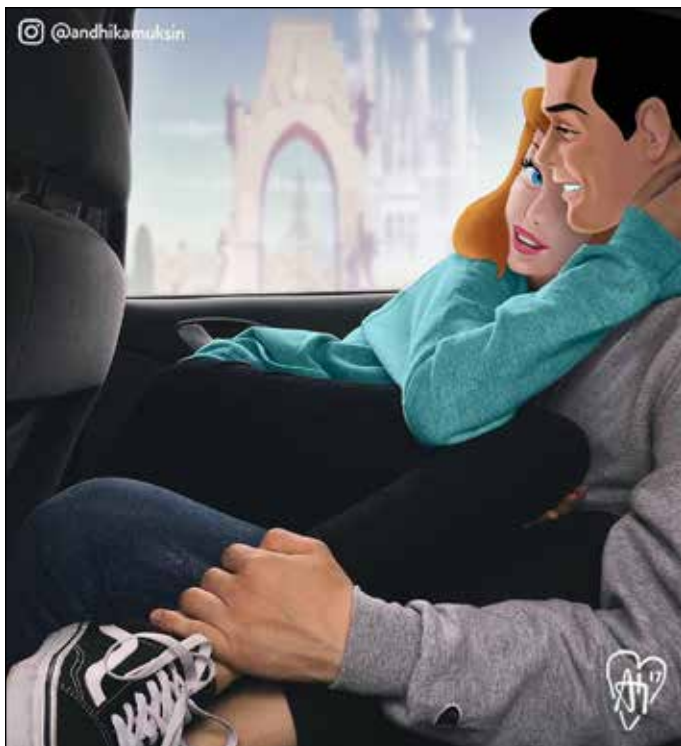
Studio: Agne Björks Studio Åmål

Skivnummer: LL 6605

Skivbolag: Egen utgivning

Låtar: 1. Perfect, 2. Blue star, 3. Ge mej en stund av ditt liv, 4. Act naturally, 5. Over the rainbow, 6. Röd var din mun, 7. Let's twist again, 8. Hälften så kär, 9. Krama mej, 10. Tidens väg är så lång

MARIA TIPSAR

Instagram

Andhikamuksin

Hur såg det egentligen ut när Askungen sprang ifrån sin sko på slottets trappa när klockan slog tolv? Funderar du på hur Törnrosa såg ut när hon vaknade från sin långa sömn?

Detta kan du få se om du tittar på @andhikamuksin på Instagram. Andhika Muksin är en illustratör som bor och verkar i Jakarta, och som ger oss en bild av hur det Disneys figurer skulle sett ut på riktigt, och inte i den förskönade version vi får se. Hans konto är befriande härligt att följa, och man kan inte undgå att fnissa över vad man ser.

Marias Filmtips

En helt udda film som får dig att gapa, skratta och skaka på huvudet? Vi har filmen om du har Netflix! Har du hört talas om The Barkley Marathons? Troligen inte. Det är det inte många som har. På Netflix kan du se denna dokumentär, och det är ett program du inte vill missa.

Detta maratonlopp är på 32 kilometer, men du ska ta dig runt denna bana 5 gånger, varav två av dessa varv ska ske "motsols". Till råga på allt går loppet på tid, så du har bara 60 timmar på dig att slutföra tävlingen. Mellan 1995, då loppet startades, till 2017 har endast 15 deltagare gått i mål. För att kunna delta i detta lopp måste du ansöka, och hur man gör det är en hemlighet i sig att lista ut. Blir du godkänd får du ett kondoleansbrev om att du "tyvärr blivit antagen" till loppet. Låter detta skruvat? Det är det, och att se filmen om denna tävling är helt enkelt ett måste!

Foto: Martin Ridne

Mediepodden

Emanuel Karlsten

Journalist, krönikör, programledare och föreläsare är några av hans titlar. Emanuel är även med och driver den populära Mediepodden, som tål att lyssnas på. Han är dessutom krönikör på Göteborgsposten och Breakit. Vi kan ofta se honom i Nyhetsmorgon i TV 4, där han berättar om vad som trendar på sociala medier. Han publicerar iakttagelser och "praktvurpor" på nätet som ger dig som läsare både glädje och en hel del gapskratt, så lägger han därmed ut inlägg som är tankeväckande. Jag tycker mycket om detta konto eftersom det är både personligt och allmängiltigt på samma gång, men framför allt får du en barometer på vad som är "inne" på sociala medier.

Instagram

Natgeo

Kontot på Instagram kommer som alla förstår från oerhört populära National geographic. Man ger ut ett magasin som kommer ut en gång per månad och ges ut i imponerande 27 länder. Många av oss känner dessutom igen National geographic från TV, där man även har en tv-kanal med intressanta program.

På företagets Instagramkonto lägger man upp bilder från reportagen man har i sin tidnin. Bilderna är informativa och berättar rätt utförligt vad du kan se i bilden. Vill du läsa mer bör du köpa tidningen. Vi rekommenderar detta konto för att det är så stor variation på inläggen. Skönhet är blandat med natur, omvärldsbevakning och otroligt fräcka undervattensbilder. Vet du förresten att svenske fotografen Mattias Klum är den svenske fotograf som fått mest bilder publicerade på denna sajt?

**"Gud skapade inte metall för
att man skulle göra gem!"**

Harley-Davidson

PÅ VÄG

Det finns de motorcyklister som strävar efter stora breda autostrador i jakten på höga farter. Är du en av dem kan du sluta läsa nu, den här artikeln har ingenting att ge dig. Sedan finns det åkare som hellre är lite moderat med gasen och söker upp kurviga vägar som slingrar sig fram ute i landskapet. Där är inte farten det viktiga, det är njutningen att glida fram på motorcykeln och på ett mer påtagligt sätt hinna med att uppleva landskapet man åker genom.

I Dalsland och sydvästra Värmland finns det gott om kurviga vägar som känns som gjorda för motorcykelturer.

Vill man bara ta en kortare tur är gamla vägen mellan Säffle och Åmål ingen dum idé. Åker du från Åmål är det bara att svänga av mot Sjövik. När du väl framme i Säffle kan du göra några olika val. Är du bara ute på en kort sväng kan en fika på Duse udde vara en bra paus. Vill du lite längre kan du ta svängen ut till Ekenäs på Värmlandsnäs. Det är en rolig väg att köra. Vill du ha en lite längre tur kan gamla vägen till Arvika via Annelund och gamla Kilavägen vara ett bra alternativ för en fortsatt resa. Bli inte förvånad om du möter fler motorcyklar än bilar under sommarmånaderna. Kilavägen är mycket populär bland motorcyklister.

Det går givetvis att göra korta men roliga turer även i Åmålstrakten. Du startar i Åmål och korsar E45 vid Dalhall och följer sedan den numer asfalterade Sotebyvägen till Tösse där du svänger av mot Fengersfors. Väl framme i Fengersfors kan man med fördel ta ett stopp på Not Quite för en fika och/eller berika sig kulturellt. Därefter går färden vidare över Hafsåsen på väg 2242 mot Edsleskog och Bräcke ängar eller så väljer du väg 2241 ut ur Fengersfors förbi Oxakoff för att sedan komma ut på väg 164 mot Åmål.

Dalsland inbjuder också till fin motorcykel-åkning för lite längre turer. Om du åker E45 söderut från Åmål så svänger du av mot Skålleruds kyrka strax söder om bron vid Köpmannebro. Vägen slingrar sig fram ett typiskt svenskt sommarlandskap förbi kyrkan i Skållerud och sedan vidare mot Upperud och Håverud. På båda dessa platser finns caféer för fikastopp. Det går även bra att äta en bit mat i Håverud där det finns ett par ställen som erbjuder mat. När du sedan fikar eller ätit en bit är det dags att kliva på motorcykeln igen och ta sikte på Tisselskog via Brudfjället.

Det är lätt att förstå att just denna väg var en specialsträcka i den gamla rallytävlingen Dalslandsloppet. Den är nästan lika rolig att köra med bil, men som motorcykelväg är den enastående. Emellanåt får man lite berg- och dalbane-känsla när man följer vägen upp och ner, till höger och vänster, efter Brudfjällets stenformationer. Vägen är så kurvig att till och med Marilyn Monroe hade fått god konkurrens om uppmärksamheten. Efter en transportsträcka via Dals Långed och Billingsfors kommer du till Bengtsfors. Här kan du också göra ett par val. Antingen tar du sikte på Gustavsfors. Först får du sällskap av sjön Svärdlången på höger sida fram till Kråkviken, därefter fortsätter resan längs sjön Lelång upp till Gustavsfors. Därefter kan man om man vill följa vägen utefter Västra Silens västra sida upp till Årjäng och sedan vända hem.

Ett annat alternativ med Bengtsfors som utgångspunkt är vägen upp till färjan till Nössemark. Den bjuder på fin åkning i lika fin natur. När du åker av färjan på den västra sidan av Stora Le har du ånyo två val att göra. När du kommer in i samhället kan du dels välja att köra söderut på väg 2208 mot Ed och få en fin tur utmed Stora Le ned mot Ed, för att sedan ta väg 164 mot Åmål. Det andra alternativet är att fortsätta rakt i Nössemark och köra in i Norge. Någon kilometer efter gränsen finns det ett tjärn på vänster sida som heter Klaretjern. Där kan det varmt rekommenderas ett stopp. Tjärnet är ett populärt mål för dykare då sikten under vattnet för det mesta är alldeles fantastisk. Även om du inte ger dig i vattnet är det värt ett besök då vattnet i tjärnet har en fantastisk färg som skiftar mellan turkos och blått. Därefter fortsätter turen på väg 21 ned till Halden, via ett stopp på Fredrikstens fästning vidare till gränsen vid Kornsjö där du sedan åker mot Ed och Åmål.

Tony Berg

**Jag ville ta reda
på vem människan
bakom porträttet är**

Närmare än du tror

Susanne Almgren Magnusson

Vad innebär det att vara sann? Är det att alltid säga vad man tycker, eller handlar det mer om att våga vara den man är eller göra det man vill? Att inte skämmas för den man är oavsett vad andra tycker eller tänker om en? För mig handlar sanning om frihet. Frihet att vara den jag är och att skapa mitt eget öde. Frihet från bindningar till andra människor och en frihet för min själ att växa och att utvecklas. Detta har inte alltid varit en självklarhet.

Det tog för mig lång tid med terapi och utbildningar för att förstå att det verkligen inte spelar någon roll vad någon annan tycker om mig och mina val. Jag har tidigare alltid varit till för alla andra. Det var något jag lärt mig av mina föräldrar och av samhället. För visst är det ofta så, vi ljuger för oss själva och andra hela tiden. Vi övertygar oss om att vi visst är lyckliga, att vår relation kan förändras, att vi inte alls är trötta på vårt jobb och så vidare. Vi ljuger för andra för att inte vara obekväma, små vita lögnar eller stora. "Gud vilken fin frisyra! "Det kommer säkert bli bättre!" "Jag älskar dig."

Vi lägger oss inte i, vill inte provocera. Vi kan ju bli utstötta och tvingas möta andras obekväma känslor om vi gör det.

Först nu förstår jag vad det gör med min själ när jag hela tiden gör avkall på vad jag vill, på vem jag är. Det jag slipper möta utanför mig, måste jag i stället möta inom

mig. Lögnerna omvandlas till stress, oro, ångest. Ett stilla nötande på den egna integriteten.

Det tog lång tid för mig att stå för att jag är ett medium, att jag jobbar med energiterapi, att jag är övertygad om att vi är något mer än bara vår fysiska kropp. Jag minns hur jag i tidiga 20-års åldern hade ångest i flera veckor när jag skulle berätta för min dåvarande pojkvän att jag gick en healingutbildning. Jag var så rädd att han skulle tycka att jag var för flummig att vara med. I själva verket var jag rädd för att inte bli älskad för den jag egentligen är.

Det är svårt att vara den som sticker ut, den som inte, tänker, tycker och gör som alla andra. Det är också obekvämt att vara den som vågar säga sanningen, den som utmanar och inte sopar något under mattan. Alla människor vill inte höra sanningen, varken om sig själva eller om världen i stort. De flesta tycker att det är trevligt i den lilla bubbla man skapat sig, där det finns en rutin och där framtiden går att förutsäga. Jag vill inte leva så. Jag vet nu att det egentligen inte går att kontrollera livet. Hur mycket man än försöker. Vad som helst kan hända när som helst och det är också det som är så fantastiskt. Mitt verkliga liv började först när jag slutade kämpa emot och började våga släppa taget. När jag vågade äga den jag är och all min kraft. Jag skulle aldrig någonsin byta det mot att vara bekväm och passa in.

"NU ÄR DEN HÄR, DEN NYA FRÅN SEXY SLIM & THE TIGHT PANTS. OCH DET MOTSVARAR VERKLIGEN FÖRVÄNTNINGARNA. MUSIKEN ÄR HÅRD OCH RAKT PÅ SAK. MAN SITTER FASCINERAD, MAN SER KOSMISKA SYNER OCH TYCKER ATT MUSIKEN BANAR NYA VÄGAR I ENS HUVUD. MATERIALET STRÄCKER SIG FRÅN KORTARE ÖSLÅTAR TILL MERA FLYTANDE LJUDGLADA. DÄRFÖR ÄR DET OCKSÅ EN GANSKA SVÅRLYSSNAR MUSIK, RÄTT KRÄVANDE FÖR LYSSNAREN. MEN ATT DET ÄR FEM MUSIKER SOM HAR FÖRUTSÄTTNINGAR ATT UTFORSKA HITTILLS OKÄNDA FARVATTEN FÖR POPEN, DET STÅR I ALLA FALL KLART. SLUTOMDÖME: ETT REKOMENDABELT, PROGRESSIVT ALBUM OCH EN GRUPP SOM KOMMER ATT UTRÄTTA SAKER, VAR SÅ SÄKER."

Texten ovan tillskrivs Chris Welch, legendarisk rockskribent på Melody Maker, men man får nog ta det med en nypa salt och tillskriva det Sexy Slim PR-maskin,

Sexy Slim & The Tight Pants:
Karl-Henry Dahlberg,
Thord Gårdebratt, Roland
Strand, Göran Karlsson, Leif
Andersson och
Gunnar Karlsson
Foto: Göran Karlsson

– DÅ FRÅGADE HAN EFTER NOTERNA, MEN DET VAR JU INGEN STÖRRE IDÉ INSÅG HAN SNART

Roland Strand om teknikerns reaktion efter att de spelat första låten, som han trodde var soundcheck

Många ungdomar har en dröm om att bli rock- eller popstjärnor. Man samlar ihop några kompisar, köper några begagnade instrument och börjar öva i någons källare eller garage. Det kan ibland ta ett bra tag innan det börjar lossna och låta ok. Men i början spelar det mindre roll. Man är med i ett band, något som kan kännas ganska coolt.

Numer kan man få hjälp av studieförbund eller musikhus när man är nybörjare. Kanske går det också lite fortare att lära sig spela om man får lite instruktioner och tips. Men det är inte alla band som bildas på detta sätt. Det finns de som börjar i en helt annan ände, de är inte så vanliga, men de finns, eller fanns är kanske rättare uttryckt.

I början av 1970-talet fanns det ett kompispäng i Fengersfors och Fröskog som träffades dagligen och ofta lyssnades det på musik. Bland de stora husgudarna fanns David Bowie och Roxy Music med flera. Gänget bestod av Roland Strand, bröderna Göran och Gunnar Karlsson, Thord Gårdebratt, Leif Andersson och Karl-Henry Dahlberg.

Eftersom musiken var ett stort och gemensamt intresse dröjde det inte förrän tankarna på att starta ett band föddes.

– Vi kom väl på det här med att starta ett band när vi började dricka, så det var någon gång runt Olympiska spelen 1972, säger Roland Strand

– Vi trodde väl också att det lättare att få fruntimmer om

man var med i en orkester, påpekar Leif Andersson och ler brett.

När de bestämt sig för att starta ett band var det lika bra att börja med det viktigaste först. Göran Karlsson jobbade som assistent hos Berth Carlsson på Isaksons Hovfoto, så han hade en del fotovana. Första bandbilderna togs på Mässen i Fengersfors med Göran som fotograf, och medlem i bandet. Fjärrutlösaren fick göra lite nytta.

När de hade sina första bandbilder började det bli dags att tänka på musiken, men återigen valde ungdomarna en något oortodox väg. Istället för att skaffa instrument och repa hade en av dem sett en annons i den engelska musiktidningen Melody Maker om att man kunde boka tid i studio och spela in sin musik.

– Vi svarade på en av annonserna med ett brev och ett tag senare dämp det ned ett svar i brevlådan, vi hade en bokad tid hos T. W. Studios på Lillie Road i stadsdelen Fulham i London, berättar Roland Strand.

De bokade en resa med Tor Line från Göteborg till Immingham på den brittiska östkusten men ett litet problem dök upp. Thord Gårdebratt kunde inte åka med eftersom han inte fick ledigt från sitt sommarjobb. Men studiotiden var redan bokad, så det fick bli en resa utan Thord. I mitten av augusti 1973 gav de sig iväg. Färjan över tog drygt ett dygn så de han grunda upp ganska bra inför Londonvistelsen.

Sexy Slim i sin hytt på Tor Line-färjan på väg över till England. Göran Karlsson, Karl-Henry Dahlberg, Leif Andersson, Roland Strand, Gunnar Karlsson och amerikanen Mark Larson som reste runt i Europa och hade hytten bredvid.

Foto: Göran Karlsson

Sexy Slim

Gå med i Sexy Slim fan-club! Skriv till: S.G.Karlsson, Pl.628, 660 20 Fengersfors, så får Du närmare information. Hör av Dig!

Alla band med självaktning måste ha en fan-club.

Illustration: Göran Karlsson

– Jag och Leif var lite oroliga för att bli sjösjuka så vi tog några sjösjukepillers och delade sedan på en Smirnoff och mådde prima hela resan över. Så när vi åkte hem en vecka senare var vi inte lika oroliga. Det gick åt en flaska till men vi glömde sjösjukepillren, så hemresan blev inte fullt lika rolig, minns Roland Strand.

När de väl var framme i England blev det tåg från Immingham in till London och hotellet som hette Bloomsbury Center.

– På hotellet träffade vi en amerikan som hette Jonathan Stone. Han höll på med transcendental meditation, alltså lite Hare-Krishna-stuk. Intressant kille som vi umgicks med en del. Så han blev lite av vår andlige ledare, alla band skulle ju ha en sådan på den tiden, eller ja, The Beatles hade det i alla fall, skrattar Leif Andersson.

Det må vara att inspelningen bokades tidigt, men när killarna lämnade Sverige hade de inga låtar att spela in.

– Vi skrev några på båten och hotellet och den sista skrev vi i taxin på väg till studio, minns Göran Karlsson.

Killarna var i London under en vecka och inspelningen var i slutet av veckan så det fanns tid till annat. Det blev besök på Madame Tussauds och i en spelhall. Det senare var relativt nytt på den tiden men det var spännande med alla spel som fanns.

– Vi fick reda på att David Bowie spelade på The Marquee under en av kvällarna, så vi drog dit, men det fanns inte en chans att komma in, det var fullt. Men vi stannade en stund ute på gatan och kunde höra musiken inifrån, säger Roland.

De passade också på att gå på bio. De skulle se den nya James Bond-filmen "live and let die". De gick fram till kassan och köpte sina biljetter, sedan gick de mot ingången och ville gå in och sätta sig.

– Men vaktmästaren ville inte släppa in oss, vi var för tidiga. Men vi gav oss inte, vi fortsatte tjata, så till slut tröttnade han och släppte in oss. Då förstod vi varför han nekat, det visades redan en film i salongen, så vi backade lite förlägna. Vi var ju vana med Åmål där det i bästa fall var en film per kväll. I London visades filmer i stort sett non-stop, skrattar Roland.

När dagen kom och det var dags för inspelningen grundade killarna först på hotellet.

– Vi behövde nog stärka modet en aning, ler Göran.

I taxin kom de på text och musik till sista låten, sedan stövlade de in i studio som hette T. W. Studios och låg på Lillie Road i stadsdelen Fulham i London. Där fanns allt uppställt så det var bara att söka upp varsitt instrument. Roland Strand tog hand om en gitarr och sångmicken, Gunnar Karlsson tog en gitarr, Göran Karlsson hamnade

Sexy Slim & The Tights Pants vid bandets klubblokal i Fröskog. Gunnar Karlsson, Karl-Henry Dahlberg, Thord Gårdebratt, Roland Strand, Göran Karlsson och Leif Andersson.

Foto: Göran Karlsson

bakom orgeln, Leif Andersson tog trummorna och Karl-Henry Dahlberg blev bassist.

Mannen som skötte inspelningarna hette Alan Winstanley. Han satte på bandet och killarna började spela. När de var klara med första låten trodde Alan att det var soundcheck.

– Då frågade han efter noterna, men det var ju ingen större idé insåg han snart, skrattar Roland.

De hade bokat en timme så det var bara att köra igång. Resultatet blev fem låtar, om man nu kan kalla dem det, samt en bandpresentation.

– Efter inspelningen medan Alan kopierade över inspelningen till ett rullband sade han att han faktiskt hade haft sämre band i studion, fortsätter Roland.

Man kan ju undra hur de banden lät?

Men ingen kan ta ifrån killarna att de verkligen gav allt. Gunnar Karlsson var ett bra exempel på det. Han var kanske inte helt van att spela gitarr, men gick verkligen in för det. När inspelningstimmen var slut rann blodet från Gunnars fingrar.

När killarna var klara i studion åkte de tillbaka till hotellet med bandet och planerade kvällen. De flesta ville gå på fotboll, men Göran Karlsson var inte intresserad så han gick på bio istället och såg "2001 ett rymdäventyr". De andra gick och såg matchen Fulham-Norwich. Matchen var väl ok, men

efter matchen hamnade de riktigt illa till. Ett gäng skinheads och tillika Fulham-supportrar störde sig på gänget och började attackera dem.

– De sparkade mig i baken och Gunnar fick någon smäll, så det var bara att springa, då var vi rädda, berättar Leif.

Till slut fick de hjälp av boende i området som förstod att de inte hörde hemma där. De höll tillbaka supportrarna och såg även till att killarna kom med på en buss därifrån.

– Jag vet inte riktigt vad de störde sig på. Kanske var vi för välklädda eller också var det bara det att vi var lätta offer. Men det var lite skakande, så det blev ingen mer utgång den kvällen vi stannade på hotellet, säger Leif.

Väl hemma i Fengersfors igen var det kanske dags att skaffa instrument och börja spela... eller? Nej, men de tog lite nya bilder och Göran som är den konstnärlige i gänget designade ett snyggt omslag till bandet och döpte det inspelade materialet till "Stoned in Universe", en passande titel med facit i hand.

Ett halvår efter hemkomsten från England föddes tanken på att skicka in en låt till det populära radioprogrammet "Bandet går" på radion.

Efter ett tag kom ett brev. Jodå, en av låtarna, "Henry went Home" skulle spelas i programmet, men det var inte så mycket för att låten var bra som att de var imponerade

Bandet på hotellet i London. Roland Strand (utslagen men bandet hävdar att han bara var trött), Karl-Henry Dahlberg, Göran Karlsson, Jonathan Stone (bandets andlige ledare) Gunnar Karlsson och Leif Andersson.

Foto: Göran Karlsson

av arbetet med omslag och foldern som låg i fodralet.

– Vi skapade även visitkort och tog nya bilder. Vi hade även en egen fan-club. Man kan säga att vi gjorde allt ett band gör, utom att spela musik, ler Göran.

Så småningom rann Sexy Slim & The Tight Pants ut i sanden. Andra saker kom in i livet, jobb, militärtjänst, flytt till annan ort och så vidare.

– Vi var ju redan på toppen, säger Roland.

– Vi kunde inte bli bättre, fyller Leif i.

Inga planer på återförening, det är ju rätt populärt nuförtiden?

– Nej, svarar Roland, Leif, Göran och Thord i kör.

Kommer ni ihåg Alan Winstanley, mannen som spelade in bandet i London? Hur klarade han den upplevelsen? Ganska bra tydligen.

Alan Winstanley hade precis börjat arbeta som tekniker och producent när killarna gästade London 1973, men det var början på en lång och framgångsrik karriär. Allting började några år tidigare när Alan gick i skolan. Han brukade hänga i en musikaffär i korsningen Fulham Palace Road och Lillie Road. Affären ägdes av Chris Tompkinson och Gary Wilson de var ibland lite trötta på den unge Alan som envisades med att plocka ned gitarrerna och spela på dem. När han slutade skolan ville han jobba i en studio, men

lyckades inte få några jobb. Han fick anställning av Decca Records på A&R-avdelningen där han var med och granskade inkomna demos, men det var i studion han ville vara. I samma veva fick han reda på att det fanns en källarlokal i musikaffären som var tom.

– Jag övertalade dem att göra iordning en 4-kanalsstudio och såg till att de anställde mig som tekniker, berättar Alan Winstanley.

Det tog fart ganska omgående och inspelningarna blev allt fler, så snart bytte 4-kanalsmixern ut mot en på 16 kanaler. I denna förhållandevis enkla studio spelade The Stranglers in "Rattus", sedan rullade det på.

Han slog sig tidigt ihop med Clive Langer och tillsammans har duon spelat in eller producerat band som The Stranglers, Joe Jackson, Generation X, Madness, Elvis Costello, Ray Davies, Morrissey, Dexy's Midnight Runners och många fler. Det var också de som spelade in David Bowie och Mick Jagers bidrag till Live Aid 1985 "Dancing in the streets".

Så Sexy Slim & The Tight Pants hade i alla fall en blivande legendar som producent.

Han förblev TW Studios trogen till juni 1979 då han gjorde sin första inspelningen i en större studio då han producerade The Stranglers album "The Raven" i Paris.

Tony Berg

Till höger ses först kvittot bandet fick från TW Music när de var i London och spelade in sina låtar. Bandet tillbringade en timme i studion för det betalade 4:50 pund. Bandet kostade 2 pund och med skatt blev det till slut 7:15 pund.

Onsdag 10 april 1974 damp det ned ett brev hemma hos Göran Karlsson. Bandet hade blivit antagna till "Bandet går" som var ett populärt radioprogram i Sveriges Radio på den tiden. Några dagar senare dök det upp ett nytt brev som förkunnade att nu hade programmet sänds.

Nedan omslaget till rullkassetten utformat av Göran Karlsson, något som gick hem hos de ansvariga för radioprogrammet "Bandet går".

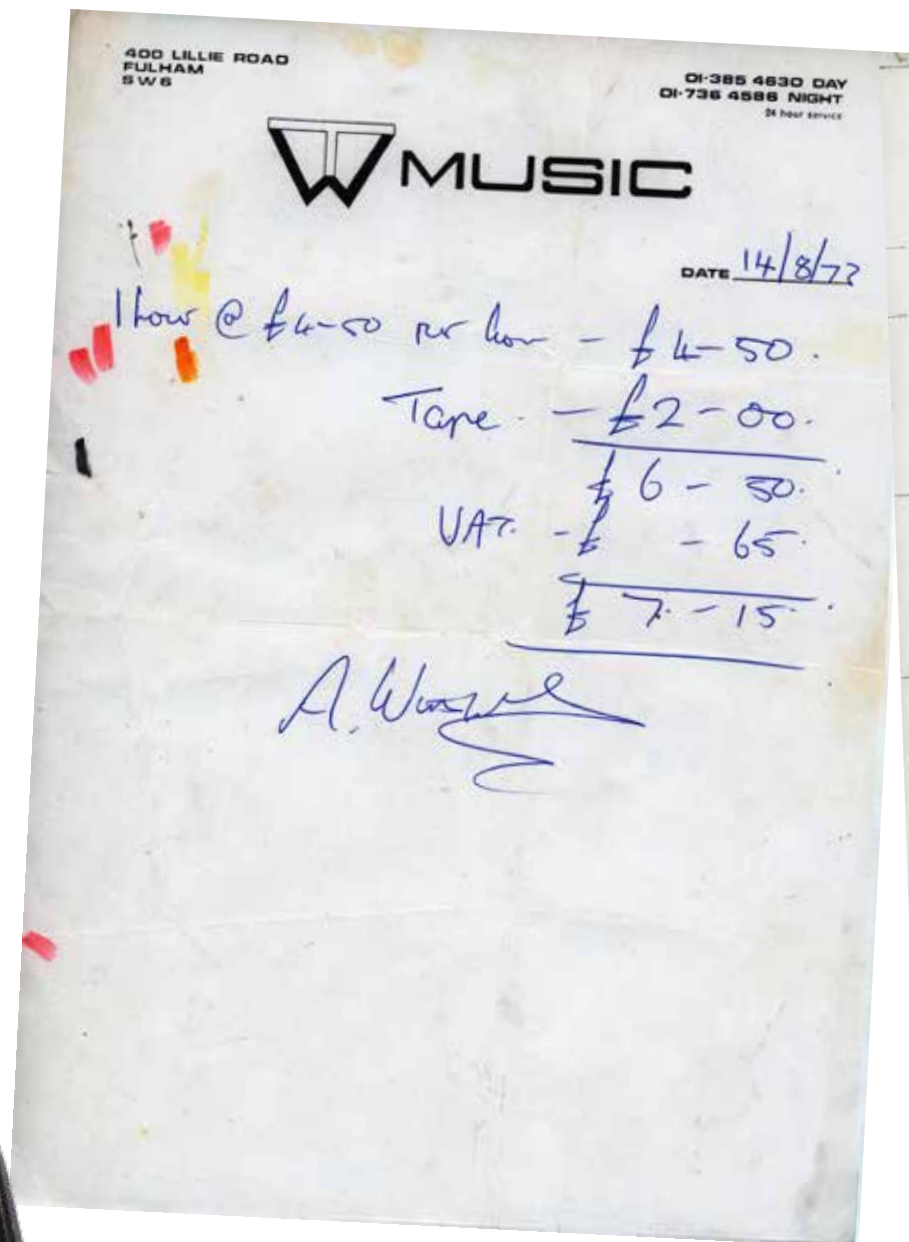

Skivtitel: **Stoned in Universe**
 Skivtyp: **Rullband, kassett, cd**
 Inspelad: **1973**
 Studio: **TW Studios, Lille Road, Fulham, London, Storbritannien**
 Tekniker/producent: **Alan Winstanley**
 Skivnummer: **SS7301**
 Skivbolag: **Ej utgivet**

Låtar: 1. The Psychedelic handshower, 2. Henry went home, 3. Stoned in universe, 4. The drunken winter days, 5. Presentation, 6. Back to earth

Formgivning av omslag: Göran Karlsson

Datum
10/4
Ert datum

Beteckning
Er beteckning

HEJ!

Tack för Ditt bidrag till programmet "Bandet går".
Nu på lördag den kommer vi att
ha med Ditt band i programmet.

Sändningstiden på lördag är kl. 17.00 (men titta
för säkerhets skull efter i tidningen - sport?)

Hoppas att Du lyssnar.

Vi hörs igen!

Terbin Franzen

Datum
11/4
Ert datum

Beteckning
Er beteckning

Hej!

Vi har haft med Ditt band i "Bandet går".
Vi hoppas att Du hörde programmet.

Tack för att Du hjälpte oss att göra ett
program.

Välkommen igen!

Terbin Franzen

Adressen är:

Bandet går
Sveriges Radio
Ungdomsredaktionen
105 10 STOCKHOLM

Postadress	Gataadress	Telefon	Telegram	Telex	Beskrivning	Postgiva

Gataadress	Telefon	Telegram	Telex	Beskrivning	Postgiva
Oxenstiernsgatan 20	20 43 10 02	broadcast	10000	Broadcast stb	224-0008

Gunnar Karlsson
(Lead guitar)

Leif Andersson
(words & drums)

Nathan Stone
(spiritual master)

London

V.

sign: Göran Karlsson

tron

musik och gör en resa
a, låt musiken ta er
gheten

THE PSYCHEDELIC HANDSHOWER

Henry was tired of home
Wanted to get away
His parents bugged him all day
So one night he went
to the big city
And he saw all the drunks
and criminals
And he found that life
was cruel
He thought I must have been
a fool
He wrote a letter home

Dear mum and dad
I treated you bad
I'm coming home
I had enough
I feel alone
It was real ruff
Please forgive me
I'm coming home

Henry went home

© SSK & LRA 75

THE DRUNKEN WINTER DAYS

The booze, the beer and the Begas wine
were all lined up
The room was tidy
And the drunks began to drop in
And all the expensive booze
were gone in an hour

CHORUS:
OH! Those drunken winterdays
We really walked some funny ways
We got home 3 at night
But we never got into a fight

Real stoned we tumbled down the stairs to hell
Out into the cold winter night
One went back, got smashed in the loo
Another fell into a ditch
The rest went to the saturday evening dance

CHORUS:
OH! Those drunken.....

One vomitted on the dancing floor
One had to be carried away
The others crashed all day

CHORUS:
OH! Those drunken.....

© SSK & LRA 75

DO NG
DANG

Frank Nielsen

Frank Nielsen

I år fick han äntligen ställa ut sina otroligt vackra bilder i Åmåls konsthall. Vem då, undrar ni säkert. Jo, Frank Nielsen – den otroligt trevlige och ödmjuke dansken som gästar Åmåls Bluesfest varje år.

Vi som springer och fotograferar i fotodiket på Bluesterminalen har med avundsjuka sett på både hans bilder, men även kanske varit lite avundsjuk på hans långa uppenbarelse. Han ser och kan fotografera artisterna på ett helt annat sätt än vi andra gör – men det spelar ingen roll. Hans bilder talar för sig själva i alla fall. Det är mer än en artist som delar hans bilder och man kan inte annat än avundas hans skicklighet med kameran.

Under årets Bluesfest hade vi turen att få ett litet snack med denne gemytliga dansk.

Vem är Frank Nielsen? Kan du berätta lite om dig själv?

– Jag är dansk och bor utanför Kolding på östra Jylland. Så det är en liten bit att åka när jag ska hälsa på er på Åmåls bluesfest. Jag har två vuxna barn, men nu på senare tid har vi även skaffat oss ett fosterbarn på nio år. Vi hjälper till med lite avlastning. Jag har jobbat på heltid som fotograf ett längre tag, men inser att jag nog egentligen behöver komplettera med något mer jobb för att dryga ut inkomsten. Jag älskar ju att lära mig nytt, så varför inte gå en utbildning?

– Jag njuter av att kalla mig fotograf då jag inte har någon som helst utbildning. Många års erfarenhet och några kurser har dock gjort mig till en erkänd och anlitad bluesfotograf. Jag har genom hela mitt liv haft ett stort musikintresse och det i sin tur har gjort att jag tagit många olika slags musikbilder. Att det blev just bluesen som fångade mig var faktiskt en ren tillfällighet. Mitt brinnande intresse för musikfotografering gjorde att jag till slut fastnade för bluesmusikerna. De spelar ju med hela sin själ och de brann ju verkligen för sin musik. Precis som jag brinner för min fotografering. Jag har fotograferat sedan jag med sparade pengar köpte min första egna kamera. Sedan 2011 är jag fotograf hos Horsens nya teater vid deras event.

– Vår familj har ju även lite andra intressen, av vilka resor har varit ett av dessa. I några år seglade jag faktiskt runt på en otroligt vacker 3-mastad skönhet. Det var en resa det. I mina yngre dagar reste jag faktiskt runt i Europa. Vet du vad jag gjorde? Reste runt med cirkusar, och hjälpte till att resa tält. Du kan tro att jag lärde mig mycket! Efter den resan lärde jag mig också att inte ta varmt vatten i kranen för givet...

Så nog har Frank varit med om en del, och jag skulle tro att alla tyckte lika mycket om honom,

Vänstersida
uppiifrån och
ned: Queen,
Marie Chaine
och HPLange

Högersida
uppiifrån och
ned Troels Jensen
och John Primer.

Foto: Frank Nielsen

Frank Nielsen

som vi gör som träffar honom.

Vilken är din bästa konsertupplevelse?

– Det är i stort sett omöjligt för mig att välja. Jag har varit med om så många unika upplevelser, alltifrån stora scener till små usla konsertställen. De konserter jag minns bäst är när musiken, ljusen och publiken blir en enhet. När man kan ta på stämningen, och när man känner helt tagen av både artisten man står och tar bilder på. Sedan finns det ju faktiskt de konserterna där ljudet är genomuselt, ljuset är fantastiskt och där man går hem med kanonbilder! Jag är på mellan 150-200 konserter om året.

– Vet du vad, skrattar Frank? Jag har faktiskt gått på en konsert utan kamera. Det var en konsert med Bruce Springsteen i Horsens 2016.

Franks favoritmotiv på scenen är inte nödvändigtvis frontfiguren i bandet. Han tittar istället efter den artisten med mest utstrålning.

Vi undrar om det bara är artister som hamnar framför Franks linser, men det visar sig att naturen är en avkoppling för Frank.

– Jag är galet glad i att fotografera vattenfall och norrsken! Just norrsken är trixigt att fånga på bild, men snart så.

Har du några bra tips till oss som försöker att fånga artister på bild?

– Jag har några jättebra tips! Lär dig att känna din utrustning och se till att bli kompis med killen som sköter ljuset! Ha också respekt för artisten du fotograferar, och använd inte bilder som inte är fördelaktiga på artisten. Fotografera mycket, men välj bilderna med omsorg. Och ta det lugnt med bildbehandlingen.

Vilka är då dina favoritfestivaler?

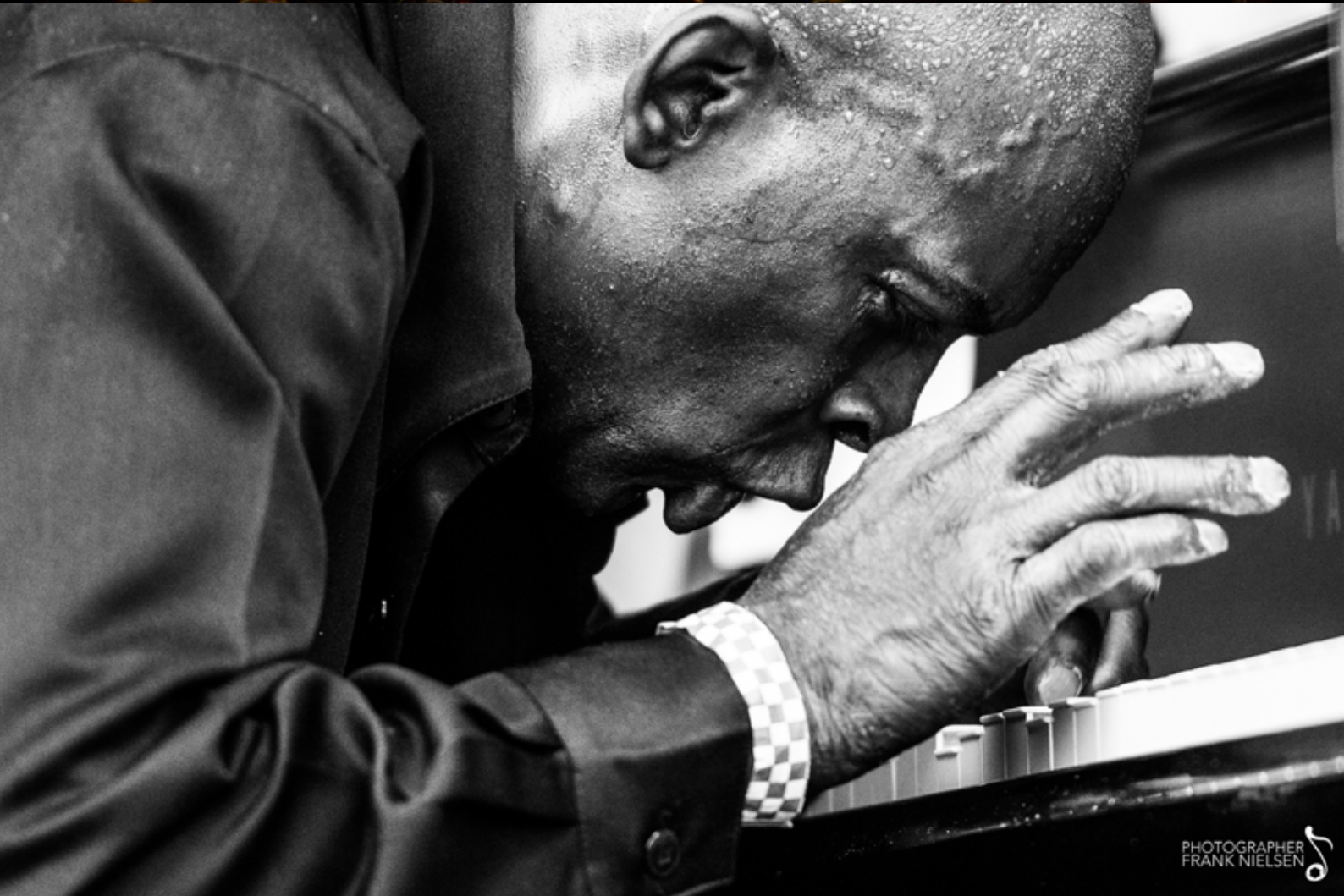
– Det är en lång lista det, säger Frank med ett leende. Måste jag välja några så blir det de här. Chicago – där kommer man tillbaka till bluesens rötter. Vad mer kan man säga? Underbart! Blueshaven i Fredrikshamn – Peter Astrup lyckas alltid få stora och bra artister dit! Åmåls bluesfest – Omgivningarna, kamratskapen och närvaron, och inte minst Åmåls otroliga känsla för att hitta nya unga bluesartister! Jag måste också nämna Hell i Norge, som faktiskt är en av mina favoritfestivaler.

Vi frågar alla fotografer i denna tidning vilket deras värsta fotominne är, för som fotograf så kan jag lova att man minns det starkt. Den där bilden "som inte blev". Vilket är ditt värsta fotominne Frank?

– Mitt värsta fotominne är definitivt när vi hade inbrott hemma. Hela min fotoutrustning stals. Den var värd 150,000, så då var jag inte speciellt glad. Som tur var täckte min försäkring alltihop. Sedan var jag dum nog att tacka ja till en musikerkompis som undrade om jag kunde fotografera hans dotters bröllop. Fotografera

Vänstersida
uppfifrån och ned:
Thorbjørn Risager,
Lurrie Bell och
Diuanna Greenleaf
Högersida
uppfifrån och ned
Mike Andersen and
och Bobby Dixon.
Foto: Frank Nielsen

Frank Nielsen

musik ja – men jag är ingen bröllopsfotograf.

När vi nu ändå pratar om utrustning så undrar vi förstås vad du använder.

– Jag har alltid använt Nikon och varit så himla nöjd med det. Jag har D4, D5 och D850. De objektiven som får jobba med min kamera är mitt 24-70 mm, 70-200 mm och ett fast 16 mm. Alldeles nyligen smög det sig in ett katt bland hermelinerna och jag införskaffade mig ett Sigma 105 mm. Måste jag välja en favorit bland dessa är det nog mitt 70-200. Jag bildbehandlar enbart i Lightroom, men är lite nyfiken på att börja med Capture One. Fast du vet, det tar tid att sätta sig in i nya program.

Har du några favoritfotografer?

– Min absoluta favoritfotograf är Morten Rygaard. Nikonambassadör och otroligt duktig på att fotografera konserter. En annan duktig fotograf är Casper Tybjerg som vid endast 24 års ålder blev korad som Danmarks bästa naturfotograf. Även han är numer Nikon-ambassadör.

Som alla förstår är Frank en upptagen man med många järn i elden. Finns det några roliga framtidsplaner?

– Det gör det absolut! Jag funderar på att ge ut en fotobok med mina bästa bilder. Inom ett år ska den vara klar, tänker jag. Jag har även tänkt mig björnfotografering i Finland, och dessutom en tur till Tjernobyl.

Jag ser med förtjusning fram emot Franks bilder från Tjernobyl. Om det är någon som kan skildra detta ställe med trygg hand så är det han. Hoppas att han kanske tänker sig att göra en bok om även denna resa.

Tusen tack för att du tog dig tid Frank – och vi syns nästa sommar igen!

Maria Olsen

Frank hittar du här:

500px.com/franknielsen2

Facebook: Fotograf Frank Nielsen

Instagram: franknielsen

Mike Tramp och
Søren Andersen.
Foto: Frank Nielsen

Frank Nielsen

Fredrik Tygesen.
Foto: Frank Nielsen

Bluesfesten gick back igen

Åmåls Bluesförening (ÅBF) är en ideell förening och har så varit sen Nisse Lönnsjö och Christer Nilsson startade denna happening 1992. Festen har nu vuxit så pass att ÅBF är beroende av kommun, näringsliv men framförallt andra ideella föreningar för att ro den iland. Till exempel är cirka 150 personer involverade i arbetet i eller runt terminalen. Vaktning dygnet runt, städning av terminalen med omgivning, parkering med mera. Som sagt allt sker på frivillig basis.

Åmåls i särklass största återkommande event är nu avslutad och arbetet med nästa års bluesfest, den 29:e i ordningen, har startat.

Årets bluesfest invigdes som vanligt i ett fullsatt Kulturmagasin med några väl valda ord av kulturchef Stefan Jacobsson som bland annat sa att åmålsborna vet hur blues luktar och smakar. Ordförande Christer Nilsson sjöng därefter en bit av "Just idag är jag stark" med Kenta.

Först ut under torsdagens gratisspelning var en artist som uppträtt flera gånger på Åmåls Bluesfest. Hans namn är Bert Deivert. Denna gång hade han sällskap av Libby Rae Watson från USA. De berättade historier, spelade och sjöng sånger inspirerade av Mississippi bluesen.

De följdes av det danska bandet HP Lange Band, som steggade upp tempot något med sin deltainspirerade blues. Slidin´ Slim var den som fick avsluta eftermiddagens spelning i Kulturmagasinet och ensam med sin gitarr drog han ner välförtjänta applåder från ett fortsatt

fullsatt Kulturmagasin. Torsdagskvällens Blues Nite blev utsåld och först ut i värmen var Patrik Jansson Band, följt av Erika Baier & The Business för att avslutas av Åmåls egen Fat Bull. Dessa tre band fick verkligen publiken att jubla och stämningen var på högsta nivå kvällen igenom.

Fredagen började redan klockan 12.00 i Kulturmagasinet och höll på till klockan 16.00.

Samtidigt, på utescenen vid Bluesterminalen, drog jambandet Hot Dog Taylor igång och de som ville fick en möjlighet att få visa upp sina musikaliska sidor tillsammans med bandet.

Fredagen innebär också att gatubluesen startar och i år var det Slidin´ Slim, Wandering Peggy, Stefan Dafgård & Tommy Trumma samt Fredrick Karlson & Anders Andersson som förgyllde tillvaron för besökande på våra gator. Enligt uppgift så var den förre ordföranden och grundaren av Åmåls Bluesfest Nisse Lönnsjö lyrisk över uppsättningen i årets gatublues.

På fredagskvällen slår så Bluesterminalen upp sina portar och det fanns några för mig nya artister som uppträdde och jag måste säga, jag blev inte besviken! Något som dock gjorde mig besviken var publiktillströmningen. Patrik Jansson Band och Top Dog De Luxe som inledde spelningarna i terminalen fick tyvärr uppträda i en väldigt ödslig Bluesterminal. Den började fyllas på under tiden som JW Jones från Kanada spelade. Han var en överraskning för mig. Kanske inte så mycket blues men glädjen i framträdandet fanns där och bra kontakt med publiken. De

Stefan Dafgård och Tommy Trumma på gatubluesen.

visade upp sina instrumentkunskaper när de bytte instrument med varandra och ett bejublat inslag var när alla tre spelade på samma gitarr samtidigt.

Några andra som lockade publik var tjejerna Ina Forsman, Ally Venable och Katarina Pejak i Ruf's Blues Caravan. De fick det långa passet på scenen, hela 90 minuter, där de verkligen bjöd publiken på en musikupplevelse. Något som imponerade på mig var Ally Venables gitarrspel, wow! Ina Forsman är lite av en favorit hos mig sen hon var här för ett par år sen. Marie Chain var nästa artist på scen, en orgelspelande tyska med kompband från Spanien. Återigen inte så mycket blues men ett uppskattat uppträdande var det. En som definitivt var uppskattad var Anthony Gomes från Kanada med sin svängiga rockblues. Han gav järnet under den timme han hade till sitt förfogande och publiken njöt i fulla drag. Fredagen avslutades av Claes Yngström med bandet Blue Devils. En relativt stor skara fanns kvar för att lyssna och äntligen fanns det munspel med på scenen tack vare Christer Ring.

Lördagen fick en rivstart i Kulturmagasinet med Alabama Lovesnakes som var först ut där.

Claes Nilsson, alias Crocodile Claes, öste på från första tonen och Kulturmagasinet fylldes snabbt. Bättre start på lördagens bluesfest kunde man inte få. När Claes gick ut bland publiken och spelade gitarr visste jublet inga gränser! Det var en energikick som heter duga. De följdes av Freddie Nyström Band och sista uppträdandet i Kulturmagasinet på lördagen var Tove Gustavsson Band. Med på

scenen var hennes pappa Kjell Gustavsson på trummor, och dessutom Matte Gustafsson som vanligtvis spelar gitarr i Lisa Lystam Family Band. Det blev en perfekt avslutning på eftermiddagens spelningar. Detta var en av få bluesfester där Kulturmagasinet var fullsatt både på fredagen och lördagen vilket ger ett bra betyg till bokningsansvariga men kanske framför allt till artisterna som uppträdde där. Alla var på topp och gav energi till sin publik.

När Tove Gustavsson Band hade spelat färdigt fanns det ett pris för Åmåls bluesförening att dela ut, Junior Blues Prize. Förr om åren har detta pris delats ut på torsdagen men för att förvilla så många som möjligt, så delades det ut under fredagen i år. En något förvånad, överraskad och lite röd Tove Gustavsson fick ta emot priset från ordförande Christer Nilsson och vice ordförande Thord Gärdebratt till publikens stora jubel.

Gatubluesen och den öppna scenen vid bluesterminalen var även under lördagen välbesökta. Kvällen i arenan började med ett danskt band, The Hoopleheads och historien upprepade sig dessvärre från fredagen, nämligen med väldigt lite folk inne i terminalen. Musiken var det inget fel på, för det svängde på bra.

När Karin Rudefelt & Doctor Blues klev upp på scen samlades ett hundratal i publiken framför kravallstaketet vid scenen och tempot (och temperaturen) höjdes i terminalen.

Därefter anträdde den tredje artisten från Kanada scenen

JW Jones spelade på arenan på fredagskvällen.

Lollo Gardtman komrades av Mr Bo & The Voodooers.

nämigen Dawn Tyler Watson och med sin gospelblues fyllde hon arenan med publik.

Mr Bo & The Voodooers är omtyckta i Åmål och det märktes även i år och det kanske beror på att Bo Carlsson verkar trivas på scenen i Åmål med sina Voodooers. I år fick de 90 minuter på scen och de backade även upp Lollo Gardtman som med sin underbara röst och scen-närvaro höjde stämningen till max. Att dessutom ha två orglar igång samtidigt var mäktigt.

Efter detta lyckopiller till uppträdande så var det dags för årets publikdragare, Reverend Peyton's Big Damn Band från USA. Med sin fru Breezy på tvättbräda spelade de country-influerad blues och på sina hemgjorda gitarrer, bland annat en tresträngad cigarrlådegitar, visade Josh Peyton sin skicklighet till publikens glädje. På slutet av framträdandet satte dessutom Breezy överraskande eld på sin tvättbräda men allt gick bra som tur var. Den tvättbrädan skänktes till ÅBF efter showen.

Det var kanske otacksamt för Baskery, också från USA, att äntra scenen efter Reverend Peyton's Big Damn för tyvärr började publiken droppa av. Det kanske är så att sex timmars blues räcker gott och väl för många. (De som orkar hela kvällen och natten i terminalen får nästan åtta timmars blues att lyssna på). Den otacksammaste scentiden är ändå sist ut på lördagen och i år var det ett norskt band, Pristine, som gjorde det med den äran. Trots att terminalen nästan var tömd på publik genomförde de sin spelning med entusiasm och glädje.

Årets Bluesfest Award gick i år till populära Slidin' Slim eller Anders Landelius som det står i prästbetyget. Första gången han uppträdde i Åmål var för 23 år sen och han har varit här ett flertal gånger på bluesfesten och är lika uppskattad varje gång. Grattis!

Bluesfesten avslutas som sig bör i Kulturmagasinet på söndagen. Fullsatt som vanligt och i år var det två akter från USA, nämligen Sverige-och Åmålsbekante Eric Bibb samt Pastor Peyton och hans band som fick äran att avsluta den 28:e upplagan av Åmåls Bluesfest.

Årets bluesfest blev en succé besöksmässigt för Åmål som stad. Campingarna var fullbelagda och jag personligen har inte sett så mycket folk ute i staden någon gång under tidigare bluesfester eller andra arrangemang heller för den delen.

Nu ser vi fram emot den 29:e upplagan av Åmåls Bluesfest den 9-12 juli 2020. För den blir väl av? Det står ju så i programmet från i år! Naturligtvis... eller?

Återigen är vi i det läget att föreningen som är orsaken till den stora folkfesten i Åmål, den andra helgen i juli varje år sen 1992, lägger ut mer pengar än vad de får in! Minusresultat med andra ord... igen. Den officiella siffran är i skrivande stund inte klar men med enkel matematik kan man redan nu ana storleken på minusresultatet.

Jag träffade Agneta Andersson, den enda anställda i ÅBF, häromdagen och vi satt och spånade lite tillsammans. I år var det cirka 500-600 för få sålda biljetter. Man sålde 1800 stycken två-dagarsbiljetter och 250 stycken endagars

Fredrik Karlsson och Jan-Anders Andersson spelade på Torggatan.

HP Lange Band bjöd på två magiska konserter i Kulturmagasinet.

Heidi Solheim i Pristine röjde ordentligt på scenen.

för fredagen. För lördagen såldes det 550 stycken. Det innebär att publiksiffran för fredagen var 2 050 tappra själar. Under lördagen kan man räkna in 2 350 sålda biljetter. Låt oss räkna lite på detta. Om ytterligare 500 biljetter hade sålts till ett snittpris på 500 kronor så hade det genererat ytterligare 250 000 kronor till ÅBF. Om dessa 500 hundra dessutom köper tre öl, vin eller cider i baren genererar det ytterligare 75 000 kronor till ÅBF. Siffran landar som ni ser någonstans mellan 200 000 och 400 000 kronor back. Detta är nästan en kopia på 2017 års siffror. Man undrar vad detta kan bero på? För okända/dåliga artister? Konkurrerande verksamhet? Det är kanske bättre och roligare med hålligång på stan på alla restauranger och pizzerior? Det fanns till och med gator som stängdes av för dessa arrangemang! Blues, som musik, lockar för lite? För bra väder? Gratisspelningen i Sveaparken? Polisen uppskattade att cirka 2000 besökte Sveaparken! Bajamajor och matstånd fanns på plats för första gången. Detta liknar lite upplägget när Nisse och Christer startade bluesfesten 1992 i Snarhögsparken. Det kanske är så det ska vara? Utomhus och gratis, de som vill swishar valfri summa som välgörenhet till arrangören?

Glädjande i år var däremot att sex restauranger hade valt att teckna ett partneravtal med ÅBF nämligen, Sol-sidan, Kalles Strandcafé, Harrys, Åmåls Stadshotell, Kupén och Örnäsrestaurangen. Nyöppnade Marielles Kök gick in som guldsponsor. Flickornas Wienerkonditori, Vänervåg och Mickans Grill var några andra "matställen" som köpte annonser i programbladet men... inte ett enda matställe utöver dessa har bidragit som samarbetspartner, sponsor

eller ens köpt annons i programbladet!

Så vad är det dessa tio, sponsrande företag inom mat och dryck, har som de övriga nio inte har? Det står naturligtvis alla fritt att bidra till ÅBF men jag kan tycka att det är "snällt gjort" att inte bidra. Men det är som sagt min åsikt.

Alla och jag menar alla, säger att det skulle vara förödande för Åmål och många föreningar om bluesfesten inte fanns. Dessa måste en gång för alla, samlas och komma med idéer om hur vi får bluesfesten att fortsätta ytterligare 28 år (minst). ÅBF klarar inte två år i rad med minussiffror, det är fakta. Vad behöver göras? Har ÅBF någon vision? Hur tänker alla andra föreningar i Åmål med omnejd? Restauranger? Köpmannaföreningen? Näringslivet och andra intressenter? Men hallå? Kolla... skulle inte detta kunna vara ett frö till en arbetsgrupp med en eller två representanter från varje gruppering?

Vilket Dream-Team!

- Gör scener utomhus
- Mer ljus inne i terminalen
- Kolla på Sweden Rock
- Samarbete med krögarna
- Samarbete med kommun
- Ingen camping utan terminalband
- Ha mer uppträdanden i stan
- Ta betalt för att köra in i Åmål
- Mer lokala band
- Mer kända artister.

Frågor och synpunkter finns att diskutera. Ta chansen att påverka genom att lösa medlemskap och gå på årsmötet

Kanadensiska Dawn Tyler Watson var en av bluesfestens absoluta höjdpunkter.

Två fullbelagda campingar, Örnäs och IFK Åmåls.

som är i mars 2020. Är du dessutom villig att hjälpa till hör av dig till Agneta Andersson på 0532-713 98 eller maila till info@bluesfest.com

När jag träffade Agneta så frågade jag henne om hon hade något roligt minne att berätta från de 17 år som hon har jobbat i Åmåls bluesförening och hon börjar skratta och sa, ja det har jag! Min mamma var så imponerad av Little Jimmy Reed och frågade mig om jag kunde skaffa hans autograf. Jag svarade absolut nej, det gör jag bara inte. Fast när jag träffade honom på hotellet så frågade jag om han ville följa med hem till min mamma och ta en kopp kaffe. Han var väl inte riktigt van vid sådana inviter men efter lite tvekan tackade han till slut ja. Vi åkte hem till min mamma, och minen när hon såg vem som stod utanför dörren glömmer jag aldrig. Engelska har hon aldrig pratat men hon tappade dessutom svenskan! Reglerna ändrade sig dessutom. Han fick tillåtelse att röka inomhus medan jag var tvungen att gå ut på balkongen.

Terje Olsen

Wandering Peggy blev en publikfavorit under gatubluesen.

Foton: Maria Olsen, Terje Olsen, Tony Berg

Breezy Peyton hade ett eldfängt avslut på konserten i arenan.

Clas Yngström kom med sitt nya band Blue Devils.

Marie Chain, Tyskland, kom med ett helt nytt spanskt kompband till bluesfesten.

Erika Baier och hennes band The Business fick fart på hela Kulturmagasinet med ett fartfyllt framträdande både på scenen och bland publiken.

Lokala Fat Bull hade två fullsatta hus på Kulturmagasinet.

Tove Gustavsson fick årets Junior Blues Prize, här applåderad av bluesföreningens vice ordförande, Thord Gårdebratt.

Anthony Gomes var ren energi från början till slut.

JW Jones trio showade friskt i slutet av sitt set och bytte även instrument inom bandet.

Eric Bibb var som vanligt – magisk.

Hot Dog Taylor såg till att årets bluesjam var ett av de bästa på mycket länge.

Systertion Baskery fick många nya fans i Åmål.

Bluesföreningens ordförande Christer Nilsson och vice ordförande Thord Gårdebratt uppvaktade Slidin' Slim som fick årets Blues Award.

Claes Nilsson och hans Alabama Lovesnakes har blivit något av en tradition på Åmåls Bluesfest de senaste åren.

Vid sidan av musiken fanns det många vackra äldre fordon att beskåda i Åmål under blueshelgen.

MC-campingen var fullbelagd av vår moderna tids cowboys.

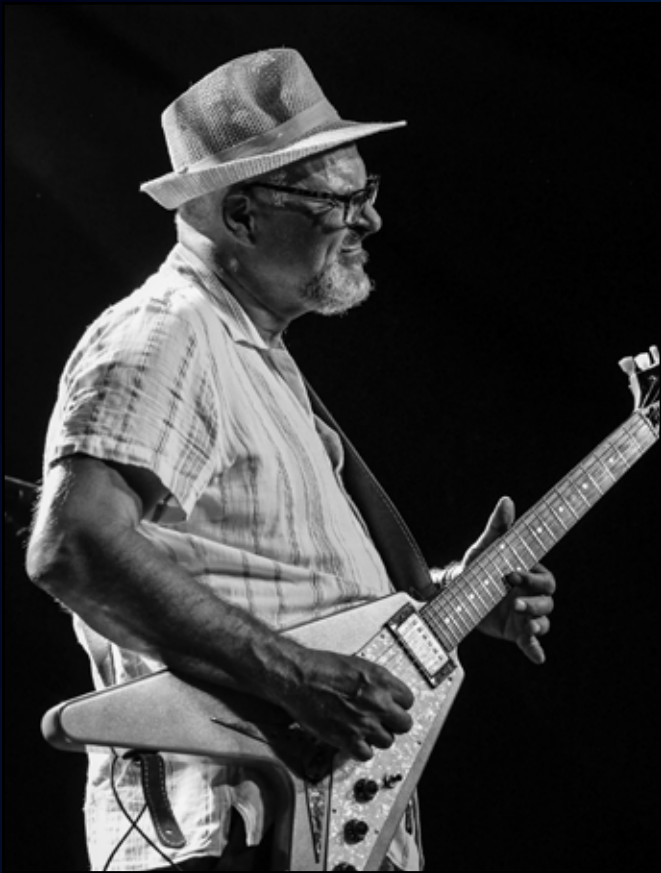
Ally Venable gästade med Ruf's Blues Caravan.

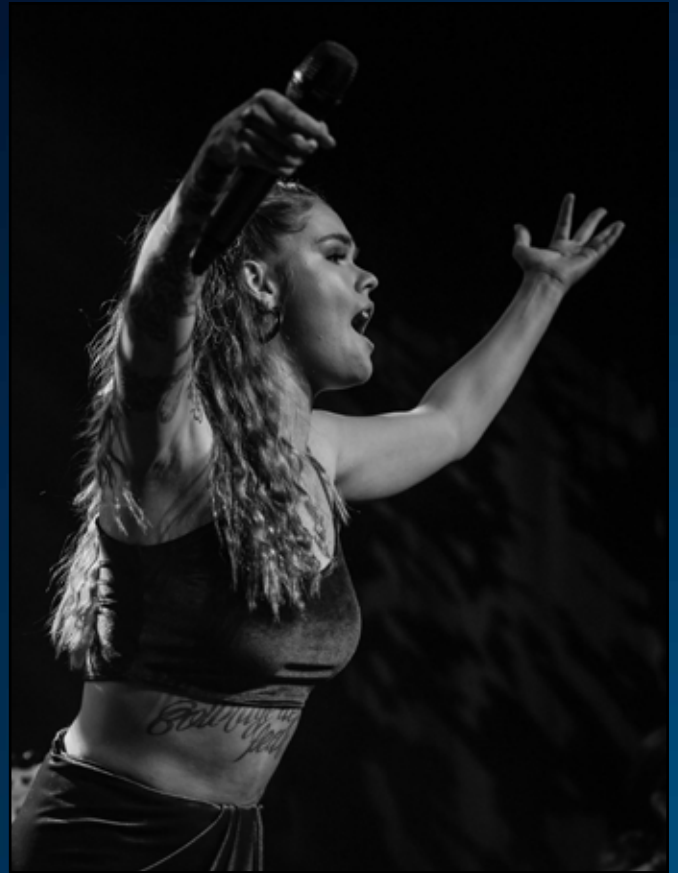
Karin Rudefelt & Dr Blues var populära återvändare.

Det var bra fart på publiken under arenabluesen.

Mr Bo levererade som vanligt blues av bästa märke.

Ina Forsman trollband publiken med sin fantastiska röst.

Kaja Husmo fick sin "I love Fat Bull"-t-shirt för 17 år sedan som bebis, så i år plockade Claes Kihlberg upp sin äldsta/ungsta?? fan på scenen.

Slidin' Slim, årets välförtjänade mottagare av Bluesfest Award, bjöd på trollbindande blues när han spelade.

Matte Gustafsson spelade med Tove Gustavsson Band.

Espen Elverum Jakobsen, gitarrist i Pristine.

Katarina Pejak från Serbien spelade med Ruf's Blues caravan.

Lennart Olofsson i Karin Rudefelt & Dr Blues.

Kjell Karlsson från Tranås är en trogen bluesfestbesökare.

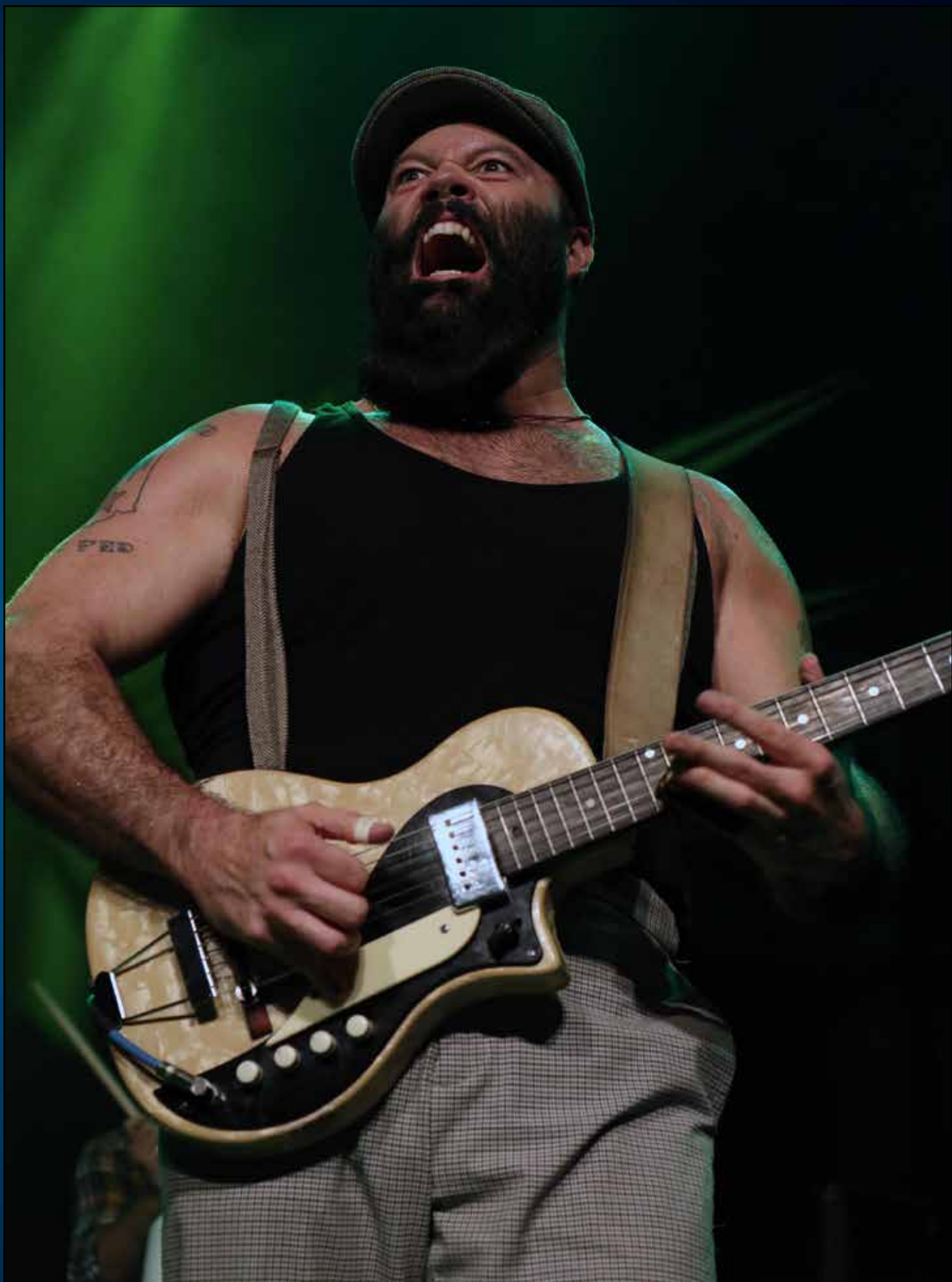
Top Dogs jubilerade som band och gjorde det med ett riktigt bluesparty.

Kulturmagasinet var fullsatt på lördagseftermiddagen.

Det var inte bara på campingarna det var fullt. Gästhamnen hade också bra beläggning.

Reverend Peyton's Big Damn Band bjöd på en energifylld konsert i arenan.

Patrik Jansson Band var en positiv överraskning.

Årets bluesfest föräddes även med ett bröllop ute i det fria.

Jeremy Howard, trummis i Anthony Gomes Band.

Inge Larsson och Thord Gårdebratt tog en rast backstage på Kulturmagasinet.

Nils Pettersson och Inge Larsson
minns de intensiva åren på Medis.
Foto: Maria Olsen

Musikmeckat Medis

Alltihop började egentligen med att Hotellet Scandic lade ner sin partyverksamhet. Säfte stod utan mötespunkt. Medis, med Inge Larsson i spetsen, tänkte att om ingen annan kör någon verksamhet, så kör vi!

Man fick tag i Åmål diskjockey Gunilla Franksson och de beslutade sig för att köra en nostalgikväll.

– Det kom så mycket folk att jag blev chockad, säger Inge Larsson!

Nils skrattar och säger att folk langade öl, så de fick blåsor i händerna den kvällen! Vilken start! Det var fullsatt på första kvällen. Otroligt!

Hotellet slutade även med sina julfester som brukade gå av stapeln på juldagen, och Medis tog över även det evenemanget. Man hade Rydell & Qvick på scenen hela tio gånger, och det var fullsatt varenda gång.

Soundtrack Of Our Lives lockade mycket folk i maj 2005.

Foto: Tony Berg

Man hade bra samarbete med Partymakaren som mer än gärna hjälpte Medis. Biljetterna till evenemangen såldes till stor del i butiker i våra respektive städer, som till exempel Wernbergers i Säffle och Stilmagazinet i Åmål.

– Eftersom våra evenemang var så populära, så sålde de nog en del kläder också, minns Inge.

– Vi hade många otroligt bra artister, och vi hade turen att få dom i precis rätt tid, säger Inge. Artisterna bokades precis innan de slog igenom, och när de kom till oss var de populära och precis i början av sin karriär.

– Ja, fast du satt mycket och kollade MTV, säger Nils. Så det var inte bara tur.

Inge berättar om en av gångerna som de hade Håkan Hellström på besök. Personalen hade sjömanshattar på sig när de jobbade, och det slutade med att det dansades samba ihop med både personal och bandet i Medis foajé. Vilka minnen!

–Ja, säger Nils, och kommer du ihåg på Håkans konsert när säkringarna small hela tiden, och vi fick springa och leta och byta säkringar eftersom ljuset tände sig i precis hela lokalen med jämna mellanrum. Då var det svettigt minsann! Jag trodde att Håkan skulle avsluta sin konsert och gå av scenen, men han tyckte nog att det var kul faktiskt!

Eldkvarn var tre gånger på Medis, men fick ställa in ett av evenemangen. Det var en konsert med sittande publik,

och kanske inte något som tilltalade Säffleborna.

– När The Poodles uppträdde var det mer personal än publik, men de körde ändå säger Nils. Vi lämnade tillbaka pengarna, och det blev ett himla drag ändå. The Poodles berättade om detta minne i tv för ett tag sedan. Kul att de kommer ihåg Säffle!

Ett band som Säffleborna gillade ordentlig var The Sounds med Maja Ivarsson, där hade Medis verkligen timing med bokningen. De var hos oss på Marten. En toppen konsert på alla sätt.

Sahara Hotnights uppträdde på Medis på ett tidigt stadie i sin karriär. Vi betalade bara 6000 kronor för bandet, vilket i dagens läge inte är mycket.

De uppträdde på Arvikafestivalen på fredag, och kom sedan till Medis på lördag.

– Kan du se kravallstaketen framför dig, frågar Inge. Det var tvungen att ha framför scenen under konserten. Och sedan 1100 personer i denna lokal. Så såg det faktiskt ut ofta när vi hade konserter här på Medis.

Vid konserterna anordnades ofta efterfester i foajén med möjlighet att köpa matbiljett. Ofta var banden med även där.

Jag frågar Nils om han har något speciellt minne av någon konsert, och får ett svar jag inte riktigt väntat mig.

– Ja, det är från en av konserterna med Håkan Hellström. Jag har aldrig varit med om något liknande varken förr

Josef Zakrisson och hans band hade många fans i Säffle.

Foto: Tony Berg

eller senare. Det var som om Håkan både såg och kramade hela publiken. Helt otroligt, om du visste vilken gåshud jag hade!

Lasse Winnerbäck hade turnéavslut på Medis. Det var ett tillfälle när både Winnerbäck och personalen hade gåshud. Vid denna sista konsert satte sig hela bandet med Idde Schultz i spetsen på scenkanten och spexade ordentligt. Det hade han inte väntat sig och Winnerbäck blev riktigt tagen av denna överraskning.

Vad är det då som gjort Medis så populärt att artisterna själva velat komma tillbaka?

– Jag tror det var att de kände sig så välkomna och väl omhändertagna. Man blir ju värd för hela Säffle som stad, säger Nils. Vi har ofta fått höra: "Tänk om det var såhär överallt!"

Vi är inte världsbäst på allt, men kommer man med kaffekannan och gott fikabröd i högsta hugg så avvärjar man artisterna. Då trivs de bättre och kommer tillbaka. Det blir ju en win-win för alla. De får dessutom hemlagad mat, vilket de inte är vana vid när de är på turné.

Det är viktigt att visa sig intresserad och välkomnande. Det är mycket viktigare än man tror.

Detta gäller inte bara artister och crew utan även vakter och annan personal. Innan konserterna hade vi alltid genomgång med vakter och personal, så att alla visste vad som gällde. Vi är ju

ambassadörer för Säffle. Och att hälsa välkommen till Säffle kommun är viktigt!

– Sedan går man på energi som inte finns, säger Inge. Det går att försätta berg, bara energin finns. Och den energin sitter i väggarna här på Medis.

– Det gällde även att vara flexibel säger Nils. Vi brukade ha julbord för företag under dagen, sedan dukade vi av borden, plockade bort dom och hade rockfest på kvällen!

– Det var en häftig mix att jobba i, det kan jag lova dig!

Medis personal fixade allt som gällde konserterna själva. Det var inga arbetsdagar på åtta timmar när det var som mest intensivt. Man hade bra vakter och sammanhållning mellan samtligt personal. Alla visste vad som gällde, vilket gav en fantastisk energi.

– Vid vissa evenemang hade vi en kö på flera hundra meter. Då gick vi ut och serverade kaffe, pepparkakor och godis. Gissa om det var uppskattat!

Vi är lite nyfikna på artisternas riders? Hur såg de ut? Några av dessa hade man lite problem att tillmötesgå, men då gällde det att förhandla om. Håkan Hellström ville till exempel ha 20 rosor, det var ju absolut inget orimligt krav, som dessutom var lätt att tillgodose. Dessa rosor delade han sedan ut till publiken.

Björn Ling och Johan Östling har ju nästan Medis som hemmaarena. De har uppträtt på scenen massor med gånger.

Ett av de riktigt stora namnen som gästade Medborgarhuset i Sjöfalle är Dave Edmunds som komrades av The Refreshments.

Foto: Tony Berg

– De säger att det är som att komma hem när de uppträder här. Och ja, vår räkmacka har blivit en som en grej mellan oss och dom, säger Nils.

(Undertecknad har träffat dessa två bakom scenen, och kan understryka att de verkligen känner sig som hemma på Medis. Om jag minns rätt så fanns det även en godisskål med favoriter serverat till Björn och Johan.)

Det är otroligt många minnen som diskuteras under timmen jag sitter och pratar med Inge och Nils, och det gnager lite i mig att jag missade denna era på Medis. Vem hade till exempel inte velat vara med när man dukade upp med mat med kandelabrar i på Medis scen, eller incidenten när Andreas Jonsson turnébuss gick sönder. Andreas fick cykla från hotellet till Medis under tiden att bussen reparerades. Och även om inte Håkan Hellström är en av mina personliga favoriter, hade det ju ändå varit kul att se honom uppträda. Jag misstänker att det finns vissa fans till Håkan Hellström som gnisslar tänder när de inser att Håkan inte bara fyllt Ullevi, utan även Medis ett par gånger om.

– Vet du om att Magnus Carlson fortfarande minns dig? Säger Nils till Inge. Det har Inge missat, men efter att Nils träffat Magnus och Weeping Willows kan han intyga detta.

Kvällarna med SOOL (Soundtrack of our lives) var legendariska. De öste på för fullt, och efter konserterna brukade Ebbot slänga sig i soffan i foajén för att vila lite.

– Han älskade korvarna med bröd om det var Nils som var kock. Han brukade stå i köket och koka dessa, det slank ner en och annan korv där.

Med så mycket folk betalande så undrar man ju om det varit mycket bråk, men det visar sig att det sällan eller aldrig inträffade.

Man förstår ju att Inge byggde upp ett oerhört stort kontaktnät med både United artist och Ema Telstar. Medis hade också bra kontakt med Claes Österman på Sjöfalle-Tidningen som följde upp artistbokningarna med bra artiklar. Faktum är att artisterna trivdes så bra att de själva ringde upp och bad att få bli bokade.

Om jag blundar så kan jag se samban i Medis foajé, Ebbots korvbonanza i Medis kök, Nils panikartade blick under Hellströms konsert. Och en sak är säker. Jag är rätt avundsjuk.

Maria Olsen

Artister genom åren

1996: Liverpool, Towe Widerberg, The Crickets, Martinez, Elvis forever, Berverliz, Anne-Lie Rydén & City Slickers, Bhonus

1997: Pal Ritz & The Piccolos, Bubas, Björnes, Berveriz, Vicks, Anders Engbergs, Kellys, Jagborn + Chans, Leif Engwalls

1998: Apple Brown Betty, Snowstorm, Mats Ronander, Nanne Grönwall, Kellys, Poptimisterna, D Club, Boccabandet, Rydell & Quick, Bröderna Dalton, DeSotos

1999: Hardcore superstar, Rydell & Quick, Brandsta City Släckers, Sahara

Mando Diao på Medis.

Foto: Tony Berg

Hotnights, Svenne Rubins, Rob & Seb, After Beach, Husbundet, Pumpbolaget, Rydell & Quick, Lady B Goode

2000: Noll koll + DJ Niklasson, The Facer, Eldkvarn, Eskobar, Hardcore Superstar, Speed of Sound Enterprice, Streaplers/Flamingokvintetten, Big Bang, Dave Edmunds & Billy Bremner with The Refreshments Drifters & Schytts, Peter Carlsson och Blå Grodorna, The Ark, Jupither, Östen med resten

2001: Rydell & Quick, Elektrik Folk, Håkan Hellström, The Soundtrack of Our Lives, Lars Winnerbäck och Hovet, Eldkvarn, Lambretta, The Plan, Prime Sth, Little Gerard & The Red Hot Max, Pumpbolaget, Off Duty, DeSotos, Eldkvarn

2002: Beverliz/Bubas & DJ Niklasson, Infinita Mass, Weeping Willows, The Soundtrack of Our Lives, Mando Diao, Josef Zackrisson, Håkan Hellström, The Sounds, Scandal Beauty, Rydell & Quick, Andreas Jonsson, Draconian **2003:** Rydell & Quick, Lars Winnerbäck och Hovet, Eldkvarn, Bad Cash Quartet, Daniel Lemma, Albert Lee & Hogan Heroes, The Poodles, Draconian, Kamera, Iggesundsgänget

2004: Weeping Willows, The Boppers, The Refreshments, Thomas di Leva, Owe Thörnqvist, The Soundtrack of Our Lives, Sugarplum Fairy, Alice in Videoland, Rydell & Quick, Nina Rochelle, Garvsyra

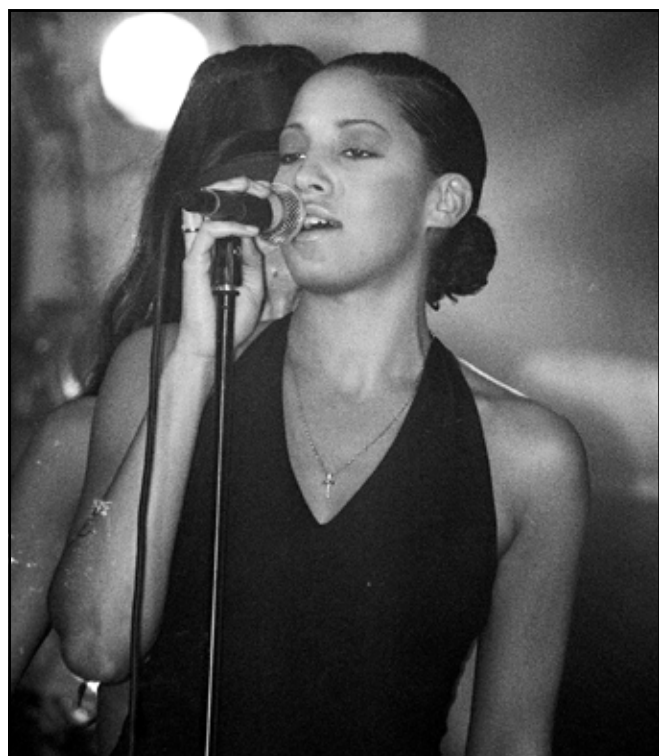
2005: Linda Gail Lewis, Albert Lee & Hogan Heroes, Stig-Arnes Nostalgiorkester, Wilmer X

2008: Ale Möller Band, Sven-Bertil Taube, Pandora & DeeJay Jay, Selex & Bubas, Rigmor Gustafsson och Nils Landgren med Bohuslän Big Band, Rydell & Quick

2009: Yamato, Scotts, Sven-Ingvars, Peter Carlsson & Blå Grodorna, Torgny Melins, CC & Lee, Euskefeurat, Sofia Karlsson, The Refreshments, Haaks

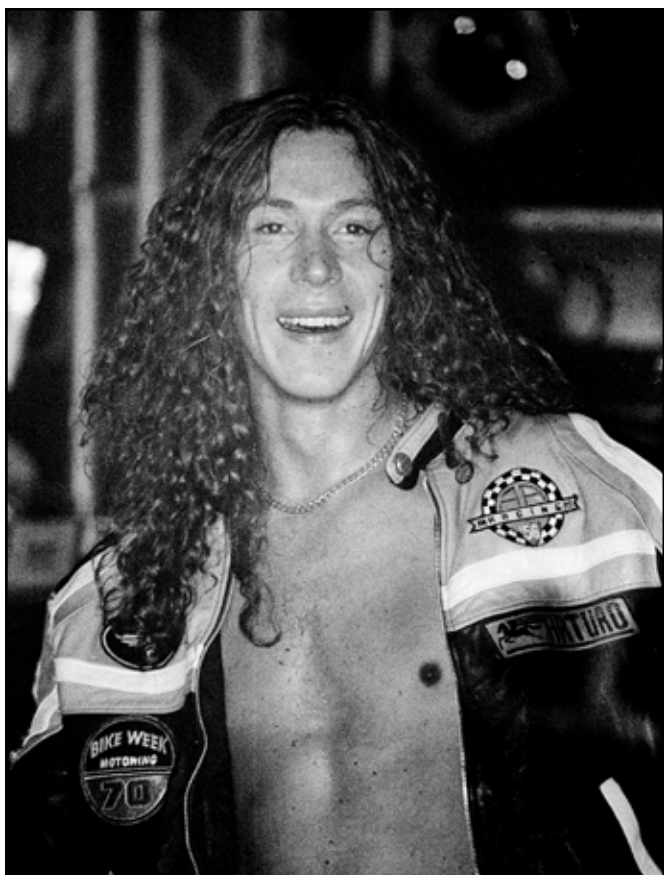
2010: Status Quo, Liverpool, Lill-Babs, The Response, Torgny Melins, Louise Hoffsten

Övriga artister genom åren: User, E-type, Lok, New Dawn, Cdoass, Graverobbers From Outer Space, People

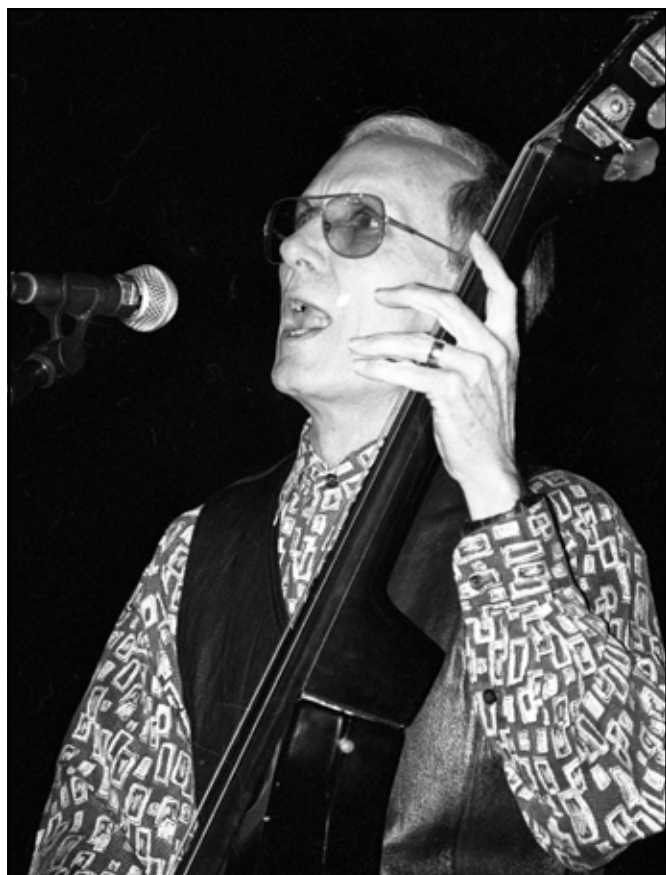
Jessica Folcker gästade Medis som körsångerska åt E-type innan hennes solokarriär tog fart.

Foto: Tony Berg

En ung E-type på Medis i Säffle..

Foto: Tony Berg

Joe B. Mauldin, sångare och bassist i The Crickets.

Foto: Tony Berg

Pal Ritz & The Piccolos drog mycket publik till Medis.

Foto: Tony Berg

Adam Bolméus, gitarrist i Bad Cash Quartet..

Foto: Tony Berg

Håkan Hellström.

Foto: Tony Berg

Bandet Cdoass bjöd på mycket energi.

Foto: Tony Berg

Lars Winnerbäck har gästat Medis flera gånger.

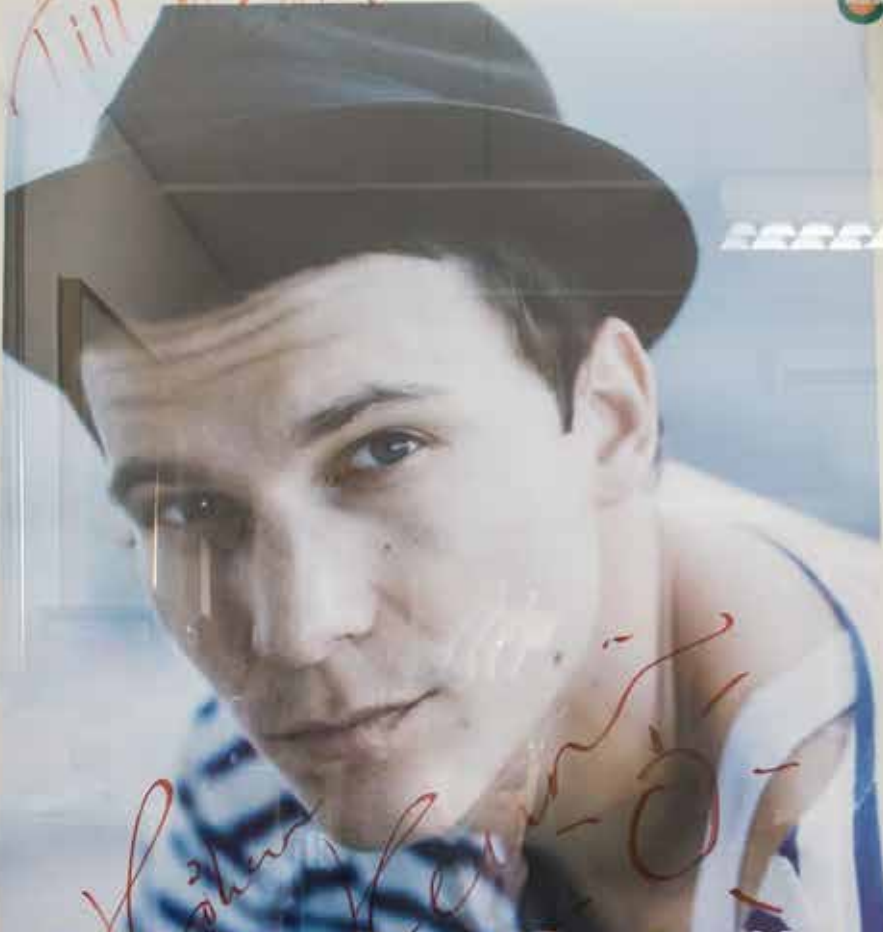
Foto: Tony Berg

Eldkvarn med Plura i spetsen var återkommande gäster.

Foto: Tony Berg

Fyll medis!

håkan hellström

Medborgarhuset, Säffle
"Lussefest med Håkan!"
lördag 14/12 kl. 22-02

Entré: 180,- inkl. garderob, 16 år leg. köptillf. Föreläs. Wernbergers och Expert i Säffle, Seimagasinet i Årskil

En av affischerna för Håkan Hellström hänger på Inge Larsson kontor i Säffle, signerad av artisten.

Foto: Maria Olsen

User gästade Sjöfalle 2003 och
spåddes en lysande framtid men
de lyckades aldrig slå igenom
Foto: Tony Berg

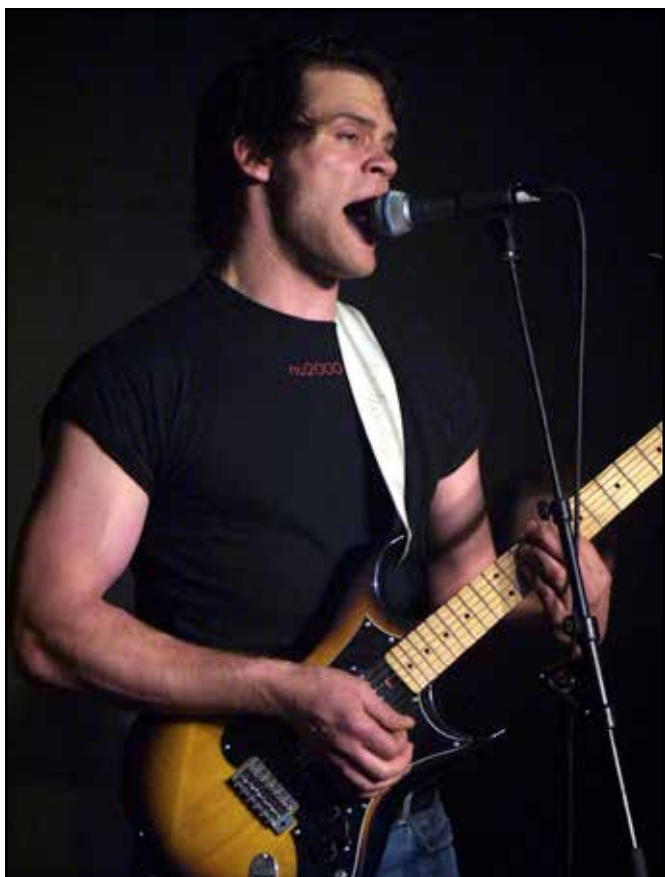
E-type spelade på Medis tidigt i sin karriär.

Foto: Tony Berg

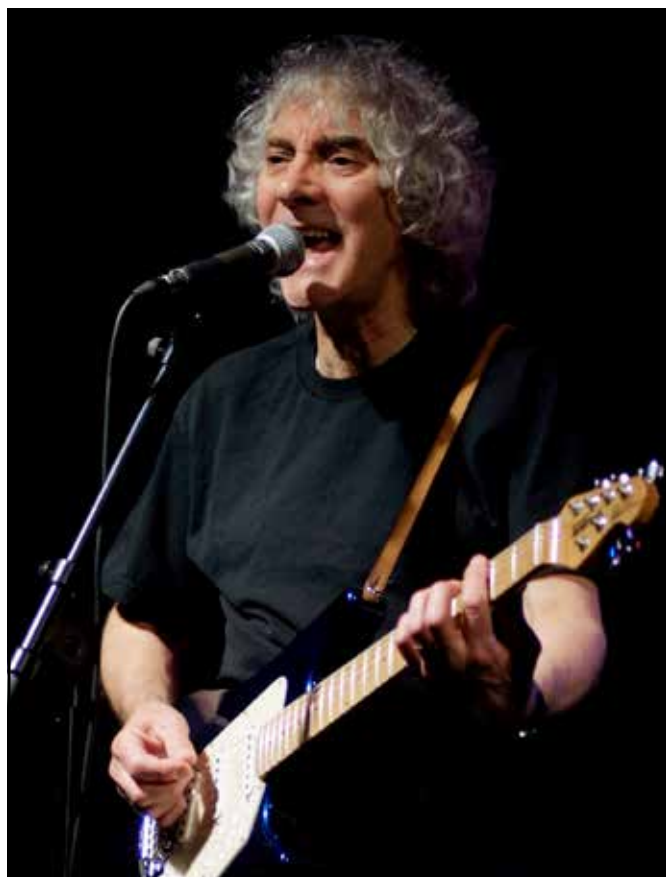

Scandal Beauty lyckades fånga sin hemmapublik på Medborgarhuset.

Foto: Tony Berg

New Dawn är ett av många lokala band som spelat på Medis genom åren..
Foto: Tony Berg

Legendaren Albert Lee spelade på Medis tillsammans med Hogans Heroes.
Foto: Tony Berg

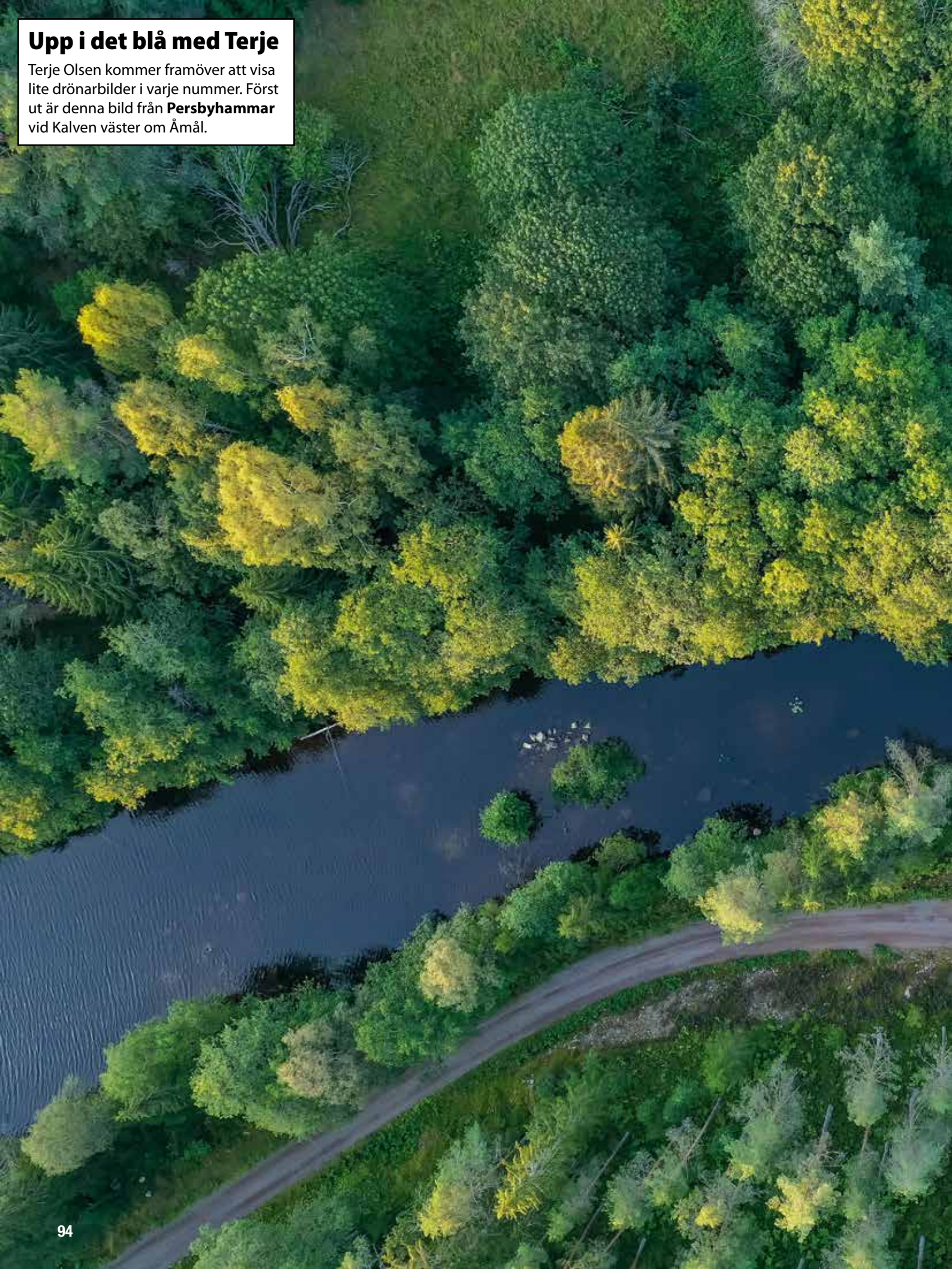
Alien berikade Medborgarhuset hösten 2001.

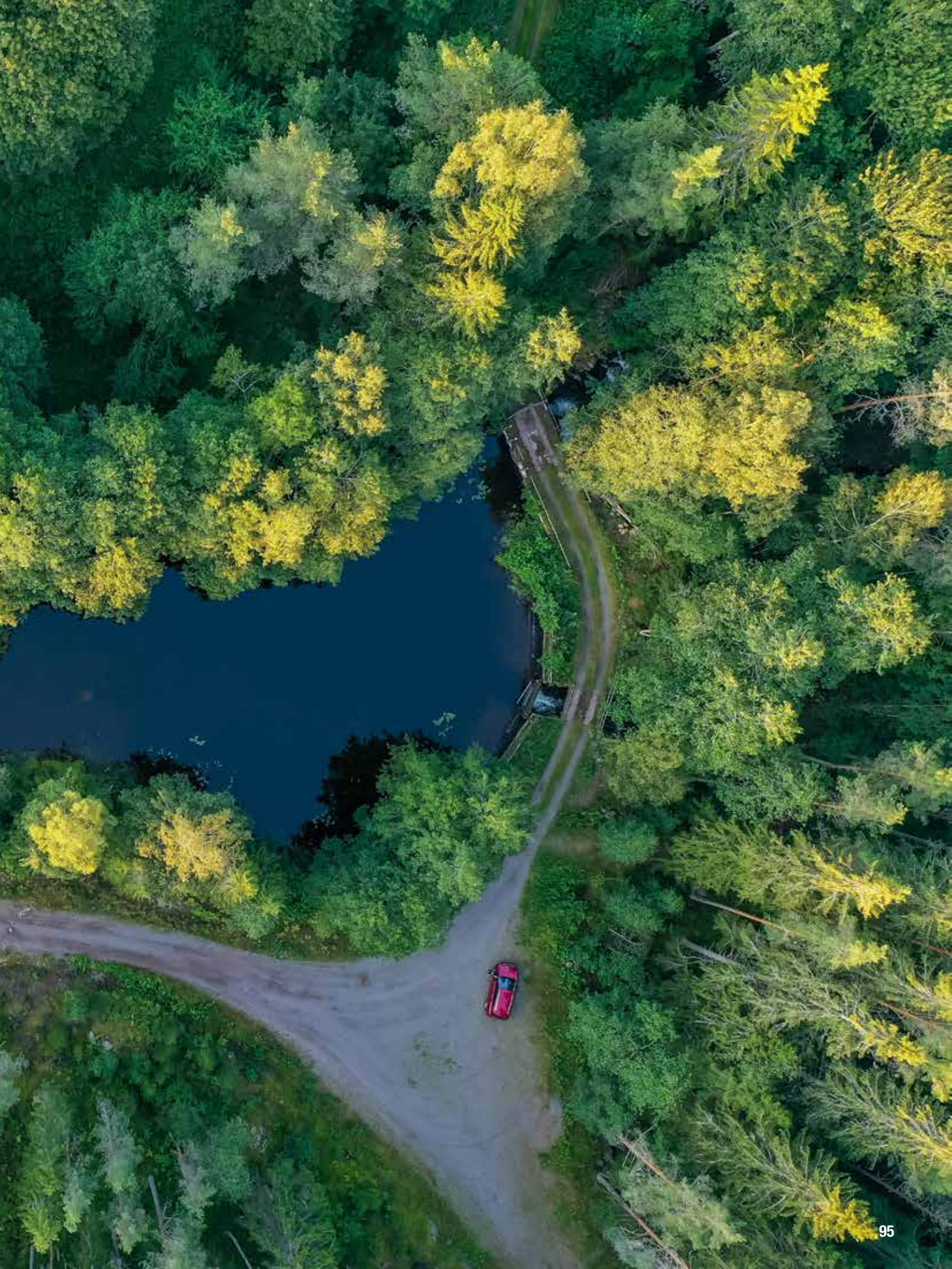
Foto: Tony Berg

Upp i det blå med Terje

Terje Olsen kommer framöver att visa lite drönbilder i varje nummer. Först ut är denna bild från **Persbyhammar** vid Kalven väster om Åmål.

Musik och dans är allt för

Amelia

För Amelia Andersson från Mellerud kretsar livet just nu kring musik och dans.

– Jag har dansat i hela mitt liv. Jag började dansa på danscenter Sofia Westlund när jag var fem år gammal, säger Amelia.

Musiken har alltid funnits i hennes liv, den har kanske inte fått lika mycket utrymme som dansen, men den har alltid funnits där.

– Mamma är sångerska så jag har ofta varit med på spelningar och inspirerats av henne. Jag har alltid tyckt om att sjunga.

Mamma är Melleruds countrydrottning Lena Andersson.

Amelia har under några år haft kontakt med Anders Larsson från Strepplers som har en studio i Dals Rostock.

– Jag har varit där och sjungit in lite covers och annat men för knappt ett år sedan frågade Anders om jag var intresserad av att satsa lite mer, berättar Amelia.

Svaret blev givetvis ja.

Anders skickade över grunderna till en låt och Amelia gillade det hon hörde. Därefter skrev Anders en vers. De lyssnade, ändrade några ord och jobbade vidare på samma sätt tills låten "Secrets" var klar.

I den vevan kom också John Meller med i bilden och låten spelades in och mixades. Låten släpptes den 22 februari i år och några veckor senare släpptes även musikvideon.

Mottagandet har varit riktigt bra.

– Med tanke på att jag kommer ifrån en liten ort har det rullat på väldigt bra tycker vi.

Det har det gjort. Låten har 77 000 lyssningar på Spotify i skrivande stund och videon har visats tusentals gånger på Youtube.

Nu jobbar trion vidare med en ny låt som de hoppas ska vara klar att släppa före årskiftet.

– Vi kände att det vore bra om det inte gick för lång tid innan det kom en uppföljare till "Secrets".

På sikt hoppas Amelia kunna sätta ihop en egen show med musik och dans.

– Även om jag satsar hårt på musiken just nu så är det ändå dansen jag sysslat mest med i mitt liv och det skulle vara roligt att kombinera både dans och sång. Musiken tillsammans med dansare skulle bli en riktig show.

När vi kommer in på ämnet framtid finns ingen tvekan.

– Jag vill bli artist!

Amelia går för närvarande på Naturprogrammet på Karlbergsgymnasiet i Åmål, så en grund för fortsatta studier finns, men i dagsläget är fokus som sagt på att slå igenom som artist.

Musiken som ligger varmast om hjärtat är pop och topp-listemusik.

– Där känner man av vad som är populärt och vilka trender som finns i musiken just idag. Därav får jag mycket inspiration, avslutar Amelia Andersson.

Jag är rätt säker på att vi inte hört det sista av Amelia Andersson, så håll ögon och öron öppna framöver.

Tony Berg

Instagram: ameliaandersson4

Boogie Trap består av Denny Jansson, Conny Karlsson, Kenneth Stålhandske och Kenneth Andersson. Foto: Tony Berg

Boogie Trap spelar pubrock

Boogie Trap är ett relativt färskt band från Åmål som består av idel musikveteraner. Bandet bildades i kölvattnet av en spelning under namnet The Romson Boys. I samband med en spelning med de brittiska bandet Swingin' Blue Jeans och The Animals. Thomas Aronsson samlade ihop ett gäng där han själv sjöng, Denny Jansson och Kenneth Stålhandske spelade gitarr, Kenneth Andersson tog hand om basen, Janne Bark hamnade bakom keyboarden och Love Melin spelade trummor.

– Det var en kul spelning men sedan blev det inte så mycket mer av det förrän Micke Finell från The Refreshments föreslog att vi skulle göra något av det, säger Denny Jansson.

Kenneth Stålhandske, Denny Jansson och Kenneth Andersson jobbade vidare på vad som skulle komma att bli Boogie Trap. Efter att ha letat ett tag fick de tag i Conny Karlsson som spelar trummor med bandet. Den sättningen är intakt.

– Det är ett kul gäng att spela med. De andra tre i bandet har ju spelat som proffs i många år och det märks. Det var väldigt lätt att repa in en repertoar, de kan verkligen sin sak, säger Denny Jansson.

Nu är Jansson heller ingen duvunge. Även om han inte levt på musicerandet har han spelat i en lång rad band och är även han en rutinerad herre.

Musiken de spelar faller väl in i facket pubrock där artister som Steve Gibbons, Dave Edmunds, Billy Bremner hör de stora. Första spelningen gjordes förra hösten på Harrys tillsammans med Lårkaka Blues.

Efter det har det blivit några spelningar till samtidigt som repertoaren har utökats med fler låtar.

– Vi gör detta för att det är roligt så vi känner ingen press och jagar inte spelningar. Vi tar de som dyker upp om det känns rätt, avslutar Denny Jansson.

Ikväll (31 augusti) spelar Boogie Trap på hotell Dalia i Bengtsfors.

Tony Berg

Nicole Atkins + Caleb Elliott, 1/9, Holy Moly, Göteborg
Guy Forsyth Band, 7/9, Bastionen, Uddevalla
Courtney Marie Andrews, 9/9, Pustervik, Göteborg
Soto, 11/9, Sticky Fingers, Göteborg
David Kaye & The Weaponry, 12/9, Musikens Hus, Göteborg
Popsicle, 13/9, Pustervik, Göteborg
Richard Tehler, 13/9, Nefertiti, Göteborg
William Crighton, 14/9, Nöjesfabriken, Karlstad
Isaac & The Soul Company, 20/9, Nöjesfabriken, Karlstad
Anton Annersand, 21/9, Nöjesfabriken, Karlstad
Nazareth, 21/9, Trädgår'n Göteborg
Luke Elliot, 27/9, Nöjesfabriken, Karlstad
Sam Outlaw + Lydia Luce, 27/9, Pustervik, Göteborg
Laurence Jones, 4/10, Kulturmagasinet, Åmål
Mannfred Mann's Earth Band, 5/10, CCC, Karlstad
Brad Paisley, 6/10, Hovet, Stockholm
Airbourne, 11/10, Trädgår'n Göteborg
Isaac & The Soul Company, 12/10, Trädgår'n Göteborg

Foto: Studio Svalan

Mr Bo & The Voodooers, 13/10, Nefertiti, Göteborg (bilden)
Christian Kjellvander, 18/10, Nöjesfabriken, Karlstad
Attentat, 12/10, Nefertiti, Göteborg
Bill Callahan + Dallas Acid, 13/10, Pustervik, Göteborg
Among Lynx, 18/10, Nefertiti, Göteborg
Cedric Burnside, 22/10, Pustervik, Göteborg
Michael Monroe, 23/10, Pustervik, Göteborg
Dave Alvin + Jimmie Dale Gilmore, 25/10, Tryckhallen, Falkenberg
The Sewergrooves + Acid's Trip, 26/10, Sticky Fingers, Göteborg
The Dead and Living + Hex A.D., 26/10, Nöjesfabriken, Karlstad
UB40, 26/10, Nöjesfabriken, Karlstad
P.O.D + Alien Ant Farm, 31/10, Sticky Fingers, Göteborg
Clinton Fearon & The Boogie Brown Band, 1/11, Musikens Hus, Göteborg
D.A.D., 1/11, Trädgår'n Göteborg
Killswitch Engage, 1/11, Nöjesfabriken, Karlstad
Black Star Riders, 2/11, Trädgår'n Göteborg
Nikki Lane, 5/11, Pustervik, Göteborg
Deotroit Cobras + The Peaweeds, 7/11, Musikens Hus, Göteborg
Stefan Sundström, 7/11, Nöjesfabriken, Karlstad
Alphaville, 8/11, Nöjesfabriken, Karlstad
Alphaville, 9+16/11, Trädgår'n Göteborg
Ola Magnell & Jonatan Stenson, 9/11, Nöjesfabriken, Karlstad
Jon Spencer & The Hitmakers, 11/11, Musikens Hus, Göteborg
Jesper Theis Delta Roots Band, 13/11, Musikens Hus, Göteborg
Maeco Parker, 18/11, Pustervik, Göteborg
Lars Winnerbäck, 21/11, Nöjesfabriken, Karlstad
Dweezil Zappa, 24/11, Konserthuset, Göteborg
At the Gates + Vomitory, 29/11, Nöjesfabriken, Karlstad
Lars Winnerbäck, 21/11, Löfbergs Lila Arena, Karlstad
Ten Years After, 20/12, Trädgår'n Göteborg
The Darkness, 18/2, Pustervik, Göteborg
Saga, 21/2, Trädgår'n Göteborg
Midge Ure, 22/5, Pustervik, Göteborg

Katrin McKann Tydje

Vad lyssnar du mest just nu?

Allt! Allt som inspirerar mig på Spotify och Instagram. Försöker följa så mycket ny musik som möjligt. Tyngd på ny blues, soul och rock. Inte så mycket hård rock som förr. Man har väl mjuknat.

Vilken var den första skivan du köpte själv?

Förmodligen något med Carola eller liknande.

Och vart köpte du den?

Vet att jag i unga år köpte några vinylskivor av tv-reparatör Evert Skoog bakom konsum (Idag Netto). Så förmodligen där.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

Oj, svårt. Men "Pearl" (Janis Joplin, 1971) är nog svårslagen men likaså är ju "Born to run" (Bruce Springsteen, 1975) liksom "Wish you were here" (Pink Floyd, 1975). Så jag får väl säga "Och stora havet" (Jakob Hellman, 1989) för att vara barn av min tid.

Bästa partyplattan för lördag kväll?

Brukar ha fullt upp och tjata med folk på party. Men ska jag nämna något som får en att dansa får det bli "Listen here" (Yellow fever, 1998).

Bästa söndagsplattan?

Just nu är det "Romantic" med Ina Kinert, ett tips från en vän via Instagram. Annars är "Duets" med Ane Brun full av bra söndagsröster. "Den nakna sanningen" av Torbjörn Carlsson gör sig också bra på en söndag.

Kjell Björnstad Karlstad

Vad lyssnar du mest just nu?

Just nu är det Robyn, Kjell Höglund och Prince.

Vilken var den första skivan du köpte själv?

Det var en ep med The Beatles, "I should have known better".

Och vart köpte du den?

På Gustafssons Musikhandel i Karlstad.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

Det är antingen "Apostrophe" med Frank Zappa eller "White album" med The Beatles.

Bästa partyplattan för lördag kväll?

"1999" med Prince eller "Appetite for destruction" med Guns N' Roses.

Bästa söndagsplattan?

"Riding with the king" med John Hiatt eller "Live shots" med Joe Ely.

BATTERISTEN

Måns Tingberg Säfte

Ålder?

54 år

När började du spela?

Jag var runt sju år. Det var inte så konstigt att jag började spela. Pappa Magnus spelade trummor i bandet Blues Quality. Så först hade jag en liten virveltrumme med en cymbal som jag härjade loss på. Sedan ville jag bli gitarrist för mina stora influenser då var Jimi Hendrix och Frank Zappa. Men jag är dyslektiker så det funkade inte att läsa noter så jag återvände till trummorna.

Är du självlärd eller har du haft någon mentor?

Jag är självlärd, men visst fick jag en del coachning av min pappa. Han lärde mig bland annat att dynamiken är viktig när man spelar trummor. Man behöver inte alltid slå hårt, men det där handlar ju också lite om vem man spelar med.

Vilka var dina förebilder när du började spela trummor?

Jag såg Buddy Rich spela i Sundstaaulan i Karlstad när jag var liten, det satte spår. Andra duktiga trummisar jag gillar är Elvin Jones, han är lung helt enkelt. Andra influenser är Chester Thompson och Aynsley Dunbar.

Vilken var den första konserten du spelade på?

Det var vid ett musikläger i Örebro. Jag var tio år och min pappa fixade så att jag och min bror fick vara med. Jag var i särklass yngst för det var egentligen för vuxna. I slutet av lägret var det avslutningskonserter på Power House med radiosändning och allt. Jag hade spelat mycket med en gitarrist under lägret som tyckte vi skulle gå upp och köra en låt ihop och så blev det. Vi spelade Jimi Hendrix "Hey Joe" för den hade vi övat på tillsammans under lägret.

När var du första gången i en studio och med vilket band?

När jag var 15 år var jag med i ett Karlstadsband. Vi kallade oss City Slickers, för vi hängde mest i stan. En äldre kompis hade en studio i Kristinehamn som vi fick spela in några låtar i. Där lärde jag mig ett och annat om inspelningsprocessen, lite allmänna grejor som jag hade nytta av senare.

Hur övar du idag, vad gör du för att utvecklas som trummis?

Jag försöker att ta tag i trummorna varje dag när jag har möjlighet vilket är de flesta dagar eftersom jag jobbar med trummor. Jag har väl inga rena övningsrutiner, jag brukar mer leka mig fram och improvisera. Är det sedan så att det finns något som jag känner att jag inte sätter så gör jag om det.

Vilka artister har du kompat?

Det är några stycken, men de jag kommer på spontant är Clas Yngström, Eric Bibb, Bob Manning, Sven Zetterberg, Jimmy Zavala, Little Jimmie Reed och T-Model Ford och en rad till.

Vilka band har du varit eller är med i?

Red Clay, Blue Wheel, Blue Ass Blues Band, Night Stompers, Manco & his Blue Invitation, Fat Bull & The Inseminators, The Jimmy Östlund Experience med flera.

Vilken är din mest minnesvärda konsert?

Det var med Eric Bibb på Blue Monday i Västerås i mitten av 1990-talet. Vi hade egentligen inte spelat ihop före det. Eric inledde med ett soluset och det var knäpptyst i lokalen. Han besitter något magiskt som musiker. När vi spelade med hela bandet var det bara fantastiskt, jag njöt genom hela spelningen.

Vilken typ av musik lyssnar du helst på?

Jag lyssnar mest för att lära mig nya låtar. Det blir mycket fusion och jazz. Just nu håller vi på att repa in Zappa-låten "Big swifty", det är en ganska knölig låt. En bra utmaning. Jag har lyssnat mycket på Frank Zappa, men denna låten hade jag missat.

Vilken typ av musik spelar du helst?

Det är jazz, fusion och blues. Bluesen finns alltid där, men det får gärna vara jazzig blues.

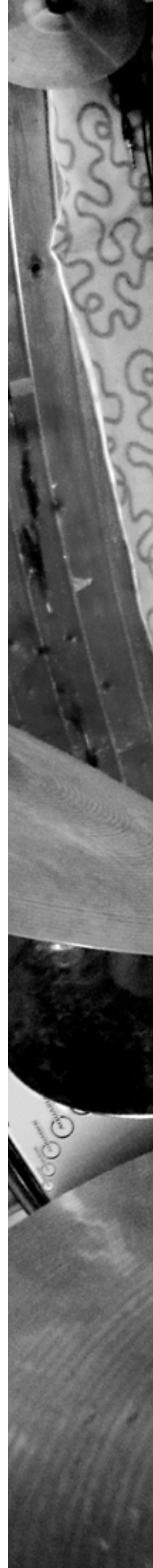
Har du något tips till nybörjartrummisen?

Ta tag i trummorna varje dag och träna. Var inte rädd för att våga. Lyssna på hur andra trummisar spelar och lyssna på de du spelar med. Var lyhörd för vad de gör. Öva gärna ihop med en gitarrist och försöka hitta dynamiken. Och, inte minst viktigt, om någon i bandet du spelar med vänder sig om och blänger... Res dig upp och gå, acceptera aldrig en sådan behandling oavsett hur stora eller duktiga de är.

Vad spelar du på själv?

Just nu är det Vic Firth trumstockar och alltid Meinls cymbaler. Deras nya cymbaler låter gamla och smutsiga, precis som jag älskar dem. När det gäller trummorna är det de egna Tens Custom Drums som gäller. Jag bygger trummor i trä. Min fru Therese fick mig att skaffa ett Instagram-konto. Där kollade jag på specialgjorda trummor i trä. Jag insåg att jag aldrig skulle få råd att köpa dem, så jag testade att göra en egen virvel, och det blev riktigt bra. Sedan gjorde jag en till och då var jag fast. Det tog lite tid i början jag fick testa mig lite fram, men nu är jag riktigt nöjd med trummorna jag tillverkar. Får bara fler folk upp ögonen kan det bli intressant. En fantastisk musiker jag gjort trummor åt är Ingemar Dunker. Han kom hitta och hämtade sina trummor, satte sig bakom setet och tryckte till ordentligt på sin 26 tums baskagge och ett stort leende spred sig på hans läppar. Nu har även musiktidningar börjat uppmärksamma mina trummor. MusikMagasinet hade ett bra reportage för ett tag sedan. Jag är också noga med att aldrig göra två trummor som ser likadana ut, om de inte hör till ett set. Köper man trummor från Tens Custom Drums vet man att man får en unik trumma.

Tony Berg

Once Segmented - Always Segmented

The Black Keys Let's rock

(Nonesuch/Warner)

Det är fem år sedan senast Black Keys släppte ett album, så väntan har varit lång, men väl värd det. Det rockar bra från början till slut. På öppningsspåret "Shine a little light" lyser det igenom att James Gang tillhör Patrick Carney och Dan Auerbachs favoriter.

Det är inga konstigheter egentligen. Trummor, gitarr, sång och lite kör. Raka enkla rockriff som sitter perfekt i duons händer. Kan tänka mig att låtarna växer ytterligare live. Till favoriterna på albumet hör "Every little thing", "Sit around and miss you" och öppnings-spåret "Shine a little light".

Kenny Wayne Shepherd Band The Traveler

(Provogue/Mascot)

Jag har gillat Kenny Wayne Shepherd sedan 1996 när hans band var supportakt åt The Eagles på Sjöhistoriska i Stockholm. Ut på scen kom en liten blond tonåring med en elektrisk dobro och inledde med "Aberdeen". Efter några inledande vändor med bara sång och gitarr hängde hela bandet på och det bara small. Det har gått väl över 20 år sedan dess och Shepherd fortsätter hela tiden att utvecklas. Han har levererat några riktigt bra bluesalbum och samarbetat med en rad av bluesens stora genom åren.

Bluesen finns fortfarande med men på "The Traveller" är det mer rock i botten än tidigare.

Inledningen tar direkt tag i mig. "Woman like you" är tung och go

och det blir ännu bättre med andra spåret "Long time running". Lite lugnare tongångar blir det i "Tailwind" och efterföljande "Gravity". "Take it on home" känns mäktigt på ett nästan religiöst sätt. En av favoriterna är covern på Buffalo Springfields "Mr Soul". Sommarsmittade "Better with time" är perfekt för en kväll i solnedgången vid Kaliforniens Stilla havetskust, tror jag. Avslutningen är heller inte att leka med. Kenny Wayne Shepherd tar sig an Joe Walsh fantastiska "Turn to Stone" och gör det på ett fräscht och självklart sett.

Jesper Lindell Everyday Dreams

(Wellsound)

Förutom namnet finns det ingenting som får mig att tänka Sverige när jag lyssnar på "Everyday dramas". Det känns amerikanskt i mina öron, på ett bra sätt. Moget, välproducerat, snyggt men för den skull inte tråkigt. Det här handlar om en man som vet vad han vill också blir det. Albumets bästa låt är inledande "Whatever happens" men det finns ganska gott om snygga pop- och rockalster på albumet. Jag gillar hans röst och instrumenteringen bäddar in låtarna i ett spännande och lockande sound.

DeWolff Live & Outta Sight II

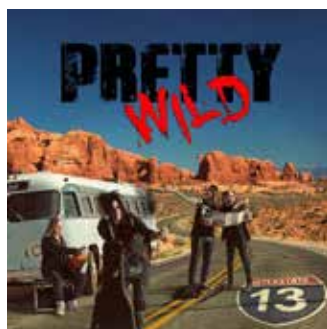
(Mascot Records)

Kan det vara en bra idé att ge ut ett livealbum baserat på ett album som släpptes året före? Blir det inte lite kaka på kaka? Jodå, det funkade absolut, det är till och med så att

"Live & outat sight II" känns mer självklart än studioalbumet som föregick det. Anledningen är att DeWolff är ett riktigt bra liveband och kommer verkligen till sin rätt här.

Trots att låtmaterialet i stort sett är detsamma känns det inte som en upprepning. Bandet tar sig ut svängarna rejält och det märks att medlemmarna är både samspelade och framförallt har roligt. Det här albumet skulle lika gärna kunna ha varit inspelat på 1970-talet.

För er som gillar Deep Purple rekommenderas "Live & outat sight II" med varm hand.

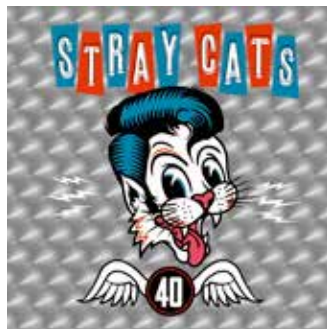
Pretty Wild Interstate 13

(Black Lodge Records)

Det förlorade albumet från 1980-talets sleazescen? Nja, inte riktigt även om det verkligen låter som om det vore inspelat under den eran. Men bandet har bara drygt tio år på nacken.

Pretty Wild må vara ett svenskt band, men det kunde lika gärna ha sett dagens ljus i kvarteren runt The Troubadour i Los Angeles. När det gäller det rent musikala kan killarna sina saker. Inledande "Let's get it out" visar direkt vad det handlar om. Enkel, självklar medryckande rock med 1980-talskör och sköna riff och melodier som fastnar. "The Way I am" är en av mina stora favoriter på albumet.

Pretty Wild är en helt ny bekant-skap för mig och en trevlig sådan, skulle vara intressant att uppleva bandet live, får känslan av att det kan vara riktigt bra.

Stray Cats 40

(Surfdog Records)

Det måste vara lite av julafton för alla rockabillyfans när Stray Cats nu släppt sitt första riktiga album på ett kvarts sekel. Bandet stack onekligen ut med sitt sound när de slog igenom med sitt självbetitlade debutalbum 1981. Det jag minns bäst från den skivan var den politiskt laddade låten "Storm the Embassy" som handlade om när Iran tog amerikaner som gisslan 1979-1980.

I år firar bandet 40 år, men håller musiken idag? Absolut. Det kräver kanske några genomlysningar, men det är förvånande fräscht och svänger stundtals riktigt bra. Inte så konstigt i sig, Brian Setzer, Lee Rocker och Slim Jim Phantom är lika bra musiker som tidigare och kanske aningen nyktrare, vilket gör sitt till. Vad skiljer då Stray Cats från många andra kompetenta rockabillyband? Attityd! Det är lite smutsigare, punkigare och lite mer bad boy-stuk på trion och det gillar jag.

Till de personliga favoriterna på albumet hör "Rock it off", "I've got love if you want it", "When nothing's going right" och "Mean pickin' mama". Stray Cats är definitivt en vital 40-åring.

Whitesnake Flesh & blood

(Frontiers/Playground)

Jag har alltid gillat Whitesnake även om bandet testat den kärleken rejält med de föregående plattorna. Men på "Flesh & blood" finns det i alla fall en handfull riktigt bra låtar. På inledande "Good to see you" känner jag inte igen David Coverdales röst det känns helt enkelt inte Whitesnake.

För mig är "Hey you (you make me rock)" albumets bästa låt. Det finns ytterligare tre-fyra riktigt bra låtar. David Coverdales röst är stundtals lika magisk som tidigare, men tyvärr är det i några av de låtar som inte håller riktigt. "Flesh & Blood" är ett ok rockalbum, men inte mycket mer, ändå är det klasser bättre än de två föregående skivorna från bandet.

Chris Shiflett Hard Lessons

(East Beach/Thirty Tigers)
Det är kanske inte riktigt så här som de flesta är vana att höra Chris Shiflett, i en americanadoftande countryrock. Till vardags är han gitarrist i Foo Fighters, men när han gör sin egen grej har han alltid haft rötterna i Nashville.

Albumet är inspelat i RCA Nashville studio B med Dave Cobb som producent. Cobb är kanske mest känd för att vara producent för Chris Stapleton.

"Hard lessons" är till stora delar en countryrockalbum, men det vore alldeles för lätt och orättvist att bara kalla det country. Stundtals märks det ganska tydligt att Chris har ett fröflutet i betydligt tyngre rock, för att inte glömma Foo Fighters. Finns det något problem med albumet skulle det väl vara att det spretar lite, men det är lätt att förlåta. "Weak heart" är ett av skivans rockigare spår annars blir det mycket modern country, vilket jag gillar.

När jag lyssnar på albumet är det lätt att drömma sig bort till en rökig bar i utkanten av Nashville där Shiflett och hans band är kvällens underhållning, sämre kvällar kan man säkert ha.

Gin Lady Tall moon crooked sun

(Kozmic Artifactz)
Enkelt trallvänlig västkustrock där man verkligen får känslan av hur fantastiskt det vore att tillbringa sin tid i Kalifornien. Soundet för tankarna till den amerikanska countryrocken på tidigt 1970-tal med band som

The Flying Burrito Brothers och The Eagles. Steelen ligger som en mjukgörande kräm i bakgrunden på ett fantastiskt smakfullt sätt.

Hade jag inte haft facit i hand hade jag lätt kunnat anta att detta album var inspelat på 1970-talet. Snygga melodier, lagomt tillbakalutad utan att bli sömngigt. En positiv ny bekantskap för mig, men det är faktiskt bandets femte album så det finns lite att ta igen. Ja just det, nämnde jag att det är ett svenskt band?

Ryan Hamilton & The Harlequin Ghosts This is the sound

(Wicked Cool)

Ett stadigt rockhantverk från tidigare sångaren i Smile Smile. Inledande "Mamacita" har Ryan skrivit tillsammans med Stevie van Zandt och det är också van Zandts bolag Wicked Cool som ger ut albumet.

Inget banbrytande album på något vis men en stund skön rock med rätt mängd attityd. Ska man kategorisera albumet är det som känns närmast heartland rock. Är väl egentligen en partyplatta. Skruva upp volymen och släppa loss en stund. Finns några lite lugnare låtar, men då får man väl hämta andan. Ett stabilt album någonstans strax över genomsnittet.

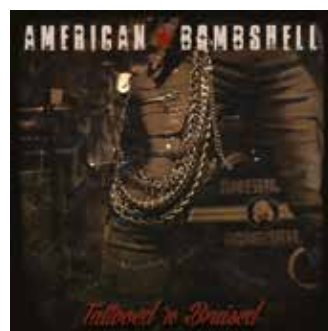
Crazy Lixx Forever wild

(Frontiers)

Ännu ett svenskt sleazeband, och ett bra sådant. Bandet har runt 20 år på nacken och rör sig i samma marker

som Motley Crue en gång gjorde. Låt vara att genren var som störst under andra halvan av 1980-talet, men det är ingenting som dessa herrar funderar särskilt mycket på. De gör sin grej och den musik de gillar och de gör det bra.

Det som förvånar mig är att det finns så otroligt många bra svenska rockband inom en rad olika stilar som får mycket uppmärksamhet internationellt, men i Sverige verkar det inte vara många som bryr sig man läser sällan om dessa band i svensk media. Crazy Lixx är väl värda en chans för alla er som gillade 1980-talets sleazeroack.

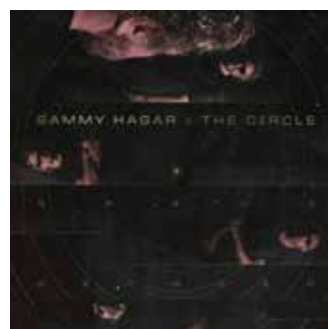
American Bombshell Tattooed 'n bruised

(EMP)

American Bombshell spelar den typ av powerrock som jag verkligen är svag för. Lite punkigt, mycket rockigt och lika mycket attityd. Lite år Bad Religion, men kanske inte riktigt på den nivån ännu.

Riff tungt med ett härligt tempo rakt igenom hela albumet, trodde jag. Men mitt i alltihop dyker balladen "Joyride" upp varpå albumet tappar i tempo och även tappar min uppmärksamhet för en stund.

Det är absolut albumets svaga punkt och det finns ingen rim och reson till varför låten ska vara med. Men i övrigt är "Tattooed 'n bruised" en angenäm överraskning.

Sammy Hagar & The Circle Space between

(BMG)

Sammy Hagar är en av de sångare

som fortfarande har kvar kraften i rösten trots sina 71 år och han ser ut att må ganska bra i övrigt också.

Hans nuvarande band, The Circle, består förutom Hagar själv av basisten Michael Anthony som Hagar lärde känna när de spelade ihop i Van Halen. Jason Bonham spelar trummor och Vic Johnson. "Space between" är bandets riktiga debut då det handlar om eget material.

Stundtals, som på "Free man" är det riktigt tungt men på "Wide open space" får den akustiska gitarren lira i främre rummet och gör det i perfekt harmoni med Sammy Hagars röst. "Bottom line" är en uptempo poplåt och fortsätter det bandet blandar och ger friskt utan att bry sig särskilt mycket om vad som anses vara rätt eller fel. De är inte bundna av en genre utan gör låtarna de vill spela, om det sedan spretar lite så må det vara hänt. Hur som helst är det musik som är lätt att gilla och ta till sig.

Lisa Lystam Family Band III

(Ramasound)

Att kalla Lisa Lystam Family Band för svensk blues framtid kan kännas rätt i vissa fall, men ingenting kan egentligen vara mer fel. Bandet är redan en självklar del av den svenska bluesscenen. På nya albumet har bandet tagit ytterligare steg i sin utveckling och bjuder på en stundtals mer rockig blues.

Jag fastnade direkt för "High expectations" vilken fantastiskt skön låt. "Crying through the day" är ytterligare en kanonlåt följt av lika starka "I can't hold you glory".

"Luke" känns som något Kris Kristofferson skulle kunna ha skrivit för 40-50 år sedan, här väcktes definitivt nostalgikänslan. Som helhet är det ett riktigt bra album. För alla er som redan gillar bandet är det ett givet köp, för er som inte upptäckt Lisa Lystam Family Band ännu är det nog hög tid nu.

Givetvis har bandet också sett till att albumet finns att köpa som vinyl. Rekommenderas varmt.

I BACKSPEGELN

IFK Vikens A-lag någon gång under mitten av 1990-talet. Övre raden från vänster: Niklas Svanström, Peder Dahlgren, Patrik Stålhandske, Göran Johannesson, Johan Pettersson, Peter Levin, Ingi Andrésson, Fredrik Sandström, Per-Inge Engdahl, Janne Olsson, Arnar Andrésson, Michael Schwartz, Peter Nilsson och Lennart Öhrn. Främre raden från vänster: Ronny Persson, Markus Kjellman, Tomas Jansson, Fredrik Eriksson, Fredrik Bäckman (Svensson), Tomas Magnusson, Hans Hovbratt, Patrik Mossberg, Bjarne Gårdebratt, Jonas Svensson och Stefan Bergkvist.

Foto: Tony Berg

IFK Åmåls handbolls damer någon gång under mitten av 1990-talet. Övre raden från vänster: Isabelle Pettersson, Lena Andersson, Carina Bohm, Annika Runelid, Anki Francisco, Viktoria Gustavsson, Marua Udd, Malin Öhrn, Jeanette Pettersson, Cissi Ström. Främre raden från vänster: Jeanette Björklund, Karina Ernstsson, Magdalena Gillberg, Anna Nyqvist, Pernilla Edqvist, Helana Lehtonen (Carlström), Mimmi Magnusson. Foto: Tony Berg

Mark/Martin
Mark/Martin

Debutalbumet för duon Mark Tholin och Martin Ekberg. Ett måste i alla respektabla skivsamlingar, en riktigt grym skiva. **150:-**

Marcus Bohm & The Bang
56

Mellerudssonen Marcus Bohms (tidigare sångare i Kite) första vinyl-album med pop på svenska. Perfekt present till den som har allt. **150:-**

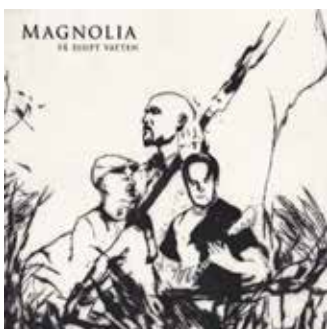
Mark Tholin
Charred Tree

Marks solodebut med en samling fantastiska låtar. Rekommenderas, både som gåva och till den egna samlingen. **150:-**

Åmål Records

Åmålsbaserat skivbolag som drivs av Love Tholin. De tre titlarna till vänster är utgivna på hans label. Skivorna kan köpas av Åmål Records eller hos Grafiskt Center.

Magnolia
På djupt vatten

Ronny Erikssons band Magnolia spelar rock på svenska, och gör det fantastiskt bra. Bandet har fått lysande recensioner, med all rätt. **150:-**

Magnolia
Svarta sagor

Ännu ett briljant album av Ronny Eriksson, Niklas Bergsland och Jonas Andersson. Dessutom inspelad i Love Tholin studio i Åmål. **150:-**

Magnolia/Kometen
Ge ditt liv en chans/Ball of fire

Singel med Magnolia på ena sidan och Kometen på den andra sidan. En liten aptitretare på vad dessa två band är kapabla till. **60:-**

Transubstans

Samtliga tre skivor till vänster är utgivna av Transubstans, det bolag som Magnolia varit troget sedan de först fick kontrakt med dem. Skivorna kan köpas direkt av Ronny Eriksson på telefon 073-055 78 27 eller på Grafiskt Center på Nygårds-vägen 7 i Åmål, 0532-126 60.

Det finns givetvis fler vinylalbum med Magnolia och Ronny Erikssons andra band My Brother the Wind, dessa kan du köpa via Ronny Eriksson.

Böcker

Böckerna nedan finns samtliga att köpa hos Åmåls Grafiska på Grafiskt Center i Åmål.

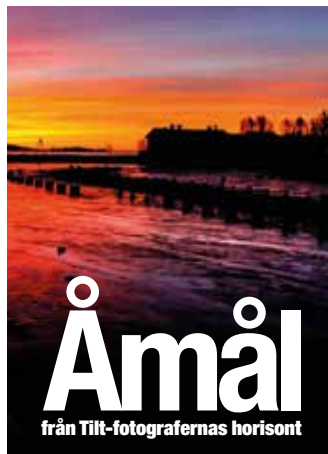
Blues Unfolded
Tony Berg & Robert Wangeby

Första svenska boken om blues. En skildring i text och bilder av de artister som gästade Åmåls Bluesfest under festivalens första 15 år. Med biografier på flera av de stora artisterna Brewer Phillips, R. L. Burnside, T-Model Ford, Peps Persson, Louisiana Red, Abu Talib, Roffe Wikström, Johnny Rawls och många fler, ett måste för blueskännaren. **250:-**

Åmåls Bluesfest
since nineteen ninetytwo
Tilt Photogroup

En färgsprakande bildskildring av Åmåls Bluesfest under 25 år. Artisterna, publiken, arrangörerna, staden och festen. Kort och gott allt du behöver veta om festivalen, och en kärleksfull skildring av Sveriges största bluesfestival. **250:-**

Åmåls från Tilt-fotografernas horisont
Tilt Photogroup

En kärleksfull skildring av Åmål. Här skildras evenemangsstaden, idrottsstaden, sommarstaden och hamnstaden Åmål i bilder. Drygt 200 sidor som visar Åmål från sin bästa sida. Den perfekta gåvan för besökaren, eller för den egna bokhyllan. **300:-**

Mat Dryck & Nöjen
Dina favoritrestauranger i Uddevalla
Tony Larsson

Åtta av Uddevallas bästa och mysigaste restauranger presenterade i text och bilder. Några riktigt läckra recept och tips från kockarna. En personlig skildring av restaurangerna och en bra guide för utflyktsmål i Uddevalla för älskaren av kulinariska upplevelser. **350:-**

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Nästa nummer av Baretta Magazine kommer 30 november
Tipsa oss gärna om evenemang, porträtt och annat
barettamagazine@gmail.com

baretta
magazine